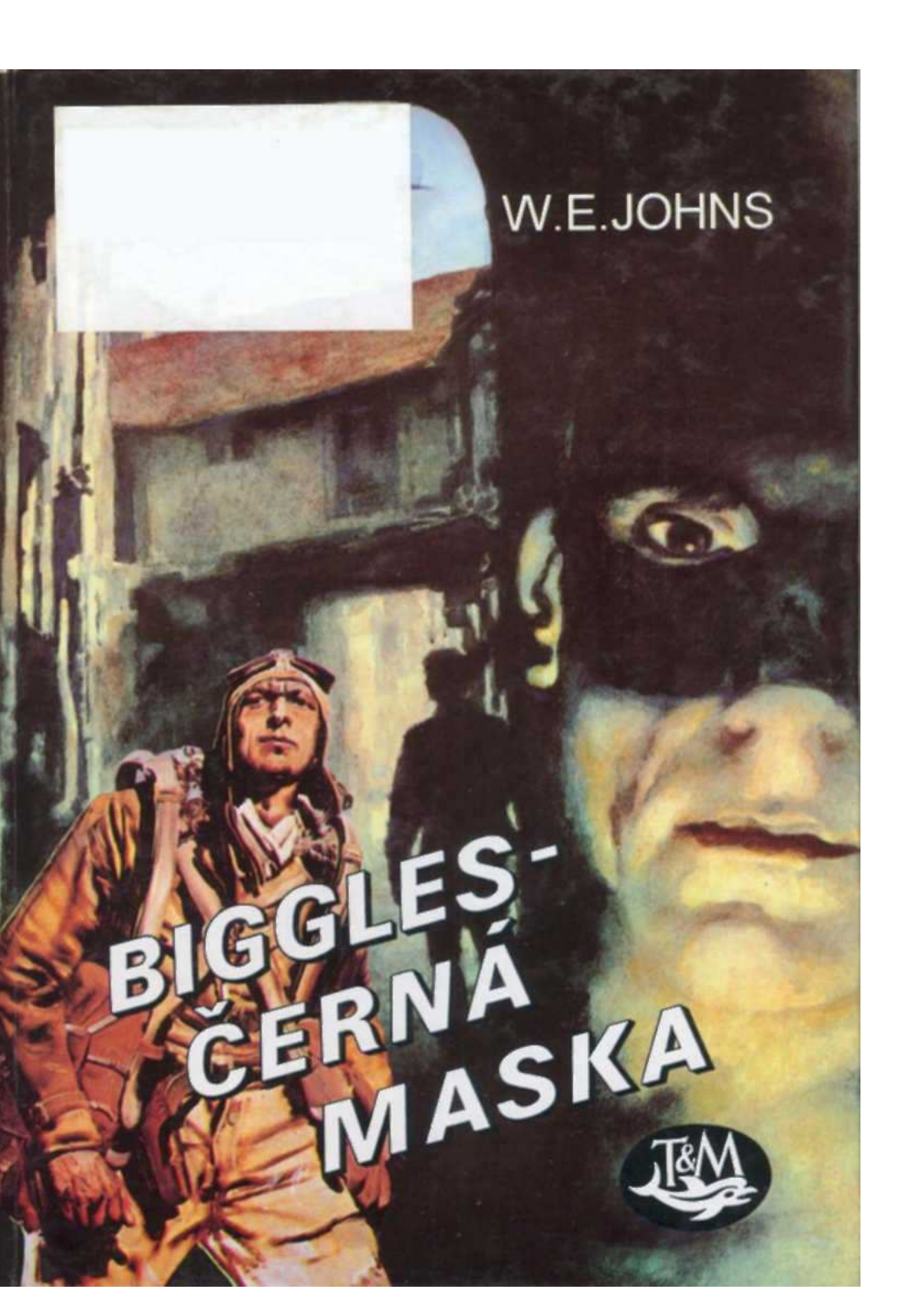

W.E. JOHNS

**BIGGLES -
ČERNÁ
MASKA**

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES – ČERNÁ MASKA

T&M PRAHA

1999

© W. E. Johns, 1964

Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian

© Petr Barč, 1999

© Zdeněk Burian – dědicové, 1999

Illustrations © Milan Fibiger, 1999

Translation © Pavel Kaas, 1999

Remake © Mikuláš Moravec, 1999

ISBN 80 – 7264 – 001 –1

KAPITOLA PRVNÍ

BIGGLES VZPOMÍNÁ

James Bigglesworth seděl za stolem ve své kanceláři letecké policie Scotland Yardu a studoval pravidelný oběžník „Mezinárodní civilní letectví“.

Na jednu stránku vydržel civět tak dlouho, až se Ginger točící se kolem kartotéční skříňky neudržel a rýpl do něj: „Nebyl by už pomalu čas obrátit stránku? Co tě tam tak strašně zaujalo? Co ti vrtá hlavou?“

„Přemýšlím,“ řekl nepřítomně Biggles. „O čem?“

„Nesmírně by mě zajímalo, zda se člověk s pokřiveným charakterem může někdy napravit. Myslím skutečně změnit, ne jenom předstírat, že vstoupil na stezku ctnosti.“

„A k čemu jsi dospěl, starouši?“ ozval se Bertie Lissie, seržant letecké policie.

„Stále váhám, pánové,“ řekl zadumaně Biggles. „Řekl bych, že je to možné, když to v životě toho člověka klope a vše probíhá bez potíží. V jeho mysli však stále zůstává jisté slabé místo. Srovnal bych to s železnou tyčí, kterou v jednom místě napilovali. Když ji pak silou ohýbáš, hrozí nebezpečí, že se v tom místě ohne a potom praskne.“

„Co tě přimělo k tak hlubokým myšlenkám, smím-li se ptát?“ dotíral Bertie.

„Zpráva, kterou jsem si přečetl právě na téhle stránce,“ řekl Biggles, napřímil se v křesle a zapálil si cigaretu. „Nevím, zda jste si toho stačili všimnout, ale za dobu, co děláme tuhle práci, jsme vyřešili hrstku případů, kterými by se měli zabývat běžní policisté a nestačili na to. Přitom si vážně o sobě nemyslím, že bych byl chytřejší, než ostatní. Vůbec ne. Prostě jsem u letectva dlouhou dobu a viděl jsem spoustu pilotů, letišť, letadel a všeho co k tomu patří, a mám také docela dobrou paměť. Všechno se to dá shrnout do jediného slova – zkušenost. Ta, spíš než cokoli jiného, mi už mnohokrát umožnila objasnit i to, co se ostatním zdálo být neřešitelnou záhadou.“

„Excelentní úvaha, starouši,“ řekl Bertie. „Jenže jsi nám ještě neodpověděl na otázku, co tě přimělo namáhat si mozek.“

„Vážně ne?“ poťouchle zamrkal Biggles. „Dobrá, povím vám to. Na té stránce jsem se dočetl, že minulý měsíc obdržel licenci na založení letecké dopravní firmy na letišti v Millhamu muž jménem Roderick Canson.“

„A ty znáš důvody, proč by ji neměl dostat?“

„Také jsi velmi důvtipný, lorde,“ ušklíbl se Biggles. „Ano. Znal jsem Cansona před lety jako poručíka RAF a jako právě takový typ s pokřiveným charakterem, o jakém jsem před chvílí mluvil. Takže už snad chápete, proč mě napadlo, zda se mohl změnit. Každý máme své slabé stránky a

připouštím, že ani já nejsem anděl. Nikdy bych se ale nesnížil k okrádání spolubojovníků.“

„Takže Canson byl zloděj?“

„Ano, zloděj. Navíc se z toho vykroutil a já ani nevím, jak to dokázal. Napadá mě jedině to, že si pomohl svou prolhaností, nebo osobním kouzlem, které měl od pánaboha. pokud si vzpomínám, pár vojáků si ho oblíbilo. Ale ať už se vykroutil jakýmkoli způsobem, šlo o dva případy, a z obou vyvázl s pouhou důtkou. Mě si nezískal proto, že hodně mluvil a opravdoví chlapi řečmi moc neoplývají. Canson měl ještě jednu dobrou vlastnost. Byl velmi šikovný, patřil mezi dobré piloty, a zároveň byl velmi zručným mechanikem. Dokázal si na letadle skoro všechno udělat sám a to bývalo opravdu vzácné. Sledovat ho při práci, byla dobrá škola téměř pro každého. Jinak to však byl asi největší lhář, na jakého jsem v životě narazil. Říká se, že k tomu, aby byl člověk úspěšným lhářem, musí svým lžím sám věřit a Canson vyprávěl své báchorky tak přesvědčivě, že to v jeho případě nejspíš platilo. Choval se vždycky nadmíru přátelsky. Utrácel s lehkostí sobě vlastní, ovšem, jak se ukázalo později, ne vždy jen svoje peníze. Byl to zvláštní typ.“

„To určitě,“ prohlásil Ginger.

„Jsem si jistý, že jeho největším problémem byla ješitnost. Tak třeba každý z vás by ho označil za elegána a on sám sebe rozhodně také. Mně ale chlap s naondulovanými vlasy nesedí a on si na tom zakládal. Já si skutečného chlapa představuji jinak. V době, kdy jsem ho znal já, nosil světlý řídký knírek. Nic proti knírkům, ale on si s ním skoro pořád pohrával, Choval se jak děvče, které stále pohazuje vlasy a upravuje si účes. U dívek to má něco do sebe, ale u muže mi to vadí. Jeho podřízení pro něj vymysleli docela trefnou přezdívku. Říkali mu Křivák Canson. Jak sami víte, když už mužstvo dá důstojníkovi přezdívku, tak obyčejně sedí.“

„A do čeho se tehdy vlastně zapletl?“

„Poprvé klopýtl, pokud si vzpomínám, kvůli pytli uhlí.“

„Jemináčku, uhlí?“ vyjekl Bertie.

„Ano, lorde. To je takové černé kamení, co se přikládá do kamen. Myslel jsem, žeš už někdy o uhlí slyšel. Canson byl ženatý a měl docela pěknou ženu. Kolikrát jsem si říkal, jak se ti dva k sobě dostali. Měli povolení k bydlení mimo základnu, takže si nedaleko ní pronajali domek. Jednou zastavili na bráně jeho důstojnického sluhu, když jel ven na motocyklu s pytlím na nosiči. Seržant ze strážního oddílu se ho zeptal, co v tom pytli veze. Ukázalo se, že je tam uhlí. Pochopitelně ze služebního skladu. Ten muž vysvětlil, že veze pytel ke Cansonovi domů. On i Canson tehdy dostali domácí vězení. U vojenského soudu se prokázalo, že využívání služebního skladu uhlí pro Cansonovy soukromé účely trvalo delší dobu. Voják vysvětlil, že k odvozu dostal rozkaz, který přece musel splnit. To zdůvodnění soud přijal. Patrně proto, že bylo těžké obvinít jen jednoho z nich, vyvázl Canson jen s důtkou. Je ale také možné, že u soudu sedělo několik důstojníků, kteří patřili mezi Cansonovy přátele.“

„Mně se nezdá, že únos pár pytlů uhlí by byl vážný přestupek,“ řekl Ginger.

„To není, ale vypovídá to o jeho povaze. Jsem asi přísný soudce, ale jsem přesvědčen, že člověk, který je schopen ukrást drobnost, si, pokud dostane příležitost, pomůže i ve větším. Způsob jakým do toho zatáhl podřízeného vojáka, mi připadal neomluvitelný.“

„Absolutně nepřijatelné,“ zamumlal Bertie. „To dokáže udělat jen skunk.“

„Druhá Cansonova lotrovina byla ještě nechutnější,“ pokračoval Biggles. „Zastával funkci šéfa důstojnické jídelny. Po určité době se skoro všem důstojníkům začaly zdát podezřelé účty za jejich osobní spotřebu v jídelně a týkalo se to hlavně vína. Patřil jsem mezi poškozené a všiml jsem si toho hlavně proto, že jsem si nikdy moc vína nedopřával. Nejméně ve dvou případech jsem si byl zcela jistý, že jsem vypil sotva láhev a ne dvě, které mi vyúčtovali. Pochopitelně

přišly stížnosti, které nakonec skončily u plukovníka velícího základně. Vyžádal si účetní knihy a nechal proviantního důstojníka, aby vše prověřil. Pravda vyšla najevo velmi rychle. Z vína objednaného pro jídelnu si Canson občas odnesl několik lahví domů. Ztrátu která vznikala tímhle soustavným odsunem vyrovnával Canson tak, že téměř každému z důstojníků občas připsal na účet tu jednu láhev, tu dvě. Každá libra mu byla dobrá. Pochopitelně, že byl tentokrát zatčen. Tehdy jsem si byl jistý, že ho za to čeká vyhazov.“

„Neříkej, že se vykroutil i z toho,“ řekl Bertie.

„Vyvázl dost lacino. Dostal důtku s výstrahou, a protože nebylo myslitelné, aby člověk s tak špatnou pověstí setrval na základně, přeložili ho do Iráku, kde asi vlohy k zlodějně nikomu nevadily. Tehdy jsem o něm slyšel naposledy.“

„Je k nevíře, jak jsou tihle darebáci obratní,“ zavrčel Ginger. „Jak se mu to povedlo?“

„Netuším. Měl jsem tehdy na starosti důležitější věci než krádež lahví s vínem. Slyšel jsem, že Canson prý vyprávěl vyšetřovatelům dost nezapnou historku o tom, že chtěl ztráty zaplatit z výher v kartách. V jídelně se opravdu hrály bridžové turnaje a on sám hrál výtečně. Nedokážu ale pochopit jejich souvislost s krádežemi vína. Canson obvykle nemíval vůbec žádné peníze, jeho žena byla patrně hodně náročná dáma. Teď už snad chápete, proč jsem se tak zamyslel nad zprávou, že tenhle chlap získal povolení k provozování letecké společnosti.“

„Kde je podle novin teď?“

„Převzal opuštěnou americkou výcvikovou základnu v Millhamu v hrabství Suffolk.“

„Jsou tam další podrobnosti?“

„Ano. Začíná se dvěma letadly. Jsou to typy Auster Autocrat a De Havilland Dove. Co však chce podnikat s dovem? Je to dvoumotorový osmimístný stroj, který má dolet, jestli mě paměť neklame, 700 mil. A zaráží mne ještě něco. Odkud Canson vzal peníze na rozjetí poměrně velkého

podniku? K nákupu dvou letadel musí mít člověk slušnou hromádku peněz. Když jsem se s ním ještě setkával, tak se sice choval a mluvil jako milionář, ale vždycky měl prázdné kapsy. Zdálo se nám, že donesl plat domů, vysypal ho před manželku na stůl a čekal na další. Je ovšem možné, že jsme se mylili. Mohl své peníze někde bleskurychle utratit sám. Třeba sázel na dostihy a na rozdíl od bridže to neuměl. Možná právě to ho dostalo do potíží.“

„Mohl ho finančně podpořit nějaký zámožný strýček,“ prohlásil Bertie. „I ve zlodějských rodinách se najdou slušní lidé.“

„Možné je všechno a ani to nemusel být příbuzný. Řekl jsem už, že Canson byl dostatečně výmluvný na to, aby přesvědčil Eskymáka, že se neobejde bez ledničky. Ale i kdyby to tak bylo, jak a odkud chce vzít tolik zákazníků, aby vytížil kapacitu dovea? Když bude létat s prázdnými sedadly, nebude mít žádný zisk, a nevydělá si ani na provoz.“

„Podle všeho jsi vůči němu už pojal podezření,“ vložil se do hovoru Ginger.

„Ne tak docela. Řekněme, že mě ta zpráva poněkud zmátla. Věřím, že Canson je schopen vést leteckou firmu. Byl velmi dobrým pilotem a předpisy určitě zná. Byl i skvělým mechanikem. Možná se za těch pár let docela změnil. Protože mi dosud dobře slouží paměť, jsem vůči němu možná zbytečně kritický a zaujatý. Jenže právě vzhledem k jeho nepěkné minulosti se nedokáži ubránit otázce, zda je tím pravým mužem na místě, které si vybral.“

„Naznačuješ prostě, že celá jeho letecká společnost může vypadat pod povrchem docela jinak, než jak se na první pohled jeví,“ řekl Ginger.

„Dá se to tak říci.“

„Jedna věc se mu musí přiznat. Odešel z vojenského letectva se štítem čistým jak padlý sníh, jinak by nedostal licenci. Jistě to někdo kontroluje.“

„Zrovna tím bych si nebyl tak jistý. Už jsem přece říkal, že měl neuvěřitelné štěstí a jakési osobní kouzlo. Za deset minut by tě přesvědčil, že černá je bílá a husa je labuť. Mimo to měl zvláštní dar získávat si přátele mezi lidmi na vlivných místech.“

„Co tedy dál?“ dotíral zrzek. „Co s tím uděláš?“

„Nerozhodl jsem se,“ ušklíbl se Biggles. „Měl bych ale sto chutí podívat se do Millhamu na to, co Canson vlastně podniká. Přesněji řečeno, zda má nějaké zákazníky. Bez nich by normální firma dlouho nevydržela.“

„Tak se ještě nerozhduj,“ řekl Bertie. „Proč si nepočkat, až se z jeho letecké firmy vyvine groteska? Pokud chystá nějaké podrazy, stejně se to nakonec dozvíme. A kdyby ses mýlil a on to všechno vedl poctivě, pak se už vůbec nemusíme starat.“

„Snad. Jenomže z toho může být i drama. Navíc Canson není žádný hlupák a má, či alespoň měl, velké plány. Tuším, že by se jich jen nerad vzdával. Pokud tedy zase provede nějakou rošťárnu a spustí se kolem toho povyk, jako bych už viděl články v tisku: Co dělala letecká policie? Proč si toho nevšimla včas? Novináři z nás udělají hlupáky. Raději bych proto ukojil svou zvědavost dřív, než k něčemu takovému dojde. Když najdeme všechno v pořádku, můžeme na věc zapomenout. Uznávám, že není milé stále někoho podezírat, ale proto tu nakonec jsme. V tomhle případě si ostatně za to, že mu budeme strkat nos do soukromých věcí, může sám Canson a jeho staré škraloupy. To je to, co říkám mladým pořád. Jedna hloupost v mládí může člověka pronásledovat po celý život. Snad jste už pochopili, že jsem se již rozhodl.“

„Kdy chceš vyrazit?“

Biggles pohlédl k oknu. „Dnes to vypadá na pěkný den, tak proč nevyrazit hned? Poletí se mnou Bertie. Dva páry očí uvidí víc než jeden. Ginger rychle dokončí kartotéku a zavolá do hangáru, aby nám připravili austera.“

„Jdu na to,“ kývl Ginger.

Krátce po jedenácté hodině dopolední se nad letištěm Millham objevil auster letecké policie. Letiště bývalo předválečnou polní základnou královského letectva, později sloužilo Američanům. Potom je armádní letci opustili, protože poměrně krátká vzletová dráha nevyhovovala moderním proudovým letounům. Dřív než vojáci opustili letiště, po jistý čas ho využívali k nácviu nouzového přistávání vrtulových letadel. Stále tu ještě stál hangár, plochy před rampou kryl asfalt, kterým dosud neprorůstala tráva, a pár kancelářských budov nejevily stopy rozpadu. Stožár s větrným pytle a typický kruh namalovaný vápnem naznačovaly, že plocha je stále v letištním provozu. Na zemi stály dva stroje a tři muži v jejich blízkosti vzhlíželi k blížícímu se letounu.

„Nejví zrovna vášnivý vztah k práci,“ řekl lhostejně Bertie, když stroj začal klesat.

Biggles posadil auster na dráhu, zaroloval k budovám, vypnul motor, vyskočil ze stroje a s Bertiem po boku vyrazil vstříc muži, který pospíchal k austeru. Žádné oficiální vítání se ovšem nedalo čekat. „To je Canson,“ zamumlal tlumeně Bertiemu. „Neříkej zatím nic, dokud nezjistíme, jaké větry zde vanou.“

Chvíli se zdálo, že Canson Bigglese vůbec nepoznal. Ve tváři mu tkvěla nejistota, když se zeptal: „Nepotkali jsme se už někde?“

„Ale ano. Jmenuji se Bigglesworth. Vzpomínáte si?“

„Ale samozřejmě,“ klepl se Canson do čela. „Vidíte, jaký jsem to zapomnětlivý hlupák. Co děláte teď? Vybavuje se mi, že jsem někde slyšel, že děláte pro vládu. Určitě velice důležitého inspektora, což?“

„Tak strašně důležitý zase nejsem, ale v zásadě máte pravdu. To je jeden z mých asistentů, Bertie Lissie. Sloužil se mnou v 666. squadroně.“

Canson se na Bertieho líbezně usmál a obrátil se k Bigglesovi. „Máte nějaký důvod k inspekci v mém malém podniku?“ znovu se usmál a lehce povytáhl obočí.

„Nemám,“ oplatil mu úsměv Biggles. „Když jsem se dověděl, do čeho jste se pustil, zastavil jsem se tady, abych zjistil, zda je všechno v pořádku.“

„Tady běží všechno bez trápení, milý příteli. Všechno jde podle plánu, jak se říká.“

Biggles se lhostejně rozhlédl a jeho pohled spočinul na krásném voze značky Rolls-Royce zaparkovaném ve stínu hangáru. „Muselo vás stát slušnou hromádku peněz, než jste se mohl pustit do podnikání v tomhle náročném oboru.“

„Mě?“ rozesmál se Canson. „Nebud’te pošetilý. Kde si myslíte, že bych vzal peníze na nákup letadel?“

Po Bigglesově tváři přelétl výraz překvapení. Nepředstíral úžas a ani ho netajil. „Takže tohle není vaše firma?“

„Pane na nebesích, jak by byla? Jsem tady jen šéfem leteckého provozu a hlavním pilotem.“

„Znamená to, že zde jsou další piloti?“

„Zatím ne. Jsem tu dosud sám, ale hledám dobrého pilota, který by mi pomohl. Proč ale stojíme tady? Pojd’me do kanceláře. Dáme si skleničku.“

„Díky.“

Vstoupili dovnitř a Canson vytáhl z příborníku láhev a sklenky. „Nevypadá to, že byste tu měli zrovna moc práce,“ zapřádal hovor Biggles.

„Přiletěli jste v nevhodnou dobu, drahý příteli. Kdybyste u nás přistáli v pondělí, viděli byste docela jiný obrázek.“

„Proč právě v pondělí?“

„Každé pondělí tu je živý provoz.“

„Myslíte si, že dokážete vytížit celý *dove* zákazníky?“

„Vytížit? Zapisujeme zájemce do pořadníku!“

„Jak jste to dokázali?“

„Vidím, že jste nepochopil, co tu děláme. Bude lepší, když vám to vysvětlím. Posad’te se. Naše letecká společnost je pobočkou nové cestovní kanceláře s názvem Sunnitours Ltd., která má ředitelství v Londýně. Firma využívá současného úžasného rozkvětu turistiky, kdy se stále víc lidí zajímá o

levnou dovolenou na evropském kontinentě. My jim ji umožňujeme.“

„Kam létáte?“

„Doufáme, že časem rozšíříme nabídku na řadu dalších míst. Zatím máme jen dvě stálé linky, a to do Švýcarska a na francouzskou Riviéru. Já nemám s objednávkami pobytů nic společného, všechno se odehrává v Londýně. Jedním z důvodů, proč můžeme nabídnout levné evropské dovolené, je to, že společnost má svá vlastní ubytovací zařízení. Nabízíme týdenní pobyty se vším všudy za jednotnou cenu, a každý host si ho může prodloužit o týden nebo i dva. Všechno je to velmi prosté. Pobyt trvá od pondělí do pondělí. Každý týden ráno v osm hodin se skupina turistů shromáždí v ústředí v Londýně. Po kontrole pasů a dalších náležitostí převezme autobus skupinu sem k nám. Já s nimi doletím na evropské letiště, kde na ně již čeká místní autobus. Ten je zaveze na místo, kde jsou ubytováni. Domů pak vezu skupinu z předchozího týdne. Funguje to jak ty nejlepší švýcarské hodinky.“ Canson hovořil tak nadšeně, jako by považoval úspěch podniku za svoje životní dílo.

„A kam létá váš auster?“

„Slouží jako pohotovostní letadlo. To je další součást našich služeb a skutečná novinka. Pokud někdo z turistů onemocní nebo se z jiných důvodů potřebuje náhle vrátit domů, zaletím pro něj s austerem. Specializujeme se na levné rodinné výlety. S jednoduchou organizací a bez vysokých nákladů na leteckou přepravu, které jsou běžné u velkých dopravních společností, nám vychází jeden pobyt o dvacet procent levněji než jinde. Samozřejmě, že nemůžeme soupeřit s luxusními dopravci.“

„Chytrý nápad,“ řekl Biggles. „Není mi jasná jen jedna věc. Když dopravujete své zákazníky do Anglie, kde probíhá jejich povinné celní odbavení?“

„Přece tady. Máme možnost to tu vyřídit.“

„Na Bigglesově tváři se opět zjevil mírně užaslý výraz. „Chcete tím říci, že máte celního a pasového úředníka zde?“

„Ovšem. Přejde na požádání. Není to zaměstnanec na plný úvazek. Po většinu týdne by tu neměl do čeho píchnout. Oznámíme celní správě, kdy se budou turisté vracet, a oni sem pošlou inspektora. Zajistí potřebné úřední úkony a odvezeme ho zpátky. Musíme za to pochopitelně zaplatit, ale vychází nám to podstatně levněji, než kdybychom používali letiště. Tam bychom museli platit za přistání a ještě najímat autobus, který by odvezl zákazníky domů. Stálo to hodně plánování a přemýšlení. Je jen jeden způsob, jak podnikat v tomhle oboru výdělečně. Musíte snížit náklady na nejnižší možnou mez. Přesně to jsme udělali.“

„Rozumím,“ kývl Biggles.

„Poskytujeme prostě lidem tu nejlevnější zahraniční dovolenou, jakou mohou dostat. Já se starám o všechny záležitosti související s létáním. Objednávky, reklamu, účtování a vše ostatní si zařizuje londýnské ústředí. To už není moje starost.“

„A co pozemní personál?“

„Hlavně nečekejte, že tady najdete celou brigádu chlápků, kteří se povalovali na každém vojenském letišti. Potřebuji pouze jednoho schopného leteckého mechanika a jednoho údržbáře. Potkalo mne to štěstí a našel jsem přesně takové lidi, jaké jsem potřeboval.“

„Skvělé,“ ocenil Biggles. Čí to byl nápad?“

„Můj. Blesklo mi to prostě jednoho dne hlavou, a pak jsem už jen rozpracoval podrobnosti. Musel jsem vyřešit hrstku otázek většinou souvisejících s předpisy pro leteckou dopravu, ale zvládl jsem je. Když jsem měl plán hotový, předložil jsem jej lidem ze Sunnitours a řekl jim, že jsem schopen všechno zařídit. Nápad se jim zalíbil a vzali ho. Zatím přepravovali svoje zákazníky vlakem, lodí nebo autobusem.“

„Takže očekáváte velký obchodní úspěch?“

„To si pište. Nemůže to dopadnout jinak.“

„Co se stane, kdyby došlo k havárii? Může se to stát.“

„Všechno je pochopitelně kryto pojistkou. Pojištění tvoří téměř největší položku v našich výdajích.“

„Díky. Všechno je to nepochybně velmi zajímavé,“ řekl Biggles, vstal a zamáčkl nedopalek cigarety. „Je na tom vidět, co je možné zvládnout, když se používá mozek, představivost a organizační nadám.“

„Totéž jsem řekl lidem ze Sunnitours. Ted' už to vidí sami.“

„No, budeme se pomalu loučit. Díky za skleničku a za rozhovor. Doufám, že se vám bude dařit.“

„Není důvod, proč by nemělo. Všechno je předem jasné.“

Za hovoru došli k Bigglesovu austeru. Po krátkém rozloučení se letadlo vzneslo do vzduchu a zamířilo na domovské letiště.

KAPITOLA DRUHÁ

PODEZŘENÍ SÍLÍ

Biggles seděl u řízení a mlčel. Ve tváři se mu usadil zamyšlený výraz.

Bertie po nějakou dobu nerušil tok jeho myšlenek, ale potom se ozval: „Tak co si o tom všem myslíš, starouši?“

„Co bych si mohl myslet? Cansonovy řečičky zněly dost věrohodně, alespoň z větší části.“

„Připadal mi absolutně upřímný. Mně se zdá, že je to docela slušný chlapík.“

„Jistě, zprvu tak působí na každého. Upozorňoval jsem tě, abys na to byl připraven. Vzhled a osobní kouzlo, to byly vždycky jeho silné zbraně.“

„Ale díval se mi přímo do očí.“

„To ještě nic neznamená, i když jsi možná četl psychologické rozbory, které tvrdí něco jiného. Kdyby všichni podvodníci zbaběle uhýbali očima, měli by tvrdší chleba, protože by nebylo tak těžké je rozeznat.“

„Proč jsi mu neřekl, že jsi policista?“

„Neměl jsem nejmenší důvod, abych mu to sděloval,“ ušklíbl se Biggles.

„Shledal jsi na jeho podniku něco nekalého?“

„Nekalého? Nic. Ale hrstka věcí mi připadla poněkud zvláštní. Překvapilo mě, jak se vypořádali s celním odbavením. Myslím si však, že nelhal. Není hlupák a ví, jak snadno bychom si to mohli ověřit. Já sice vím, že je výtečný lhář, ale tohle je zrovna lež, která by se mu nemusela vyplatit. Nemohu se zbavit dojmu, že je to všechno příliš dobré, příliš snadné na to, aby to byla pravda. Podívej se na to takhle – předpokládám, že společnost založili kvůli finančnímu zisku, ale Canson, jak sám prohlásil, je pouhým zaměstnancem. Jako takový si nevydělá tolik peněz, o kterých v náznacích mluvil.

Ten Rolls-Royce zaparkovaný u hangáru musel být jeho. Mohl by si dovolit takové auto z platu, který by dostával za práci, kterou dělá, nebo alespoň říká, že ji dělá?“

„Máš asi pravdu, ale to přece není zdaleka dostačující důkaz k tomu, abychom ho podezírali z nějakého zločinu.“

„Jistě. Na zatykač to není. Ale já vím ještě něco, co ty vědět nemůžeš. Všiml sis těch dvou mužů na letišti s Cansonem? Toho jeho pozemního personálu?“

„Ano.“

„Jedním z nich je vojín, který se zapletl do té Cansonovy trapné krádeže uhlí a druhý pracoval v kanceláři šéfa jídelny tehdy, když tam rozhodoval Canson a falšoval účty za víno.“

„Jemináčku,“ vyhrkl Bertie. „To je ale náhodička.“

„Náhoda? Ani nápad!“

„Ty myslíš, že...“

„Raději ani nemysli,“ zavrčel Biggles. „Oba ti muži samozřejmě dobře vědí o potížích do nichž se Canson dostal v době, kdy ještě sloužili u letectva. Oba tehdy svědčili. Člověk by předpokládal, že se jim Canson bude vyhýbat, když oba vědí, jak se zachoval. A teď tohle. Oba ti chlapíci, jejichž jména jsem již zapomněl, měli Cansonovu důvěru v době, kdy kradl. To dělá ze všech tří stejné podvodníky. Vědí jeden o druhém to nejhorší. A teď jsme je našli pohromadě. Nechtěj, abych věřil tomu, že jde o pouhou náhodičku. a když o ní nejde, pak to musel Canson zorganizovat! Pročpak to asi dělal?“

„Aby měl po boku muže, jimž může důvěřovat.“

„To určitě, ale já bych řekl, že je za tím ještě něco jiného. Pokud má Canson za lubem nějakou špinavost, je pro něj snazší využít lidí, o nichž ví, že se dají k něčemu podobnému zlákat, než slušných lidí, kteří by mohli mít zábrany.“

„Absolutně tě chápu.“

„Teď abych doufal, že Canson nemá tak dobrou paměť jako já.“

Když už mne poznal, mohl by si vzpomenout, že jsem sloužil na stejné základně zrovna v době, kdy dělal ty svoje lotroviny, a kdy ho za ně soudili. Pochybuji však, že by ho napadlo i to, že se pamatuji na ty dva čisté holoubky, kteří se s ním pak do té špíny namočili. Už je to hodně dávno. Rád bych věřil, že se z Cansona stal docela normální poctivý občan, a kdyby to tak bylo, nebudu mu přece dělat potíže.“

„Takže to necháme plavat?“

„Nejsem si jistý,“ pokrčil rameny Biggles. „Na jeho podnikání je pár věcí, které mi připadají podivné. Kdybych neznal jeho minulé hříchy, asi by mi to nepřipadalo nijak zvláštní, protože je však znám, dívám se na věc jinak. Kdyby mě pozval do svého bytu, neměl bych pokoj, dokud bych si tam neprohlédl všechny skříně, jestli v některé z nich neschovává mrtvolu.“

„Rád byl tam byl s tebou,“ zasmál se Bertie. „O mrtvolách ve skříní se přece píše jen v detektivkách. Proč bych jednu nemohl najít zrovna já?“

„Jak je libo,“ ušklíbl se Biggles. „Ale vážně. Celý ten případ si musím promyslet a určitě si některé Cansonovy údaje ověřím. Už jen pro vlastní klid. Teď na mne nemluv. Rád bych si to ujasnil, než budeme doma.“

Odmlčel se a jeho úvahy nerušil ani Bertie. Asi o hodinu později byli zpět ve Scotland Yardu. Ginger na ně čekal. „Tak jak se vám vedlo?“ zajímal se.

„Pojďme se naobědvat. Povím ti to při jídle, protože hned po něm dostaneš práci, se kterou si budeš muset pospíšet.“

Při obědě se zrzek dozvěděl, co přátelé objevili v Millhamu a po návratu do kanceláře, Biggles vysvětlil svůj plán.

„Nejdřív ty, Gingere. Teď už asi tušíš, co od tebe chci. Najdeš adresu té společnosti Sunnitours a pojeděš se tam podívat. Zjistíš si první volný termín, na který si hned objednáš zájezd. Nezáleží na tom, kam to bude.“

„Co udělám, když nebudou mít v blízké budoucnosti volná místa?“ chtěl vědět zrzek.

„Ať tě zapíše do seznamu náhradníků. Občas se stane, že někdo dovolenou zruší. Necháš jim tam číslo telefonu k sobě domů, aby ti mohli dát vědět.“

„A kdyby měli volné místo hned?“

„Vezmeš ho.“

„Vážně chceš, abych letěl na dovolenou?“

„Samozřejmě. Ale kromě opalování, koupání a čtení detektivek musíš mít otevřené oči. Budeš sledovat všechno neobvyklé, tedy věci a příhody, které se vymykají dění obvyklému v penzionech a hotelech zařízených na pohodlnou dovolenou. Zjisti, jak to celé funguje. Posílám tě proto, že tě Canson nezná. Jestliže nám řekl pravdu, bude pilotem letadla on. Hlídej ho. Nemělo by smysl, abych letěl já, protože jakmile by spatřil mě, pojal by podezření, pokud má k němu důvod.“

„To znamená, že se budu týden koupat, opalovat a číst knížky?“

„Vůbec ne,“ zasmál se Biggles. „Snad si nemyslíš, že bych ti dal celý týden dovolené. Protože budu znát místo tvého pobytu, pošlu na adresu hotelu hned první den po tvém příjezdu telegram, nebo zařídím, aby ho poslali z ústředí Sunnitours. Dozvíš se z něj, že tvého bratra Jacka potkala vážná nehoda a musíš se okamžitě vrátit do Londýna. Řekneš to řediteli hotelu, ten to sdělí na ústředí, a pokud Canson dodrží slovo, zaletí pro tebe s austerem a dopraví tě zpět. Tak se nám podaří využít celou nabídku jejich služeb, a když je celý podnik nějak špinavý, měl bys mít trochu umazané dlaně.“

„Chápu,“ řekl zrzek. „Takže dostávám den dovolené na to, abych se ušmudlal. Co budeš dělat ty?“

„Počkám na tvoje zprávy. Mezitím si prověřím, zda mi Canson na letišti nelhal. Hodlám zjistit jména vedoucích firmy Sunnitours Company. Záznamy o nich budou na Obchodní

komoře. Na ministerstvu letectví zjistím, kdy a proč Canson odešel ze služby. Bertie zase prošetří kartotéku RAF ve vztahu na dva vojáky, kteří sloužili pod Cansonem. Bude také nezbytné zjistit, zda si Canson skutečně dohodl přítomnost celního inspektora na letišti, když si ho pozve. Máme ještě spoustu práce. Pokud to nikam nepovede, neudělali jsme nic horšího, než že jsme zmarnili trochu času. Já však budu mít ohledně Cansona klidné svědomí.“

„Mám se do toho dát hned?“

„Určitě. Je totiž málo pravděpodobné, že by se ti hned podařilo sehnat volné místo v letadle. Alespoň za předpokladu, že Canson mluvil pravdu o obrovském zájmu zákazníků a o pořádníku. Je tady samozřejmě vždycky možnost, že udělá jeden let navíc, aby zmírnil tlak čekajících.“

„Což kdybych neztrácel čas čekáním a sledoval jejich *dove* při příštím letu v některém z našich letadel?“ navrhl Ginger. „Mohl bych si tak ověřit kurz jeho letu.“

„Chci od tebe víc než jen to. Měl by ses na jejich stroj podívat zblízka. Nejenom zvenčí, ale také zevnitř.“

„Rozumím. Uvidím, co se dá dělat,“ kývl zrzek. Nalistoval v telefonním seznamu adresu společnosti Sunnitours, a vydal se za svým posláním.

Biggles pohlédl na Bertieho. „Dobrá,“ řekl. „A teď se pustíme do práce také my dva!“

„Tak to jsem tě špatně pochopil,“ prohlásil Bertie. „Neříkal jsi před chvílí, že se do toho nechceš hned pouštět? Teď mám dojem, že to nepočká ani minutu.“

„Jediné, oč se snažím, je přesvědčit sám sebe, že není důvod do něčeho se pouštět.“

„Nebylo by snazší prohledat ten jejich *dove*, až se vrátí z další cesty?“

„Bylo, ale ať už bychom v tom letadle něco našli nebo nenašli,

Canson by rázem pochopil, že ho podezíráme z falešné hry. Musíme si ujasnit několik podrobností,“ řekl Biggles a sáhl po telefonním sluchátku.

Když se o dvě hodiny později vrátil Ginger, měl už Biggles pohromadě většinu informací, které potřeboval. Zatím nenarazil na nic, co by potvrzovalo jeho podezření, a tak se zdálo, že případ Canson skončí dřív než začal. Něco k zamyšlení tu však přece jen zůstávalo.

Ukázalo se, že Canson, který dokončil poslední služební období v cizině jako nadporučík, odešel do civilu na vlastní žádost. Jako důstojník na to měl samozřejmě právo. Najevo však vyšlo také to, že oba vojáci, které v současné době zaměstnával na letišti v Millhamu, odešli do civilu přibližně ve stejné době jako on. Podle záznamů RAF se jmenovali Tomlin a Rawlings. Oba zdůvodnili odchod do civilu zdravotními důvody.

Když to Bertie vyprávěl Bigglesovi, náhle se sám zarazil a řekl, že tu něco nehraje. Uvědomil si totiž, že Tomlin přešel k letectvu proto, aby si odsloužil zbytek doby potřebné k přiznání důchodu. Byla o tom dokonce zmínka v Tomlinových záznamech a pečlivý písař k tomu připsal tužkou otazník, jako by se mu to už tehdy nelíbilo. Jenže Tomlin si u letectva potřebné dva roky neodsloužil a odešel dřív. Proč tak náhle změnil názor? Byla to snad další shoda náhod, že oba muži, kteří nyní pracují pro Cansona, odešli z letectva ve stejnou dobu?

Pokud šlo o inspektora, jehož si Canson objednával k občasným celním prohlídkám na letišti v Millhamu, zdálo se, že vše probíhá tak, jak Canson řekl. Biggles nad tím i nadále kroutil hlavou, protože šlo o zcela neobvyklé řešení.

Ani informace, které bleskově získal Ginger, neukazovaly na nic, co by budilo podezření. Ukázalo se, že firma Sunnitours se opravdu zabývá tím, o čem hovořil Canson. Společnosti se mimořádně dařilo, zákazníků měla skutečně víc než dost. Zrzek to snadno zjistil při rozhovorech s lidmi, na

které v kancelářích narazil. Navíc se mu během jeho návštěvy věnovala příjemná mladá dáma, která mu ochotně vysvětlila, jak firma pracuje. V následných dvou termínech neměli volné místo, ale úřednice Gingerovi slíbila, že kdyby někdo zrušil let, dostane ho on. Vyžádala si číslo jeho telefonu, aby ho mohla včas informovat o uvolněném zájezdu. Ginger přinesl na Scotland Yard několik nabídkových listů cestovní firmy, které zobrazovaly místa pobytů v těch nejnádhernějších barvách. V jednom z nich byla uvedena jména jejích ředitelů, Smith, Buchonnet a Kronfelt. První z nich vedl londýnské ústředí, Buchonnet dohlížel na francouzskou pobočku na letišti v Nice a Kronfelt se staral o zdárný průběh zájezdů do švýcarské Ženevy. Z letišť v těchto městech pak osobní auta nebo autobusy převážely cestující do ubytovacích zařízení a za příplatek i do zajímavých míst v okolí.

„Všechno na mě působilo zcela věrohodně,“ končil zrzek zprávu. „Přesně tak, jak ti to Canson líčil.“

„A proč by ne?“ řekl Biggles. „Nijak bych se nedivil, kdyby byla činnost společnosti v naprostém pořádku. To však ještě nevyklučuje možnost, že Canson využívá slušné společnosti, aby dělal lumpárny na vlastní pěst. Nezapomínejte, že plán s využitím letecké dopravy je z jeho hlavy. Předložil ho vedení firmy, a oni, abych použil jeho vlastní slova, ho vzali. Zdá se, že právě teď nemůžeme udělat víc. Pohovořím ještě s Gaskinem, abych zjistil, zda některý ze tří mužů stojících v čele firmy neměl někdy potíže se zákonem.“

„Takže přes všechny uklidňující zprávy, tvoje podezření trvá,“ řekl Bertie.

„Ano,“ kývl Biggles a zamračil se. „Nemohu se zbavit dojmu, že na letišti v Millhamu něco ohavně zapáchá.“

„Nic jsem tam necítil,“ řekl Bertie. „Dojem je jenom dojem!“

„Tak to jsem se nevyjádřil přesně. Vycházím prostě z toho, že vím, jaký Canson býval, stejně jako ty víš, že se leopard nedokáže zbavit skvrnité kůže, zubů ani drápů.“

„Chceš říci, že zlý pes patří na řetěz?“

„Co jiného dělat s kousavým psem? Nechal bys ho volně běhat, aby někoho porafal do krve? Protože ale vidím, že se mnou nesouhlasíš, tak mi odpověz na tohle: Proč se Canson vzdal kariéry v RAF, která je jistá a pod penzí, a našel si zaměstnání, které mu nic takového nemůže poskytnout? On patří mezi chlápky, kteří musí mít peníze, hodně peněz. Teď mu patří přepychový Rolls-Royce. Kde si na něj mohl vydělat? Úspěch Sunnitours vychází z toho, že firma pracuje s velmi úspornými náklady. Řekl mi to sám Canson. Pochybuji proto, že by mu společnost mohla platit alespoň takové peníze, jaké má nadporučík u letectva. Dává to smysl?“

Nikdo neodpověděl.

„A zaráží mne ještě další věc,“ pokračoval Biggles. „Když tak o tom přemýšlím, napadá mě, proč si ještě Canson nesehnal druhého pilota. Pokud je mi známo, je v pilotní kabině letadla typu *Dove* zdvojené řízení a místa pro hlavního a druhého pilota, který může pracovat také jako radiooperátor. Společnost ostatně vlastní ještě druhý letoun a měla by mít dva piloty. Když je opravdu zaměstnává, proč mi Canson neřekl pravdu? Ptal jsem se ho, zda je na letišti jediným pilotem a on prohlásil, že ano. Po příletu do Millhamu jsem očekával, že u dvou letadel najdu dva piloty. Jenže pokud tam ten druhý byl, tak se nám vyhnul. Není pro mne obtížné pochopit Cansonovu snahu o snížení provozních nákladů na nejnižší možnou míru, ale teď se mi zdá, že letecká část oné společnosti není tak docela tím, zač se vydává. Jenže znovu tam pátrat nemůžeme. Byla by hloupost vrátit se do Millhamu a klást další otázky. Jen bych tím Cansona upozornil, že mám podezření na to, co dělá. Ať už je jakýkoli lotr, není padlý na hlavu. Protože nemůžeme podniknout nic, zabalíme to tady a jdeme domů. Mám tam ještě něco na práci.“

Události nabraly rychlejší spád, než čekali, protože chvíli poté, co dorazili do společného bytu, zazvonil telefon. Biggles zdvihl sluchátko a předal ho vzápětí Gingerovi se stručným: „Pro tebe.“

„Ano, tady Hebblethwaite,“ ohlásil se zrzek. „No to je báječné, děkuji vám... Ano, budu tam. Zaplatím v librách... Pas? Ovšem... rozumím. Můžete vyměnit peníze...? Kde...? Dobrá, rozumím. Jasně. Mnohokrát vám děkuji.“ Zrzek s úsměvem zavěsil.

„Jde to mnohem líp, než jsem čekal,“ prohlásil a obrátil se k ostatním. „Jistě jste pochopili, že volali ze Sunnitours. Stejná dáma, se kterou jsem mluvil. Říkala, že už mají dost objednávek, aby mohli na zítřek vypravit další let do Francie. Přistaneme na letišti v Nice. Mám přijít v osm ráno do jejich kanceláře s pasem a zavazadly. Potřeboval bych dát dohromady pár set franků. Nějaké sice mám, ale sotva to bude stačit.“

„To zařídím,“ řekl Biggles. „Co říkala o výměně peněz?“

„Kdyby mi prý náhodou chyběly franky, mohu za ně vyměnit libry u řidiče autobusu, který na nás bude čekat na letišti v Nice.“

„Je to sice na samotném začátku cesty hned první nezákonný čin, ale bohužel docela běžný postup,“ pokrčil rameny Biggles. „Dala ti ta tvá dáma adresu, na které budeš ve Francii k zastižení? Jde mi o zaslání telegramu.“

„Řekla, že ubytovna je hned za mysem Cap d'Antibes. Adresa je Bureau Sunnitours, *pres* Cap d'Antibes, Alpes Maritimes.“

„Dobrá práce,“ kývl Biggles. „Asi bys měl začít balit. Nebudeš pryč dlouho, takže toho moc potřebovat nebudeš. Až se vrátíš, snad s sebou přivezeš alespoň nějakou odpověď na to, co nám dosud není jasné.“

KAPITOLA TŘETÍ

STOPAŘ GINGER

Následujícího dne ráno Ginger dorazil do kanceláře společnosti Sunnitours Ltd. dvacet minut před určeným termínem. Jako jediné zavazadlo nesl malou leteckou kabelu. Uvnitř bylo pyžamo, ponožky, košile a pouzdro na toaletní potřeby.

U chodníku před vchodem do kanceláří stál starý Rolls-Royce přestavěný na mikrobús. Zrzek usoudil, a jeho úvaha byla zcela správná, že jde o vůz, který poveze zákazníky na letiště. O auto se opíral řidič v křiklavě pestré uniformě. Na hlavě měl jakousi modrou kapitánskou čepici, na níž se nad zlatou šňůrou skvěl název cestovní kanceláře.

Přestože Ginger dorazil předčasně, nebyl první. Byl tu již mladý manželský pár se dvěma malými chlapci, elegantně oblečená dívka a sotva dvacetiletý mladík, z něhož se později vyklubal začínající bankovní úředník, který jel do zahraničí poprvé v životě. Ginger se vzápětí dozvěděl, že všichni ti lidé poletí poprvé letadlem. Trochu se báli a hodně těšili, a zrzek jim jejich pocity maličko záviděl, protože první let je zážitek, který žádný člověk nemůže zapomenout, ale ani zopakovat.

Ohlásil se u přepážky a zaplatil cenu zájezdu. Dostal poukaz, který byl jakousi skládkou stvrzenek o zaplacení všech služeb. Našel mezi nimi dva útržky na dopravu a sadu útržků na stravu a ubytování. Pak předložil pas a podepsal prohlášení, podle něhož s sebou nevezme nic, co by podléhalo clu. Odbavení bylo nesmírně jednoduché, takže nestál u přepážky déle než dvě minuty.

Poslední dva zákazníci, starší manželský pár, dorazil na místo s pětiminutovým zpožděním. V době kdy si vyřizovali formality, dostávali již ostatní cestující úhledné balíčky sendvičů na oběd v letadle. Po dalších pěti minutách stála

skupina u auta a řidič uložil zavazadla. Všichni nastoupili. Zrzek se na vlastní žádost usadil vedle řidiče, a vůz se konečně rozjel.

Ginger si nevybral místo náhodou. Dal se do hovoru s řidičem, povídavým Londýňanem, který měl osobité názory na všechno na světě od politiky po pivo. O činnosti cestovní společnosti se však zrzek nedozvěděl nic. Úkolem řidiče bylo odvážet cestující na letiště a zpátky. Víc ten dobrý muž nevěděl, a i kdyby ano, zrzek by to z něj nevypáčil. Pro řidiče bylo dnes všechno nevýznamnou pitomostí ve srovnání s žalostným výkonem hráčů mužstva londýnského Arsenalu v minulém pohárovém zápase.

Dopolední provoz na silnici byl malý a tak dojeli do Millhamu již krátce po jedenácté. Vůz zastavil u rozjezdové dráhy, na níž stál připravený *dove* s hučícími motory. Vedle stroje přešlapovali dva muži, jeden v kombinéze mechanika. Když cestující vystoupili na trávník, vyšel z kancelářské budovy třetí muž a usedl k řízení letounu. Zrzek, který Cansona ještě nikdy neviděl, neměl pochyb, že je to on. Muž, stojící u letadla s mechanikem při příjezdu auta, zdvořile vyzval cestující k nástupu a zavedl pak každého k jeho sedadlu. Ta byla umístěna po čtyřech za sebou po stranách středové uličky. Všichni cestující byli v dobré náladě, rozprávěli mezi sebou a vtipkovali, jako by se vzájemně znali po celý život. Během nástupu do letadla si Ginger pozorně prohlédl zařízení na letišti a věnoval se i letounu, protože tento typ příliš neznal. V letadle byla toaleta a další příslušenství, takže se zdálo, že jde skutečně o ideální stroj pro dopravu malých výprav na střední vzdálenosti. Již v kanceláři se totiž zrzek dověděl, že letí přímo do Nice, bez mezipřistání.

Vzápětí získal jasno v tom, jak odpoví na jednu z Bigglesových otázek. Canson neletěl sám. Muž, který uváděl cestující na místa, se nyní přemístil do pilotní kabiny, takže bylo jasné, že poletí s nimi jako druhý pilot, jako radista, nebo možná obojí. Kdo to je? uvažoval v duchu Ginger. Protože na

letišti neviděl nikoho dalšího, nebylo těžké uhádnout, že jde o jednoho z členů Cansonova pozemního personálu, o kterých Biggles mluvil jako o Tomlinovi a Rawlingsovi. Který z těch dvou to je, zrzek nevěděl, ale mnohem víc ho zajímalo, zda ten chlapík mezitím získal pilotní průkaz. Možné to samozřejmě bylo.

Muž v kombinéze mechanika do letadla nenastoupil. Zavřel dveře, odstoupil od stroje a dal signál k odletu. Motory se rozburácely naplno a letadlo se pohnulo. Hovor ve zvukotěsné kabině utichl, protože cestující si uvědomili, že se letadlo za několik vteřin vznesl do vzduchu. Usmívali se jeden na druhého, aby zakryli nervozitu, vzrušení a strach. Některý z těch pocitů určitě každý z nich ve skrytu duše pociťoval. Jakmile se stroj vznesl, hovor se opět rozproudil. Obě děti brzy odtrhly nosy od okenního skla a začaly bezstarostně rozbalovat oběd. Zřejmě vstávaly tohoto dne dříve než obvykle, a navíc se už blížilo poledne.

Let k jižnímu pobřeží Francie proběhl bez vzrušení a bez závad. Vládl krásný letní den a viditelnost byla pod bezoblačnou modrou oblohou téměř dokonalá. Vál pouze mírný vítr a jakmile se letadlo dostalo do přiměřené výšky, plulo klidně jako bárka na lesknoucí se jezerní hladině.

Ginger vytáhl z kapsy sešitový román, který si chtěl dočíst, a usadil se pohodlněji. Jen občas pohlédl z okna dolů na důvěrně známé oblasti Francie, aby se ujistil, zda se letoun drží kurzu. Ani ho nenapadlo, že by se během této části cesty mohlo přihodit něco zvláštního, a jeho myšlenková lenost byla zcela oprávněná. Jako starý znalec potlačoval úsměv, když slyšel užaslé poznámky některých spolucestujících, kteří při přeletu nad jihem Francie sledovali dosud neviděnou krajinu, tvořenou šedými pásmy pohoří a vyprahlou pahorkatinou s roztroušenými vesnicemi. Občas v nich vzbudila úžas a obdiv také věž kostelíka, která se tyčila k nebi na vršku nad vesnicí.

Protože Ginger znal cestovní rychlost letadla i délku letu, odhadl dobu přistání na čtvrtou hodinu odpolední. Nezmýlil

se. Bylo asi pět minut před čtvrtou, když Canson zřejmě obdržel od letištní kontroly v Nice povolení přistát. Hluk motorů se ztišil a letoun se snášel na plochu moderního letiště, kterou téměř ze všech stran obklopovaly namodralé vody Středozemního moře. Zrzek odložil román, neboť doba klidu skončila, a od chvíle přistání bude muset pečlivě sledovat veškeré dění v okolí.

Zamýšlel držet se Cansona, pokud to bude jen trochu možné, sledovat ho ať půjde kamkoli a bude dělat cokoli. Hodně o svém úkolu přemýšlel a od první vteřiny mu bylo jasné, jaké mu přinese potíže. Neměl ani nejmenší představu o tom, co Canson podniká v cílových místech. Když půjde do hotelu, bude všechno v nejlepším pořádku. Pokud se však vypraví jinak, neměl Ginger jediný rozumný důvod, proč by měl pospíchat do hotelu on sám, ačkoli by se tam měl večer ukázat. Ale co dál? Zůstane Canson pohromadě s druhým pilotem, nebo se rozejdou? A když to udělají, jak dokáže sledovat oba dva?

Lámal si hlavu i s dalším problémem. Budou na ně v Nice čekat výletníci z předchozího turnusu, kteří míří domů? Protože šlo o let navíc, nepovažoval to Ginger za pravděpodobné, ale jistý si být nemohl, takže nemělo smysl vymýšlet nějaké plány. O svoje spolucestující se příliš nezajímal, byl si jist, že to jsou běžní výletníci. Potíž tkvěla v jiné věci. Jestliže spatří na letišti osm opálených lidí s kufry, Canson je naloží a odletí s nimi zpět do Anglie. Může ostatně odletět z Nice i s prázdným letadlem.

Pokud tam však nikdo čekat nebude, bude mnohem pravděpodobnější, že Canson ve městě přenocuje a vrátí se až zítra. Jestli k tomu dojde, bude obtížné udržet Cansona na očích. Zrzek se jako civilní osoba nemohl volně pohybovat po letišti, zatímco on ano. Byl přece pilotem, jehož letadlo stálo na odstavné ploše před halou. Ginger proto musel počkat, až Canson vyjde z letištní budovy, a sledovat jeho pohyby až ve městě.

Zrzkovi z toho šla hlava kolem.

Když výprava prošla celním odbavením, objevil se muž v uniformě společnosti Sunnitours, a s úklonami dovedl hosty k přistavenému autokaru. Ginger měl v té chvíli přibližný plán pohromadě. Nikde neviděl nikoho, kdo by čekal na odlet domů, takže všechno mluvilo pro to, že Canson zde zůstane přes noc. Piloti se ke skupině hostů nepřidali a zrzek ani nevěděl, kde jsou. Předpokládal, že se šli oficiálně ohlásit a rozhodl se vyčkat na místě.

Vyкроčil k řidiči autobusu a zjistil, že je to Francouz, který docela obstojně hovoří anglicky. Zeptal se ho, zda nebude vadit, když nepojede s ostatními autobusem. Když už je jednou tady, rád by se porozhlédl po Nice a koupil si nějaký suvenýr. Do hotelu dojde večer a dopravu si opatří sám. Ginger věděl, že to není do Antibes daleko, přibližně dvanáct mil. Z místa, kde stál, ostatně mys Cape d'Antibes viděl na západním konci zálivu.

Ochotný řidič jeho nápad okamžitě schválil, zrzkův zájem o město mu patrně zalichotil. Nadšenému turistovi podrobně vysvětlil, kudy se dostane k ubytovně, což bylo vše, co Ginger potřeboval vědět. Protože nechtěl chodit městem obtížen zavazadlem, požádal řidiče, aby je uložil do autobusu spolu s ostatními. Vyčkal potom, až autobus odjede, a když teď měl celé to krásné město sám pro sebe, postavil se za řadu čekajících taxíků. Z nadšeného turisty se rázem vyklubal slídil, který potřeboval dobrý výhled jak na hlavní východ z budovy, tak na parkující *dove*, kdyby se piloti náhodou rozhodli odletět. Pokud by to udělali, Ginger by se opět změnil v turistu... Místo za stojícími auty vybral proto, že nechtěl, aby ho Canson poznal jako jednoho z členů zájezdu. Mohlo by se mu zdát divné, proč neodjel autobusem s ostatními. Pravděpodobnost, že by zrzka poznal, byla sice malá, protože když v Millhamu nasedal, nevěnoval cestujícím víc, než letmý pohled, opatrný Ginger však nechtěl ani náznak rizika, kterému se mohl snadno vyhnout.

Čekal dlouho. Na letišti startovala a přistávala různá letadla, ale Canson se neobjeoval. Co může uvnitř ještě dělat? Šel se snad najíst do restaurace? Nebo na skleničku v pilotním klubu? *Dove* se nehnul z místa. Čas uplýval a bylo již téměř vyloučeno, aby se Canson vrátil za světla do Anglie. Začínalo být zcela zřejmé, že bude v Nice přenocovat.

Když se už Ginger pomalu vzdával naděje, že Cansona a jeho druha ještě dnes uvidí, oba se náhle objevili u východu s cestovními kabelami v rukou. Zavazadla dosvědčovala, že oba pánové stráví noc v Nice.

Ke Gingerově pramalé radosti zamířili přímo k němu. Naštěstí si ho však nevšimli, měli jen v úmyslu najmout si taxík. Chovali se však podivně, protože nenastoupili do vozu, který byl na řadě, ale jako by si mezi taxíky vybírali. Než našli ten pravý, přiblížili se k zrzkovi tak těsně, až mohl zaslechnout adresu, kterou udali řidiči – hotel Ruhl. Pak dveře vozu bouchly a taxi vyrazilo. Spíše ze zvyku si Ginger všiml poznávací značky auta. Nasedl do dalšího vozu v řadě a udal řidiči stejnou adresu. Když věděl, kam piloti míří, nebylo třeba jejich taxík sledovat, navíc zrzek proslulý hotel Ruhl na vzdálenějším konci Promenade des Anglais dobře znal. Patřil k těm největším a také k nejdražším ve městě. Zaměstnanec šetrné společnosti Canson na sobě rozhodně nešetřil.

Přes dosavadní úspěch zrzek nejásal. Až příliš dobře věděl, že trampoty teprve přijdou. Kladl si otázku, co udělá, až sledovaní muži vstoupí do hotelu a zůstanou uvnitř. Mohl sice také vejít do hotelové haly, ale nebylo možné sledovat je dál v chodbách. Kdyby ti dva později hotel opustili a každý zamířil jinam, mohl dohlížet pouze na jednoho z nich. Rozhodl se, že vyrazí za Cansonem, ale ucítil slabý osten zklamání z toho, že chování obou mužů je dosud naprosto normální. Dělalí mi to naschvál, zavrčel sám pro sebe, a neubráníl se pak úsměvu nad vlastní pošetilostí.

Jeho taxi dorazilo k hotelu Ruhl ve chvíli, kdy v jeho honosných dveřích mizeli oba letci. Znamenalo to, že Ginger

náhle neměl kam spěchat. Musel naopak počítat s dalším čekáním, které tentokrát patrně potrvá déle. Zaplatil taxikáři a našel si místo na rozlehlé terase s výhledem na promenádu a mořský záliv za ní, odkud mohl sledovat také hosty vycházející z hotelu. Nebyl zde již mnoho let, ale na terase to vypadalo přesně stejně, jako kdysi. Téměř u všech stolků posedávali Angličané popíjející odpolední čaj. Když Ginger přivolal číšníka a také si objednal čaj, měl pocit, že slyší, jak muž znechuceně vydechl. Nedivil se mu. Sám měl před sebou čekání, které mohlo vyznít do ztracena.

Když Canson se svým společníkem konečně vyšli na ulici, vládla už noc. Promenáda samozřejmě hýřila jasnými lampami pouličního osvětlení a blikáním barevných reklamních neonů. Odcházející letci měli na hlavách čepice. Mířili tedy asi dál do města, ale protože s sebou nenesli cestovní tašky, usoudil Ginger, že se hodlají na noc vrátit do hotelového pokoje. Na schodišti z terasy na chodník se zastavili a zrzek zaslechl Cansonův hlas.

„Hodně zdaru a neměň v kasinu moc peněz!“

Gingerovi připadla ta poznámka zvláštní. Kdyby Canson připomněl svému druhovi, aby v kasinu neprohrál moc peněz, bylo by to mnohem pochopitelnější.

„Budu opatrný,“ řekl druhý muž, kývl na pozdrav, odbočil doprava a rychle se ztrácel v davu.

Cansona zřejmě dodatečně něco napadlo, protože se náhle zastavil a zavolal za ním: „Hej, Rawlingsi, budu zpátky asi za hodinu, tak se nezpozdi!“

Rawlings zamával na znamení, že slyšel.

Canson něco tiše zavrčel, obrátil se nalevo od hotelového vchodu a vykročil.

Ginger vstal a vydal se v jeho stopách. Již dávno pochopil, že Cansonův společník je jedním z mužů, o nichž Biggles mluvil jako o jeho zaměstnancích z millhamského letiště. Jméno Rawlings ho proto nijak nepřekvapilo, spíš ho zarazilo zjištění, že tihle dva chlapíci mají k sobě mnohem

bližší vztah, než by odpovídalo jejich pracovnímu zařazení ve firmě.

V místě, kde se chodník stáčil doleva, bylo na opačné straně ulice, na okraji městského parku Jardin du Roi Albert, stálé stanoviště taxíků, a Ginger se zděsil, že si Canson chce jednen najmout. Sledovaný letec však prošel kolem přistavených automobilů a vkročil přímo do parku. Díky řídkým řadám vysázených palem a nízkých živých plotů bylo snadné držet se v bezpečné vzdálenosti od Cansona a přesto ho mít na očích.

Na opačném konci parku to však už tak snadné nebylo, neboť park hraničil s rušným náměstím Place Messina, kde vládl velice živý pouliční ruch. Zrzkovi proto nezbylo, než se ke Cansonovi víc přiblížit. Jeho zájem o cíl pilotovy cesty rostl, protože mířil stále dál od moderní části města s luxusními kavárnami, tančírnami a turistickými atrakcemi. Canson zjevně nevyrazil za zábavou a bylo více než pochybné, že by hledal nové náměty pro autobusové zájezdy cestovní kanceláře.

Brzy se ukázalo, že to byl skutečně pošetilý nápad a zrzkův zájem ještě vzrostl. Když pak sledovaný chlapík zabočil do úzké, špatně osvětlené uličky ve čtvrti známé jako Staré město, pocítil Ginger také obavy. Tahle část Nice byla skutečně velmi stará. Za jasného dne ji často navštěvovali zvědaví turisté, v noci však sem cizinci nepřicházeli. Ted' bylo v uličce sotva tolik světla, aby Ginger dokázal rozluštit její název, Rue le Francois Leroux. Ve Francii je zvykem pojmenovávat ulice podle známých osobností, ty názvy se však někdy mění, což občas způsobuje zmatek.

Původ Starého města Nice je zahalen rouškou tajemství pradávne minulosti. V úplných počátcích tu pravděpodobně nestálo nic než drobná rybářská vesnička. Ta pak posloužila za základ řeckému opevnění. Dlouho před narozením Krista se pak na místě usadili výbojní Římané. Na blízkém vrchu si vybudovali obranné opevnění – hrad. Přečkal staletí, ale v

časném středověku ho tehdejší draví nájezdníci dobyli, pobořili a vyplenili. Na své si přišli i lupiči a piráti. Hrad obléhal i nechvalně proslulý středomořský korzár Barbarossa.

V pozdějších létech přecházel z ruky do ruky, někteří vládci ho zvelebovali, jiní pustošili. V jeho zdech se střídali Turci, sardinští králové a pak i francouzští a italští vévodové a knížata. V roce 1860 přešla Nice oficiálně pod správu Francie. Řeč je samozřejmě stále o Starém městě, nikoli o moderním lázeňském letovisku, které dnes patří mezi největší francouzská města.

Výsledkem krveprolévání a bojů, které trvaly mnohem déle než dvě tisíciletí, je labyrint starobylých staveb, mnohdy zchátralých, přikrčený pod tím, co kdysi bývalo mohutným hradem. Domy jsou tu veliké a ulice úzké, aby poskytovaly za horkého dne stín. Do mnoha míst a koutů nikdy nedopadl sluneční paprsek. Staré město je cítit zvláštním studeným a nakyslým pachem věků. Na návštěvníka, který sem vkročí z širokých bulvárů a parků moderní Nice to musí působit velice zlověstně a rozhodně má k nepříjemným pocitům důvod. Vždyť ještě za druhé světové války se v úzkých uličkách za temných nocí blýskaly čepele nožů, a nejedna nacistická hlídka, která se sem odvážila, se už nikdy nevrátila do kasáren. Bezpečný úkryt tady našel mnohý příslušník hnutí odporu nebo uprchlý válečný zajatec. Zdejší atmosféra jako by působila i na spoustu místních koček, které se kradou podél stěn, nebo zlověstně mžourají z vrcholků zdí nebo z oken.

Dnes už se tady turista samozřejmě nemá čeho bát. Lidé, kteří tu žijí, mohou být chudí, ale určitě nekrvelační.

Trochu jsme odbočili, ale bylo třeba trochu čtenáře seznámit s prostředím, do něhož vedly Cansonovy kroky.

Ginger pospíchal dál, protože se rozhodl nespustit z očí muže, kterého sledoval. Napínal zrak, neboť místo zřetelných obrysů Cansonovy postavy viděl teď jen matný stín. Uvědomil si, že pokud ten tékavý stín ztratí z očí, bude ho jen těžko

znovu hledat. Potkával tu velmi málo lidí a nic tu nejezdilo. Tyhle uličky byly pro motorová vozidla příliš úzké. Co tu Canson na počátku noci hledá? uvažoval zrzek, neboť bylo jasné, že podezřelý pilot přesně ví kam míří. Kráčel totiž labyrintem uliček rozhodným krokem a přecházel z jedné do druhé tak rychle, až Ginger naprosto ztratil pojem o směru. Byl to snad záměr? Vytušil Canson, že ho zde někdo sleduje? Jestliže tyto klikaté uličky měly nějaká jména, stejně by je zrzek nedokázal přečíst. Mohl se orientovat pouze tím, že se snažil zapamatovat si výrazné rysy míst, která míjel. Jenomže tu vládla tma, chvílemi na nic pozoruhodného nenarazil, a stejně si nebyl jist, zda by některé z těch zajímavějších míst dokázal kdy najít.

Canson měl před zrzkem náskok asi dvaceti kroků, když se náhle zastavil tak nečekaně, až Ginger uskočil a přitiskl se zády ke dveřím domu, který právě míjel. Ozvalo se dvojí zaklepání v tak neobvyklém rytmu, že podle zrzkova názoru šlo vysloveně o smluvené poznávací znamení. Následovala chvíle tíživého ticha.

Když se zrzek odvážil vyhlédnout z výklenku dveří, Canson z ulice zmizel a v dohledu nebyla ani živá duše. Kam šel? Mohl vejít jedinečně do domu, na jehož dveře zaklepal! Který to ale byl? Gingera napadlo, že to dokáže odhadnout podle vzdálenosti, která ho od Cansona dělila v okamžiku, kdy se sledovaný muž zastavil. Otázkou bylo, kolik je tam dveří? Minul jich několik. Některé byly blízko sebe, jiné měly mezi sebou větší rozestupy. Všechny však byly zavřené a okna také. Odpočítal asi patnáct kroků a zastavil se.

Opodál visela z nakloněného nosníku pouliční lampa, ale dosah jejího chabého světla byl omezený a kromě toho byla záře tlumena tajuplnými stíny, které vrhaly okolní kamenné stavby. Jeden závěr si však již Ginger udělal. Ať Canson dělá v této čtvrti cokoli, nemá to zhora nic společného s počínáním slušného a poctivého člověka.

Pomalou a obezřetně udělal zbývajících pět kroků, a zastavil se před domem, v němž podle jeho názoru Canson zmizel. Ukázalo se, že jde o malý krámeček. Vedle dveří uviděl zaprášenou skleněnou výlohu. Vnitřek sice nebyl osvětlen, ale když Ginger přiblížil obličej až ke sklu a nahlédl dovnitř, rozeznal tam jakési fotografie. Některé byly upevněné ve stojácích, jiné ležely volně na papírovém archu nebo byly připíchnuty či nalepeny na velké kartónové desce. Zrzek došel k prostému závěru, že jde o fotografický obchod.

Na dveřním rámu objevil jmenovku, ale nedokázal na ní vyluštit jediné písmeno. Text dávno vybledl, štítek byl špinavý a světla příliš málo. Pro Gingera však bylo důležité poznat název podniku sídlícího v tomto domě, jméno dotyčné osoby, a všechny ostatní informace, které by se na štítku mohly vyskytnout. Uvažoval, zda by se neměl pokusit posvítit si benzínovým zapalovačem. Pro tuhle potřebu by mu poskytl světla dost.

Rozhlédl se ulicí. Vpředu ani za sebou nikoho neviděl. Jediným zvukem tu bylo hluboké mručení kocoura smíchané s nejasným hlukem pouliční dopravy zaznívajícím z nedaleké hlavní třídy. Sáhl do kapsy, aby vytáhl zapalovač, když mu pohled sklouzl na něco, čeho si dosud nevšiml. Asi o yard dál, tam, kde podle něj ležel pouze stín, uviděl úzkou, tunelovitou dutinu, jakýsi klenutý vchod do průchodu. Neviděl tam a neměl tušení, kam průchod vede. Vstup byl černý jako uhelná sloj. Když se zrzek upřeně zadíval do tmy, měl pocit, jako by zaslechl šelest nepatrného pohybu. Kočka? Upřeně se tam zadíval, a vzápětí zatajil dech, neboť spatřil, že uvnitř se nejasně rýsuje sedící postava. Byla to nepochybně žena oblečená do černých šatů. Nebýt bledého oválu její tváře, kterou rozeznal v temnotě, vůbec by nepoznal, že tam někdo je.

Trhl sebou a instinktivně se stáhl zpět.

Pak ze tmy promluvil slabý kňouravý hlásek. Ozvala se prosba: „Daruje *sou* ubohé staré ženě, *monsieur*.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

ČERNÁ ČARODĚJNICE

Ginger uvolněně vydechl. Byla to jenom žebračka. Sáhl do kapsy, nahmatal pár mincí a nasypal je do nastavené vyzáblé dlaně. Na drobné se ani nepodíval, nemělo pro něj smysl je počítat. „*Voila, madame*¹,“ řekl.

„*Merci bien, monsieur*².“

Zrzek se od žebračky odvrátil. Hodlal odejít, a vrátit se sem později, ale ženu jako by almužna oživila. Postavila se na nohy a řekla: „Mohu vám pomoci, *monsieur*. Zdá se mi, že tady někoho hledáte.“

Protože měl Ginger dojem, že by měl mít pro svoje okounění v temnotě nějakou výmluvu, rychle si vymyslel francouzské jméno a odpověděl: „Hledám dům doktora Cauveta.“

„Nikdo takový tu nebydlí, *monsieur*. To jméno neznám.“

„Děkuji vám, *madame*. Musel jsem si splést ulici.“

Zrzek svižně vykročil od domu, a zašel až za roh ulice, kde se zastavil a zamyslel se. Ta stařena byla na obtíž. Proč si, hrome, musela vybrat právě tohle přitroublé místo? Žebrání na něm přece nemělo smysl, neboť ve výklenku kde seděla, ji nemohl chodec z ulice vůbec vidět. Vzhlédl a spatřil na obloze hvězdy. Znamenalo to, že se neschovávala pod střechou ani před hrozícím deštěm. Že by bylo za jejím chováním něco zcela jiného? Co když tu měla úlohu hlídacího psa? Bylo by to podivné ale možné. Zrzka náhle napadlo, zda by na něj žena promluvila, kdyby se nezastavil téměř na dosah od ní.

Ta myšlenka vedla k další. Uvědomil si, že měl v kapse kromě pár francouzských drobných, jež dostal od přátel, i

¹ *Voila, madame*–Tady jsou, paní.

² *Merci bien, monsieur*– Děkuji mnohokrát, pane.

zbytek anglických mincí, které nerozměnil. Věděl, že mezi nimi měla být také jedna desetipencovka. Vytáhl z kapsy drobné které mu zbyly, a prohlížel je. Desetipencová mince chyběla, což znamenalo, že ji dal staré žebračce. Co si o tom žena bude myslet? Zamračil se. Šlo o hloupou chybu z neopatrnosti, ke které občas dojde. „Ale co?“ mávl rukou. „Poznala jen to, že jsem Angličan.“

Horší bylo, že nevěděl, jak dlouho žena zůstane na místě. Stále si ještě chtěl přečíst štítek u dveří, aby neměl potíže s hledáním domu, ve kterém zmizel Canson. Bylo téměř jisté, že si ho Biggles bude chtít blíže prohlédnout. K tomu ale zrzek potřeboval světlo a váhal s jeho rozsvícením, dokud ve výklenku trčela stará žebračka. Když už mu řekla, že tam vymyšlený doktor Cauvet nebydlí, jakou výmluvu by musel vymýšlet tentokrát? Ať by zkusil jakoukoli lež, nepřesvědčil by ji. Mohla by se obrátit na obyvatele domu, které určitě znala, a povědět jim o jeho podezřelém chování. Mohla by dokonce přivolat policii.

Když zvedl zrak k rohovému domu, mohl ve světle další pouliční lampy přečíst jméno ulice – Rue Baldini. Alespoň jeden záchytný bod, řekl si v duchu.

Počkal čtvrt hodiny a pak se vydal zpět k výklenku v naději, že teď, když se stařeně podařilo vyžebrať nějaké peníze, půjde je hned utratit. Ulevilo se mu, když zjistil, že se nemýlil. Stařena zmizela. Tam, kde ji viděl naposledy, neseděl nikdo. Dobrá! Teď tedy zjistí adresu. Jenže právě když vytahoval z kapsy zapalovač, strnul. Náhle totiž zarachotil řetěz a ozvalo se zacvakání klíče otáčeného v zámku. Zrzka to přinutilo rychle se otočit a dát se na kvapný ústup. Uběhl po špičkách asi deset kroků, přitiskl se zády ke zdi a upřeně se zahleděl zpátky.

Spatřil Cansona. Rázně vyšel ze dveří a vydal se ulicí na opačnou stranu, než stál zrzek. Nesl v ruce zavazadlo, něco jako objemný kufřík. Ginger poznal v šeru pilota jen podle postavy a pohybů při chůzi. Protože vstoupil do domu bez

zavazadla, bylo jasné, že dostal kufřík od někoho z domu. Copak to nese? vetřelo se zrzkovi na mysl.

Co je v kufříku? V hlavě se mu vyrojilo ještě pár dalších otázek a pak si Ginger uvědomil, jak pro starosti s jednou žebračkou na Cansona před chvílí úplně zapomněl. Připadlo mu to směšné, málem se rozesmál, ale veselí mu dlouho nevydrželo.

Dveře za Cansonem zaklaply, klíč se otočil v zámku a zrzek se k nim znovu blížil. Ze spousty potíží, které se mu stavěly do cesty při tak jednoduché záležitosti, jako je přečtení několika slov, byl už trochu nervózní. Potřetí nahmatal v kapse zapalovač.

Pak se to stalo.

„To je ten muž!“ zazněl ze tmy skřehotavý ženský hlas.

Bez další výstrahy se od temné domovní zdi odlepili dva muži a vyřítili se na Gingera. Za nimi vstoupila do matného světla ulice žena v černém. Byla vyšší, než zrzek myslel, ale přesně podle jeho představ vypadala jako čarodějnice.

Ginger zoufale zápasil, ale protože výhoda překvapení byla na straně útočníků, měli od samého počátku navrch. Všechno bylo dílem několika vteřin. Jeden z mužů se dostal zrzkovi za záda a přitiskl mu paže k tělu, takže se nemohl bránit. Druhý přiskočil zepředu se zvednutou rukou. Držel v ní dýku. Když se s ní chlapík rozmáchl, měl Ginger volné pouze nohy. Zapřel se do muže který ho držel, a s veškerou silou kopl útočníka do břicha. Byla to účelná obrana. Muž zalapal po dechu, zavrával, dýka mu vypadla a zazvonila na dláždění. Žena se po ní vrhla s překvapující mrštností.

Muž vzadu zamumlal jakousi kletbu a k zrzkově úžasu náhle uvolnil sevření. Ginger dostal příležitost a neváhal ani zlomek vteřiny, aby ji využil. Když se pootočil, chlapík se rozmachoval, aby zápas ukončil drtivým úderem pěstí. Zrzek využil volných rukou a úder vykryl. Zdařilo se mu útočnickovu ruku zachytit, a když už ji držel, zakousl se do soupeřova palce. Takový způsob boje by nevyčetl z učebnice žádného z

klasických druhů zápasu, ale ani ho nenapadlo se tím trápit. Ti zákešní darebáci také nedbali pravidel a navíc byli v přesile.

Zrzek si dal na sevření čelistí záležet. Věřil, že náhlá prudká bolest přinutí postiženého, aby se jí co nejrychleji zbavil.

Zabralo to. Muž strašlivě zařval, vyrval postižený palec ze sevření a druhou paží zrzka divoce odstrčil. Ginger byl náhle volný jako pták a rozběhl se pryč od té pochybné trojice. Na prvním nároží zahnul doprava, na dalším vlevo a pak ještě jednou. Neměl sice ponětí, kam prchá, ale nijak ho to neznepokojovalo. Šlo mu jen o to, dostat se co nejdál od zákeřníků a černé čarodějnice. Po chvíli běhu se ohlédl přes rameno a s potěšením zjistil, že ho nikdo nepronásleduje. Zpomalil trysk na klus a vzápětí na rychlou chůzi. Zamířil směrem, odkud se z nevelké vzdálenosti ozýval ruch nočního velkoměsta. Tři minuty nato krácel po širokém chodníku hlavní třídy, kde zářila světla a projížděla auta. Na opačném konci zahlédl lesknoucí se mořskou hladinu. Věděl, kde je. Šel po Quai des Etats Unis, která nebyla ničím jiným než prodloužením Promenade des Anglais. Znamenalo to, že není daleko od hotelu, od něhož vyšel.

Zahnul vpravo a spěchal dál, dokud se nedostal do parku, kterým toho večera již jednou prošel. Tam se zastavil. Našel si prázdnou lavičku a klesl na ni. Cítil únavu. Obličej si otřel kapesníkem a snažil se uklidnit. Pot se z něj jen lil, protože v Nice panovalo vlhké vedro i v noci. Stále ještě těžce dýchal a ruce se mu chvěly přestálým napětím. Protože nebyl připraven na vražedný útok, byl to pro něj dvojnásobně otřesný zážitek. Když se vydával od hotelu Ruhl za Cansonem, ani ho nenapadlo, že mu půjde o krk.

Až po několika minutách byl schopen jasně uvažovat.

Nejdříve prohlédl sám sebe, aby zjistil, zda mu útok zákeřníků nějak neublížil. Skutečně neutrpěl ani jediný šrám, ale na spodní části levého rukávu objevil trhlinu, dlouhou asi čtyři palce. Až teď na lavičce si uvědomil, jak těsně dýka minula jeho paži. Látka na rozříznutém místě byla vlhká.

Podíval se na prsty a uviděl tam krev. Protože sám zraněn nebyl, patřila krev jednomu z útočníků, a konečně tomu porozuměl. Pochopil, proč muž jenž stál při přepadení za ním, náhle uvolnil sevření. Když nakopl jeho komplice, vychýlil směr bodnutí a dýka zasáhla ruku, jež ho svírala. Bylo to asi tak, jako by si útočníci dali vlastní gól a nebylo divu, že ho zraněný chlapík pustil.

Co zrzka udivilo nejvíc, byla jejich otevřená nenávist. Kde se v nich vzal záměr, úkladně ho zavraždit? Nebylo přece pochyb, že ho neznali, věděli jen to, že se zajímal o jednu výlohu a že asi pocházel z Anglie. Vzpomněl si na historky o obětech francouzského válečného hnutí odporu, jejichž mrtvolý házeli odbojáři do studní, o nichž věděli pouze sami. Proč se ti dva rozhodli zabít zrovna jeho? Patrně si byli jisti, že je tu na výzvědách. Jak to však mohli vědět? Co udělal špatně? Nepochybně je navedla na stopu ta černá čarodějnice. Upozornila ale na něj skutečně jen ta jediná anglická mince, kterou ji vtiskl do dlaně, když byl Canson uvnitř? Možné to bylo a nesporně se tím dopustil velké hlouposti.

Po krátké úvaze dospěl k závěru, že žebračka střežila vchod a měla za úkol sledovat z výklenku každou neznámou osobu, která se potloukala poblíž krámků. Mohla si zrzka všimnout, už když přišel, zastavil se a sledoval Cansona, jak klepe na dveře. Mohla z toho snadno usoudit, co dotěrný chlap hledá.

Pokud poznala, že sledují Cansona, pak jí bylo jasné, co musí následovat, pomyslel si Ginger. Stejně jasné pak bylo, že taková bezpečnostní opatření potvrzují, že se v obchůdku v Rue Baldini děje cosi nekalého. Canson tam byl. Přišel bez zavazadla a odešel s kufríkem. Co v něm bylo? Kam ho Canson nesl? Tuhle báječnou záhadu k rozřešení přiveze Bigglesovi do Londýna. Zrzek spokojeně vydechl. Získal v Nice přinejmenším hrst pozoruhodných informací, přežil to, a Biggles bude mít o čem přemýšlet.

Beze zbytku však úkol nesplnil. Stále ještě nevěděl, co stálo na štítku u dveří obchodu. Byl by samozřejmě hlupák, kdyby se tam vracel tak brzy. Bude s tím muset počkat. Na noc se stejně musí vrátit do ubytovny firmy Sunnitours. Měl k tomu dva důvody. Pokud by se neukázal, pohřešovali by ho a patrně by do věci zapletli místní policii. Za útoku v Rue Baldini by Ginger policisty uvítal, ale teď už o ně nestál. Kdyby na něj narazili, jistě by ho čekaly nepříjemné otázky. A pokud by ho nenašli, brzy by se rozkřiklo, že se z výpravy Sunnitoursu ztratil jakýsi Angličan. Darebáci by tak poznali jeho jméno a to by vedlo k dalším komplikacím. Lidé z Rue Baldini by si mohli dát snadno dvě a dvě dohromady. Stejně tak i Canson.

Dalším důvodem k návratu do ubytovny byl očekávaný Bigglesův telegram. Ginger se hodlal vrátit domů, a nejlepším způsobem jak toho dosáhnout, bylo držet se původního plánu a dostat se zpět do Anglie letadlem společností Sunnitours. To však mělo ještě jeden háček. Canson dosud nevytáhl paty z Nice a pokud nemá londýnské ústředí Sunnitoursu možnost, jak ho ve Francii najít a vyrozumět o novém úkolu, nemohl přepravit Gintera domů.

Zrzek vzdychl a tentokrát to nebyl vzdech úlevy. Všechno se příliš zamotávalo. Musí se o sebe prostě postarat sám. Sezením na lavičce v parku a úvahami žádný z problémů nevyřeší. Vstal, došel k nároží, kde stála řada taxíků, a nasedl do prvního v řadě. Když oznámil řidiči, že chce jet do Antibes, muž zaváhal, ale příslib příplatku k běžné ceně potíží vyřešil. Ginger se usadil pohodlněji a napadlo ho, jak ho asi uvítají na ubytovně.

Díky informacím, které dostal od řidiče Sunnitoursu, neměl potíží s hledáním ubytovny. Vystoupil, zaplatil taxikáři a zamířil do hlavní budovy. Ta byla obklopena dvěma řadami malých úhledných domků. V budově zrzka uvítal řidič autobusu, který měl teď na sobě bílou zástěru, a jeho manželka, se kterou ubytovnu vedl. Kyprá a veselá řidičova

žena, kterou potěšilo zjištění, že Ginger hovoří francouzsky, mu sdělila, že se již o něj začínali bát. Bylo už sice dávno po večeři, ale žena nabídla zrzkovi dobrou omeletu se sýrem a ovocem. Ginger sice prohlásil, že nemá chuť k jídlu, což byla pravda, ale nakonec snědl všechno. Chuť v něm vzbudila vůně jídla a nepokazila mu ji ani vzpomínka na drsný zážitek z ponuré Rue Baldini, z něhož se ještě nedokázal docela vzpamatovat.

Při jídle se dozvěděl, že ostatní členové výpravy se vydali na procházku k moři. Prohlásil, že sám už nikam nepůjde, a předal řidičově ženě pas a celní prohlášení pro záznam do knihy hostů.

Odstrčil prázdný talíř a šel si prohlédnout svůj pokoj s číslem pět. Rozměry sice připomínal nevelkou komůrku, ale důležité bylo, že do umyvadla tekla teplá i studená voda. Stěny místnosti tvořily lisované příčky. Byly tak tenké, že se při doteku otřásaly, avšak zařízení pokojíku se zrzkovi líbilo. Postel byla pohodlná, stolek, dvě křesílka i skříň po francouzsku elegantní. Ubytovnu navrhl a postavil člověk, který všechno důkladně promyslel, a zrzek uznale potřásl hlavou, jak příjemné místo našel jen kousek cesty od Nice, kde by větší pohodlí našel jen v drahém hotelu, a tak pohostinně by se k němu nechovali nikde.

Jak ale do toho zapadal Canson? Než zrzek přijel do Nice, myslel si, že jde od začátku do konce o velký podvod. Nyní se mu všechno začínalo jevit v jiném světle. Uvědomil si, že Sunnitours může být firmou se zcela poctivými záměry, a že Canson může provádět svoje podivné rejdy, aniž by to kdokoli ve firmě tušil. Jestliže se tedy pilot skutečně provinuje proti zákonu, možná o tom vědí pouze jeho dva podřízení. Zavrhl úvahu, že by mezi podvodníky patřil i správce ubytovny v Antibes nebo jeho manželka. Oba totiž na zrzka zapůsobili dojmem příjemných, pracovitých a upřímných lidí.

Událost v Rue Baldini nenechala Gingera na pochybách o tom, že Canson hraje špinavou hru s falešnými kartami. Proč

by se jinak spolčoval s lidmi schopnými vraždit? V ulici bylo tak málo světla, že si zrzek nemohl útočníky pořádně prohlédnout. Vůbec si neuměl představit, že by je poznal, kdyby je znovu spatřil a nové setkání přežil. Za stejně jisté však považoval také to, že by ti dva lotři nepoznali jeho. Muž, jenž ho přepadl zezadu, si mohl povšimnout nejvýš barvy jeho vlasů. Chlapík s nožem na tom nebyl o moc lépe, neboť sám Ginger si vzpomínal pouze na řídký tmavý knírek v mladé tváři stíněné baretem. U černé ježibabky si už Ginger nebyl tak jist. Byla u něj blízko a zatímco sama seděla ve stínu, on stál na ulici, ozařované svítilnami. Byť to byl chabý svit, měla dost času vetřelce si prohlédnout. A Canson? Ve chvíli, kdy došlo k potyčce, byl pryč, takže nemohl zrzka vidět.

Ginger zvedl z podlahy cestovní kabelu. Hodil pyžamo na postel, vytáhl toaletní potřeby a důkladně se umyl, takže se hned cítil lépe. Pak vypral z rukávu saka krev a pověsil ho, aby brzy uschlo. S trhlinou v látce nemohl dělat nic. Ráno se mu snad podaří sehnat ve městě krejčího, který ji zašije. Napadlo mu zavolat Bigglesovi a oznámit mu, co se zde seběhlo. Bylo by však nebezpečné používat hotelový telefon, pokud tu vůbec nějaký měli, a protože se zrzkovi nechtělo znovu do ulic, rozhodl se, že dnes už nikam volat nebude. Brzy Bigglese uvidí, a o nic naléhavého vlastně ani nešlo.

Kromě toho už je pozdě, pomyslel si. Kdybych mu teď vyprávěl o výbojném chlapovi s nožem ostrým jako břitva, o poloukousnutém palci a černé ježibabě, ještě by si myslel, že jsem se pomátl.

S chutí si lehl do postele, protože měl za sebou skutečně únavný den. Slyšel ještě přicházet ostatní výletníky z procházky, což se neobešlo bez notného hluku, ale sotva si přetáhl prostěradlo přes hlavu, usnul jako špalek.

KAPITOLA PÁTÁ

DŮVOD K ZAMYŠLENÍ

Přes náročný a nervy drásající večer spal Ginger docela dobře, než ho probudilo jasné sluneční světlo proudící oknem do pokoje. Na zrzkův vkus vyšlo slunce předčasně. Osprchoval se ve společné koupelně na konci chodby a příjemně osvěžen se cítil být připraven na vše, co na něj toho dne čeká. To, co se událo včera v Nice, mu za denního světla připadalo téměř neskutečné, jako by to byl jen zlý sen.

Došel do jídelny a zjistil, že je z celého zájezdu vzhůru první. Nemusel však čekat. Správce s manželkou, kteří se starali také o stravování hostů, mu předložili snídani. Kávu, mléko, máslo, džem a čerstvé, ještě horké pečivo. Využil příležitosti a zeptal se sdílného muže, zda někdy využívají ubytovny také piloti. Dozvěděl se, že je tady ještě nikdy neviděli.

„Ti zůstávají poblíž letiště. Cesta do Antibes asi připadá těm dálkovým letcům moc dlouhá,“ smál se muž.

Zrzek by se ho zeptal ještě na další věci, ale zdálo se mu, že bude rozumnější nepůsobit dojmem příliš velkého zvědavce. Moc rád by věděl, jestli *dove* ještě parkuje na letišti. To ještě netušil, jak brzy se o tom přesvědčí i bez dotazů.

Když mu správce přinášel další toast, všiml si, že Ginger má roztržený rukáv. Zrzek na jeho otázku lhostejně odpověděl, že se zřejmě zachytil o něco ostrého, což nebylo daleko od pravdy. Nato mu správce nabídl, že zařídí, aby to jeho manželka spravila. Vlhká skvrna přes noc uschla, takže mu Ginger poděkoval, vybral věci z kapes a podal mu sako.

Ještě než dojedl snídani, přinesla mu žena sako zpět s omluvou, že se jí to nepovedlo spravit lépe. Zrzek jí také poděkoval, neboť sám nepoznal, kde trhlina byla. Šikovná francouzská hospodyňka, pomyslel si.

V tu dobu se již do jídelny trousili další turisté a pouštěli se do připravené snídaně. Ginger s nimi chvíli poseděl, prohodil pár slov a vyslechl si jejich první zážitky, aby nevypadal jako někdo, kdo se straní ostatních. Jakmile nabyl dojmu, že se jim dostatečně předvedl, vytratil se a zamířil hlavní ulicí ke středu Antibes. Netrvalo dlouho a našel místo které hledal – garáže. Vstoupil do kanceláře a najal si automobil na cestu k letišti v Nice a zpět. Když si sedl za volant a vypletl se z městských ulic, přišlápl plynový pedál mnohem víc, než měl ve zvyku. Jel rychle, protože chtěl být zpátky včas, aby v ubytovně zastihl Bigglesův telegram. U letiště zastavil v jedenáct hodin a jediným pohledem zjistil, co ho zajímalo. *Dove* stál na tomtéž místě jako včera.

Canson s Rawlingsem tedy do Anglie neodletěli. To zrzka trochu překvapilo a přimělo k úvaze, jaké důvody měli ti dva k tomu, aby zůstávali tak dlouho v Nice.

Vrátil se zpátky do Antibes, odevzdal automobil a pospíchal k ubytovně Sunnitours. Na šterkové příjezdové cestě spatřil stojící taxík a Gingerovi naskočily vrásky na čele. Podle poznávací značky vozu totiž zjistil, že jde o stejné auto, které si Canson vybral u letiště, a kterým spolu s Rawlingsem odjeli do hotelu Ruhr. Než domyslel, co to znamená, zahlédl Cansona, jak vychází z budovy. Poplašilo ho to, neboť bylo jasné, že taxík zde nestojí jen díky pouhé shodě náhod. Mohl mít Canson s taxikářem nějakou dohodu? A co tu vůbec dělá? Správce přece tvrdil, že zdejší ubytovnu nikdy nenavštěvuje.

Když zrzek míjel vozidlo, nahlédl letmo dovnitř. Řidič seděl za volantem a pokuřoval. Ginger pocítil stín obavy. Taxikář byl mladý muž s černým knírkem a černým baretem na hlavě. Mohl to být chlap, který na něj včera zaútočil s dýkou v ruce? Zrzek moc dobře věděl, že podobně může vyhlížet milión Francouzů, ale semínko podezření v něm už vyklíčilo. Kráčel dál ke Cansonovi, který se zastavil a čekal. Ve tváři měl výraz, jenž mohl vyjadřovat různé nálady, ale rozhodně mezi nimi nebyla ani vlídnost ani přátelství. Proč tak

civí? pomyslel si zrzek. Co se mu na mně nelíbí? „Kde jste byl?“ vyštěkl Canson ostře.

„Proč tak drsně?“ ohradil se Ginger. „Byl jsem v Nice a netušil jsem, že vám to bude vadit.“

„Taky že vadí,“ zavrčel mírněji Canson, který zřejmě pochopil, že přestřelil. „Trčím tady jenom kvůli vám!“

„Kvůli mně?“

„Samozřejmě. Volali mne telefonicky z Londýna. Váš bratr vážně onemocněl a vy se máte ihned vrátit.“

„Hrome, to je zlé,“ zasmušil se zrzek. „Víte snad, co mu je?“ dodal a přemýšlel, proč Biggles neposlal telegram a rozhodl se využít spojení přes londýnské ústředí Sunnitours.

„To mi neřekli, ale pochopitelně jsem za vámi hned přijel, abych zjistil, zda se hodláte vrátit. V tom případě poletíte se mnou.“

„Díky. Omlouvám se. Jak jsem ale mohl vědět...“

„Proč jste tak časně spěchal do Nice?“

„Abych se tam porozhlédl.“

„Správce mi řekl, že jste byl v Nice už včera.“

„Pověděl vám pravdu.“

„Stala se vám tam snad nějaká nehoda?“

„Ne. Jak vás to napadlo?“

„Paní správcová mi řekla, že jste měl roztržený rukáv. Zašívala vám ho.“

Ginger si uvědomil, že se na něj Canson ptal, a teď ho podrobuje výslechu. Všechno bylo stále jasnější.

„Ano,“ řekl. „Bylo to od ní velice laskavé. Ale o nehodě se nedá mluvit. Nice je pěkné město.“

„Stejně byste měl být opatrnější. Pamatujte si, že společnost je za vás po celou dobu pobytu zodpovědná.“

„Umím se o sebe postarat,“ klidnil ho zrzek.

„Co jste v Nice vůbec dělal?“

„Nikdy jsem v Nice nebyl, tak jsem se rozhlížel. První průzkum, jestli proti tomu nic nemáte. Už jsem vám řekl, že Nice je pěkné a civilizované město. Jste snad jiného názoru?“

„Předpokládám, že je,“ zavrčel Canson. „Neplýtvejme však časem. Musím se vrátit. Chcete letět domů?“

„Je mi to líto, ale musím.“

„Dobrá. Můžete jet autem se mnou. Sbalte si věci. Abych ušetřil čas, vzal jsem už váš pas. Právě když jsem přijel, byla tu policie na kontrole dokladů. Tady je. Vezměte si ho k sobě, ale mějte ho po ruce. Nestojím o zdržení na letišti.“

„Díky. Jenom si sbalím zavazadlo. Už vás nezdržím déle, než pár minut.“

Ginger pospíchal do pokoje a mozek mu přitom pracoval na plné obrátky. Udělal snad někde chybu? Co měl znamenat ten nezdvořilý výslech? Bylo zcela jisté, že ho Canson z něčeho podezírá. Ale z čeho a proč? Vzpomněl si na taxikáře, který zřejmě Cansona po Nice pravidelně vozí. Byl to opravdu tentýž chlap, který se jej pokusil probodnout v Rue Baldini? Nebyla to příjemná představa. Zrzka zamrzelo, že řidičem není ten druhý, který má na jedné ruce šrám a na druhé zhmožděný palec. Podle zranění na ruce by ho poznal s úplnou jistotou. O tomto muži nevěděl víc, než že má knírek, nosí baret a poveze ho na letiště. Když nasedne do jeho auta, může ho muž s knírem zavézt, kam se mu zamane. Kam to může být?

Zatímco zrzek házel pár svých věcí do kabely, jeho myšlenky se toulaly po nejzlověstnějších koutech v Nice. Pokud se s ním stane cokoli a nevrátí se do Londýna včas, Biggles půjde po jeho stopách a jedním z míst, kde s tím začne, bude i tato ubytovna. Měl by mu pro všechny případy nechat vzkaz. Nemohl psát obšírný dopis a ani by si netroufl nechat ho ležet v pokoji. Téměř jistě nedostane ani příležitost, aby ho odeslal poštou. Navíc musel spěchat. Canson, s nímž cloumala netrpělivost, čekal dole u auta, a mohl by se přijít podívat, co Gingera tak zdrželo.

V zoufalé snaze něco rychle vymyslet, přišel na jedinou možnost, jak nechat Bigglesovi zprávu pro případ, že navštíví tuto ubytovnu a prohlédne si jeho pokoj. Byl to nejistý způsob, ale lepší něco než nic. Může vzkaz napsat na zeď. Vzkaz,

který nevzbudí větší podezření, takový, jehož by si nevšimla ani pokojská. Napsat něco běžnou a srozumitelnou řečí by však nadělalo víc škody než užitku, kdyby si toho všiml správce nebo jeho žena. Musel proto použít některý z jednoduchých a rychle čitelných kódů, které využíval v případech nouze Biggles. Zrzek se rychle rozhodl pro systém, ve kterém se počáteční písmeno každého slova umístí na jeho konec a za něj se přidají další dvě libovolná písmena. K rozluštění pak stačí odmyslet si poslední dvě písmena a poslední zbylé písmeno umístit na začátek šifrovaného slova.

Co nejrychleji vyhrabal z kabely tužku a když našel na stěně místo zastíněné záclonou, začal chvatně psát:

BCHODOUW OTOGRAFFZA UERIX ALDINIBEL
ICENOR
INGERGUM

Logicky se domníval, že pokud ho trestné komando vedené Cansonem nedoveze na letiště, odveče ho do Rue Baldini, na místo večerního dobrodružství.

Dopsal, vrátil tužku do kabely a vyšel z pokoje. „V pořádku,“ oznámil venku Cansonovi. „Jsem připraven.“

„Tohle je vaše jediné zavazadlo?“ zeptal se Canson s překvapeným pohledem upřeným na jeho tašku.

„Slíbili jste mi teplé počasí,“ usmál se zrzek. „Víc věcí proto nepotřebuji.“

Nasedli do auta. Řidič vůz otočil a zamířil k Nice, zatímco si Ginger lámal hlavu, jestli od něj bylo moudré přijmout Cansonovo pozvání. Cítil však povinnost držet se Bigglesova původního plánu a vrátit se domů tak, jak se spolu dohodli.

Zatímco vůz uháněl po pobřežní silnici, po jejíž pravé straně se vlnilo modravé moře, zrzkovy myšlenky běžely stejně rychle. Jestli vůči němu Canson nepojal podezření, chová se krajně podivně. A co ten muž za volantem? Je to

skutečně člověk s nožem ze včerejšího večera? A pokud ano, přijel proto, aby ho usvědčil jako slídila z Rue Baldini? Co vlastně přivedlo Cansona na stopu? Kde udělal chybu? Byla snad almužna, kterou dal čarodějnici, větší chybou, než předpokládal? Byla žena tak důvtipná, aby pochopila, že dárce je jednak Angličan, a také není ve Francii dlouho, protože jinak by si uložil anglické mince stranou, aby nedošlo k záměně?

Canson přerušil tok Gingerových myšlenek. „Z vašeho pasu jsem vyčetl, že jste student.“

„Ano,“ kývl zrzek. Bylo to skutečně uvedeno v jeho pasu. Proč si však Canson pročítal můj pas? napadlo ho. Určitě si pak také všiml mé adresy, našeho společného bytu v Mayfairu.

Vzápětí se to potvrdilo.

„Všiml jsem si také, že bydlíte na Mount Street,“ poznamenal Canson s pohledem upřeným na silnici před nimi. „Správně.“

„Drahé bydlení.“

„Jo. Chcete snad přispět?“ řekl chladně Ginger, jemuž vadilo, že Canson zachází k příliš důvěrným otázkám.

„Ne, já jen tak,“ ušklíbl se Canson. „Prostě mě napadlo, že když si můžete dovolit bydlet v tak drahé čtvrti, mohl byste si dovolit i odpovídající dovolenou a ne tu nejlevnější.“

„Jen málokterý zaměstnanec vyčítá zákazníkovi, že užívá služeb jeho firmy,“ řekl zrzek. „Vám to vážně vadí?“

„Samozřejmě, že ne. Nemusíte být tak nedůtklivý. Já jen aby řeč nestála.“

Canson se odmlčel, což Gingerovi, který měl o čem přemýšlet, jen vyhovovalo.

Trochu ho překvapilo a pocítil značnou úlevu, když jejich auto skutečně zahnilo k letišti. Znamenalo to, že opravdu poletí domů. Vozidlo kníratého taxikáře zmizelo, a zrzek s Cansonem vykročili k letištní budově. Všiml si při tom, že Canson nenese zavazadlo. Přenesl si ho snad do letadla už

dřív? Gingerovi vytanul na mysli baculatý kufřík, který si Canson odnášel z fotografického obchodu v Rue Baldini.

Všiml si, že se Canson dobře zná s většinou lidí z letištního personálu, kteří mu přátelsky kývali na pozdrav. Snad právě proto se o Gingera moc nezajímal ani celník a jen letmo na něj pohlédl. Jeho kabelu ho nechala v takovém klidu, že ani nepožádal, aby ji zrzek otevřel. Stačilo ukázat pas a mohl jít k letadlu. Všechno proběhlo snadno, plynule a bez průtahů.

Ve chvíli kdy dorazili k letadlu, seskočil z kabiny Rawlings. Gingerovi se zdálo, jako by to učinil velice nakvap, jako by ho jejich příchod překvapil a dokonce zaskočil. V ruce měl mohutný šroubovák, sloužící k utahování hlav velkých šroubů. Ginger, který už ve svém duševním rozpoložení podezíral každého a všechno, měl dojem, že si Rawlings nepřeje, aby nástroj viděli, neboť ho držel kolmo dolů podél stehna. Nikdo k tomu nic neřekl. Rawlings kývl a pozdravil příchozí. Canson se pouze stručně zeptal: „Je všechno v pořádku?“

„Ano, můžeme startovat.“

„Nastupte si,“ obrátil se Canson ke Gingerovi a mdle se usmál. „Poletíte jako ministerský předseda. Celá kabina je vaše.“

„Je mi líto, že vám dělám takové nepříjemnosti,“ řekl omluvně Ginger.

„Jaké nepříjemnosti? Stejně bychom letěli domů.“

Zrzek nastoupil, usadil se a kabelu odložil na volné sedadlo. Během následujících minut, zatímco oba letci dokončovali poslední přípravy ke startu, přešel Ginger očima vnitřek kabiny. Protože nikde neviděl žádná zavazadla, usoudil, že Canson s Rawlingsem si uložili věci do zavazadlového prostoru, kam se pochopitelně snadno vešly. Stále ho však mátl šroubovák v Rawlingsově ruce. Co mohl s takovým nástrojem dělat v kabině? Bylo by logické, kdyby tu musel dotahovat uvolněné šrouby. Prohlédl stěny kabiny

podrobněji, ale ať hledal jak hledal, žádné velké šrouby tu nenašel.

Motory naskočily. Canson s Rawlingsem seděli v kokpitu a stroj pomalu roloval na rozjezdovou dráhu. Následovala malá prodleva způsobená čekáním na povolení ke startu, pak se motory rozburácely a za chvíli byl letoun ve vzduchu. Rychle stoupal a brzy se pod levým křídlem zatřpytila hladina Středozemního moře, vpravo se pak zjevily sedavé vrcholky přímořských Alp. Dove se začal pomalu stáčet k severu.

Nyní měl Ginger spoustu času na přemýšlení. Doufal, že během letu přijde na kloub alespoň některým pochybnostem a podezřením, jež se mu vetřely do hlavy. Snažil se najít smysl událostí, k nimž došlo během jeho kratičkého pobytu na francouzské Riviére.

Největší starost mu dělalo Cansonovo vyptávání a dokonce si proto připouštěl jisté obavy. Strach o svou osobní bezpečnost však neměl. Báł by se, kdyby ho zavezli do Rue Baldini nebo do jiného podivného domu ve Starém Městě v Nice. Teď přece seděl v britském letadle mířícím do Anglie, a i když byl ochoten připustit, že se Canson zapletl do něčeho nezákonného, nedokázal si představit, že by se uchýlil k hrubému násilí, i kdyby dostal příležitost. Teď už se to zrzkovi nezdálo být možné. Odbavil ho francouzský celník a mnozí ho viděli, jak nastupuje do úředně registrovaného britského letadla. Očekával, že přistanou v Millhamu, kde ho uvítá další celník, tentokrát anglický.

Snad proto, že už chtěl být v Londýně a ohlásit Bigglesovi, co zjistil, zdál se mu let velmi dlouhý, a když konečně z výšky asi šest tisíc stop zahlédl, jak se přes obzor táhne sedavá plocha Kanálu La Manche, pocítil značné uspokojení. Bílé útesy doverské, jeden z nejznámějších orientačních bodů na světě, mu umožnily dost přesně odhadnout kurz letadla, a ačkoli se Canson držel hodně na východ, neměl Ginger nejmenší důvod, proč měnit názor na cíl letu.

Měli před sebou ústí řeky Temže a letoun pomalu klesal, když se otevřely dveře a do kabiny vešel Canson, který podle všeho předal řízení Rawlingsovi. Posadil se naproti Gingerovi přes uličku a zahleděl se na něj se zvláštním výrazem.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se.

„Nestěžuji si,“ přátelsky se usmál Ginger, zvědavý na to co bude následovat.

„Abychom si ušetřili případné rozepře na zemi, byl bych moc rád, kdybyste mi něco řekl hned, dokud hovoříme v soukromí,“ pokračoval Canson.

„Co byste chtěl vědět?“

„Včera v noci v Nice jste šel do Starého Města.“

„To souhlasí.“

„Co vás tam vedlo?“

„Říkejme tomu zvědavost.“

„A proč jste šel do Rue Baldini?“

„Já?“

„Vy“

„Ve Starém Městě je taková spousta špinavých baráků, že mi jedna ulice připadala jako druhá,“ řekl Ginger.

„Takže když tvrdím, že jste šel do Rue Baldini, nepopíráte to?“

„Ne. Možná jsem tam byl. A co z toho?“

„Dal jste tam nějaké stažené peníze?“

„To je pravda. Skutečně jsem dal jedné žebračce peníze. A co má být? Byly to moje peníze!“

„Chci vědět, proč jste tam šel.“

„Proč to chcete vědět?“

„Nekličkujte. Tady kladu otázky já. Co jste tam hledal?“

„Tak moment,“ zaprotestoval zrzek. „Mohu si přece jít, kam chci. Kam tím míříte?“

„Odpovězte na mou otázku!“ řekl Canson mnohem tvrdším tónem.

„Proč bych měl?“

„Protože jsem to řekl.“

„A kdo si myslíte, že jste, když mě vyslýcháte jako zločince, kam chodím a co tam dělám? Jak si vůbec můžete být tak jistý, že jsem byl zrovna v Rue Baldini?“

„Takhle,“ měkce odpověděl Canson. Natáhl se k zrzkovi, chytil jej za pravý rukáv, který otočil tak, aby byly vidět manžetové knoflíky. Měly by tam být tři, jenomže na rukáve byly vidět jen dva. Canson rozevřel dlaň, ve které ležel třetí knoflík a přiložil ho na místo, kde chyběl. Nebylo pochyb, že patřil přesně tam.

Ginger si samozřejmě uvědomil, co se stalo. Knoflík se utrhL při tahanici s mužem, který jej držel zezadu za paže. Jeden z útočníků pak knoflík našel na dlažbě.

„Je to váš knoflík?“ zeptal se chladně Canson.

„Vypadá to tak.“

„Víte zatraceně dobře, že je váš!“

„Dobře. Je to můj knoflík. A co má být?“

„Na to se právě ptám,“ řekl odměřeně Canson. „A radil bych vám, abyste mi konečně odpověděl. Tak ještě jednou! Co jste dělal v Rue Baldini?“

„Můžete hádat.“

Canson vstal. „Jak chcete. Přistaneme asi za deset minut. Zatím máte čas si to promyslet. Budou na nás čekat moji přátelé. Můžete si být jistý, že nebudou tak trpěliví jako já.“

Vrátil se do kokpitu.

KAPITOLA ŠESTÁ

PAN X

Když se *dove* objevil nad millhamským letištěm, hleděl zrzek dolů se značným zájmem. Protože nepřistáli na letišti s celníci, mělo by to znamenat, že v Millhamu bude čekat pozvaný celní inspektor. Tak to alespoň mělo být, pokud Canson vylíčil Bigglesovi metody letecké společnosti pravdivě. Ginger však na letišti ani u budov neviděl žádné probíhající přípravy, takže nebylo divu, že značně znejistěl. Samotnému se mu sice zdálo směšné přivolávat celního inspektora kvůli jedinému cestujícímu, ale letadlo mohlo vézt také jiný náklad podléhající clu, a předpisy byly nesmlouvavé. Nechtělo se mu proto věřit, že by Canson riskoval ztrátu licence tak okatým porušením zákona. Jestliže to udělá, pak skutečně hraje vysokou, nebezpečnou a patrně i výnosnou hru.

Cansonovu pohružku nebral zrzek příliš vážně proto, že počítal s celníkem, který by ho měl dostat ze svízelné situace. Mrtvý klid na letišti však nasvědčoval tomu, že tu k žádné inspekci nedojde. Ginger stiskl rty, protože tušil velké trápení. Canson přece řekl, že tu na něj budou čekat jeho netrpěliví přátelé. Při přeletu nad letištěm zahlédl jen jednoho člověka. Měl na sobě kombinézu, takže to jistě byl mechanik Tomlin.

Gingerovi nebylo zrovna nejlíp u srdce, ale skutečný strach si nepřipouštěl. Byl si sice skálopevně jist v tom, že se Canson zapletl do špinavých obchodů, v nichž jde o velké peníze, nechtělo se mu však věřit, že by proto sáhl až k vraždě.

„Jak bych ale jinak dokázal umlčet svědka?“ tiše zamumlal, jako by měl převzít nepěknou úlohu vraha sám. „Bude zajímavé počkat si, jak se věc vyvine dál.“ Byť si uvědomoval vážnost svého postavení, zvědavost ho neopustila, přestože by pochopitelně nejraději vše ohlásil Bigglesovi, nechal další kroky na něm, a zašel si někam na dobrou večeři.

Odpoledne pomalu přecházelo k večeru, když se podvozková kola letadla dotkla přistávací dráhy. Pilot, aniž by stroj zastavil, zaroloval rovnou do hangáru. Gingera to zaskočilo, protože to byl naprosto neobvyklý postup. Než však mohl domyslet, co to pro něj znamená, otevřely se dveře a v nich se objevil Canson, jenž mu to okamžitě objasnil. Ani se nemusel moc namáhat, výmluvnější než on byla pistole, kterou mířil Gingerovi na žaludek.

„Jsme doma,“ řekl ostře a mávl pistolí. „Vystupte si!“

Zrzkovi nezbylo nic jiného než poslechnout. Zůstat v letadle by stejně k ničemu nevedlo. Cítil však povinnost, alespoň se ohradit proti tak neurvalému zacházení.

„Na ten nápad s pistolí jste přišel sám?“ zeptal se podrážděně. „Co vás ještě napadlo?“

„Brzy uvidíte,“ řekl stručně Canson.

„To vás bude mrzet,“ vyhrožoval Ginger. „Ohlásím vás...“

„Nechte toho.“

Ginger seskočil.

Sotva stál na zemi, popadli ho za paže dva muži, které z letadla neviděl. Zřejmě očekávali hosta v hangáru. Nebránil se jim, neboť mu bylo jasné, že odpor by byl marný. Nepřemohl by čtyři muže, a tolik jich zde spolu s mechanikem skutečně bylo. Canson mu navíc stále mířil pistolí na žaludek. Pak přistoupil k zrzkovi zezadu Tomlin a hodil mu přes hlavu šátek či nějaký hadr. Ginger rázem pochopil, co vlídní hostitelé zamýšlejí. Půjde nebo pojedje odtud na místo, které by neměl poznat.

„Jděte,“ přikázal Canson.

Zrzek postrkovaný dvěma urostlými průvodci vykročil. Žasl, jak se v Cansonovi mýlil. Těžko chápal, jak mohl zajít tak daleko, že se dopustil únosu. Od něj už bylo k vraždě blízko.

Nešli daleko. Strčili ho na zadní sedadlo jakéhosi auta. Ani tam se doprovodu nezbavil, protože oba muži se nacpali

na sedadlo tak, aby ho měli mezi sebou. Pak se ozvalo přibouchnutí dveří a vůz se rozjel.

„Mohl by mi někdo povědět, co se to děje?“ zeptal se Ginger za jízdy. „Kdo si vlastně myslíte, že jsem?“

„To se brzy dozvíte,“ odpověděl hlas, který neznal, a Ginger si uvědomil, že ani neví, zda s nimi jede také Canson.

Pokud byl schopen odhadnout čas, jeli asi deset minut. V odhadu vzdálenosti mu to ale nijak nepomohlo, protože řidič mohl mířit přímo k cíli, mohl však také jezdit oklikami, aby Gingera zmátl. Ten se snažil zapamatovat si alespoň zatačky. Nebylo to snadné, rozhodně mnohem těžší než se domníval. Skutečný život prostě není detektivka. Stejně se na to nemohl spolehnout. Po celou cestu nic neviděl.

Auto konečně zastavilo, ramenatí chlapi vytáhli Gingera ven a vedli ho po jakýchsi schodech vzhůru. Napočítal čtyři. Pak podle tenkého koberce pod nohama poznal, že je v přízemí domu. Přišly další schody, bylo jich čtrnáct. Potom cvakla klika otvíraných dveří a vstoupili do místnosti. Jeho průvodci stanuli a sejmuli mu z hlavy šátek. Ginger zamrkal a zjistil, že stojí v jakési malé ložnici. Poprvé se mohl podívat na své únosce. Neznal je. Vraceli se ke dveřím, ale jeden z nich se zastavil, obrátil hlavu a vlídně se na Gingera usmál.

„Nesnažte se utíkat oknem,“ řekl. „Psi jsou divocí.“

Odešli. Ginger zaslechl cvaknutí zámku. Přešel k oknu s nadějí, že si dokáže vybavit, kde se nachází. Neuspěl. Poznal jenom, že ho zavřeli do poměrně velkého venkovského stavení, které obklopovaly zpovzdálí veliké stromy. Vyrůstaly v několika alejích, jež bránily ve výhledu do kraje a mezi nimi také mizela šterková příjezdová cesta. Pokusil se otevřít okno, aby se mohl vyklonit a podívat se důkladněji. Nešlo to. Okno zajišťoval bezpečnostní zámek, k němuž by potřeboval klíč. Na okenním rámu ho nenašel.

„Báječný kriminál,“ zamumlal zrzek. „Čistý a útulný. Kdybych teď rozbil sklo, byla by mi v noci zima...“

Varování před psy pochopil, když se vzápětí pod oknem mihli tři statní němečtí ovčáci. Běželi po trávníku nedaleko domu a mohl si být jist, že jejich pozornost nepřilákal on, protože únosci ho strčili do místnosti v prvním poschodí. Neviděl odkud psi vyběhli, nedohlédl ani na to, co se děje přímo pod oknem.

Posadil se na postel, aby si celou situaci promyslel.

Jedna věc byla jasná. Tohle už nebylo dílo drobných zlodějíčků a podvodníků. Překvapilo ho to, protože Cansona dosud řadil právě k tomuto druhu menších lotrů. Teď ani nevěděl, zda je v domě, ale v této chvíli to nebylo důležité. Zrzka, jenž ho dosud považoval za hlavu bandy, se teď skutečně zmocnily obavy. Docházel k závěru, že narazil na zločinecký gang s mnohem širším polem působnosti, než zpočátku předpokládal. Až nyní si uvědomil, jak veliké peníze v téhle hře leží. Například hodnota domu, v němž se nyní nacházel. K tomu dvě letadla stojící spoustu peněz. Další dům v Rue Baldini v Nice. Třetí budova mohla gangu patřit ve Švýcarsku, neboť stroje společnosti létaly i tam. Nebylo divu, že když si zrzek uvědomil, kam až mohou sahat nečisté prsty gangu, lehce se zachvěl. Pro tak velké peníze se skutečně může vraždit!

Tím zjištěním však stále neodpovídal na otázku, co se tu děje? Co ti lidé vůbec dělají? Stále neměl ponětí. Určitě jich v tom bylo zapleteno víc. Že by pašování? To by však muselo probíhat ve skutečně obrovském měřítku, aby se vyplatilo. Obchod s drogami? V malém měřítku by nezaplatil tolik lidí a ve velkém by se o ně brzy začalo zajímat oddělení boje s narkotiky. O tom by se již v Yardu doslechli. Špionáž? To bylo možné, protože by tu mohla být podpora nepřátelské vlády, která si informace objednala. Mohl by Canson, který byl přes všechny výhrady přece jen Brit, klesnout tak hluboko? Zločin je jedna věc, zrada druhá, značně odlišná.

Zrzka nechali jeho věznitelé o samotě asi hodinu. Pak se znovu objevili dva strážci, kteří mu oznámili, že ho zavedou

dolů. Někdo se s ním prý chce setkat. Řekli mu to klidně bez nejmenší hrozby či jen náznaku násilí.

Ginger s nimi šel dolů, kde ho zavedli do rozlehlé místnosti nákladně a pohodlně zařízené jako velká knihovna. Vstoupili tam všichni tři a našli jediného člověka, muže usazeného v křesle a opřeného oběma rukama o ebenovou, zlatem vykládanou vycházkovou hůl. Muž byl oblečen jednoduše, měl na sobě volný, splývající župan z černého sametu. Velmi podivné, až znepokojivé však na něm bylo něco zcela jiného. Obličej mu zakrývala černá hedvábná maska, takže Ginger viděl pouze spodní část tváře a bradu. Na žasnoucího zrzka působil neznámý dojmem starého slabého člověka, dokonce snad invalidy.

Sedící muž pokynul strážcům, aby se vzdálili, a když se za nimi zavřely dveře, ukázal na volné křeslo a řekl příjemným hlasem: „Posad'te se, mladý muži. Chci si s vámi promluvit. Dal byste si něco k pití?“

„Díky. Mohu požádat o šálek čaje?“ řekl zdvořile Ginger, jenž si uvědomil, že tady bude muset využít veškerý svůj důvtip. Měl jen nejasnou představu o smyslu tohoto rozhovoru. Spíše to bude výslech, pomyslel si. Brzy se ukázalo, že se nemýlil.

Jeho podivný hostitel se dotkl zvonku u svého lokte. Muže, jenž přišel, Ginger neviděl, protože měl dveře za zády a považoval za nezdvorné odvracet se od hostitele.

„Pan Hebblethwaite si přeje šálek čaje,“ řekl muž s maskou.

„Ano, pane.“

Jako v rukavičkách, pomyslel si zrzek. Zatímco čekali, řekl: „Také já k vám mám několik otázek, pokud jste ten, kdo stojí za mým únosem. A pokud mě má vaše maska zastrašit, můžete ji klidně odložit.“

„Má zabránit tomu, abyste poznal moji tvář,“ řekl vlídně muž. „Po tom, co se stalo, máte k tomu dobrý důvod.“

Na stolku vedle zrzkova křesla se objevil podnos se šálkem čaje a sušenkami. Obsluha byla neuvěřitelně rychlá.

„Poslužte si,“ vyzval ho neznámý. „A teď k věci. Položím vám několik otázek a oba si ušetříme čas i potíže, když mi odpovíte stručně a popravdě. Podle pasu jste student. Co studujete?“

„Můj pas je mým vlastnictvím, a to, co obsahuje, není vaše věc,“ odpověděl škrobeně Ginger.

„V tom se mýlíte, ale budiž, začnu jinak. Pro koho pracujete? Nejsou to náhodou nějaké noviny?“

„Nemyslíte si, že je čas zanechat osobních otázek a vysvětlit mi...“

„Všechno má svůj čas, mladý muži, ale můžete si být jist, že odpovědi na své otázky nakonec dostanu. Doufal jsem, že ušetříte náš čas tím, že mi odpovíte tady a teď. Buďte rozumný a snažte se vidět věci z mého hlediska. Podnikám ve velké věci. Jde o tajnou záležitost, chcete-li to slyšet, a udělám všechno pro to, aby se má konkurence nedozvěděla o mých metodách. Vy jste se zamíchal do mých věcí dobrovolně, nemůžete se tedy divit, že naléhám. Začneme od začátku. Odletěl jste do Francie se záměrem strkat nos do mého obchodu...“

„Ale to není pravda...“ pokusil se o obranu Ginger.

„Ne? Nezapírejte!“ nedal se přerušit muž. „Pochopte, že se chci dovědět, čím zájmy zastupujete. Je pro mne velice důležité zjistit, co vás vedlo k podezření, že cestovní kancelář Sunnitours není tak docela tím, čím se navenek jeví.“

„A ona není? Mám představu, že je to slušný a seriózní podnik. Nemám důvod myslet si něco jiného.“

„To je velice zajímavé. Proč jste tedy neodjel s ostatními členy zájezdu do ubytovny v Antibes?“

„Ani mě nenapadlo, že bych si nemohl vyrazit, kam se mi zachce. V podmínkách zájezdu nebylo jediné slovo o povinnosti zůstat pod dohledem. Rozhodl jsem prostě porozhlédnout se po Nice.“

„A místo abyste zůstal v kvetoucí a čisté čtvrti, jak by se od turisty dalo očekávat, vyrazil jste rovnou do nejubožejší části, do Starého Města. Proč?“ Tazatel ani na okamžik nespustil zrak ze zrzkovy tváře.

V té době už měl Ginger alespoň jednu jistotu. Jeho protějšek se něčeho velmi obával, jinak by se neobtěžoval snahou zjišťovat, kdo je a proč se vydal do Nice.

„To se ale mýlíte,“ namítl. „Nevyrazil jsem rovnou do Starého Města. Když jsem vystoupil z letadla, vzal jsem si taxi. Dovezlo mě k jednomu velkému hotelu na promenádě a tam jsem si dal čaj. Pak už jsem ani pořádně nevěděl, kam jít.“

„Proč jste si vybral právě Rue Baldini?“

„Kde to je?“

„Ve Starém Městě. Je to ta ulice, kde jste se dostal do určitých potíží.“

„Máte dobré zprávy, ale já si tu ulici nevybral.“

„Tak proč jste tam, pro pána, chodil?“

„Jestli za tím byl vůbec nějaký důvod, pak jím byl pilot našeho letadla.“

„To je mimořádně zajímavé. Jak vás to napadlo?“

„Myslel jsem si, že jsem ho poznal. Viděl jsem ho, jak míří do tmavé ulice, a zajímalo mě, co ho tam vede. Napadlo mne, že ví o nějakém rázovitém nočním klubu nebo o něčem takovém.“

„Rád bych tomu věřil,“ kývl muž. „Nebylo by však přesnější říci, že jste pana Cansona sledoval?“

„Kdo to je?“ zeptal se Ginger, předstírající nevědomost.

„Pilot.“

„Tak vidíte. Nic jiného jsem přece neřekl.“

„Co vás přimělo zastavit se v půli ulice? Proč jste nepokračoval dál?“

„Chtěl jsem se podívat, co tam je a kam pilot zmizel. Všude byla tma, žádné reklamy, nic. Bylo mi to divné, na klub to nevypadalo. Ve tmě seděla nějaká stará žena. Nevšiml jsem

si jí, dokud sama nepromluvila. Poprosila mě o trochu peněz. Dostala pár drobných a já šel pryč.“

„Pak jste se ale vrátil. Proč?“

„Nechtěl jsem zabloudit. Rozhodl jsem se raději vrátit na hlavní třídu. Jenže potom se na mě vrhli dva pobudové. Ta žebračka v tom určitě jela s nimi. Když zjistila, že mám u sebe peníze, odněkud je přivolala. Naštěstí se mi podařilo utéci.“

„A běžet jako o život.“

„Vy byste to neudělal?“

Muž se usmál.

Gingerovi bylo jasné, že si Canson pospíšil, aby neznámému muži ohlásil všechno, co se stalo v Nice.

„Poznal jsem, že nejste hlupák,“ pokračoval podivný hostitel. „Tak chytrý, jak si myslíte, však zase nejste. Rozhodně ne tak, abyste stačil na úkol, kvůli němuž jste se vydal do Nice. Kdo vás poslal?“

„Proč by mě měl někdo posílat?“

„Právě to mě zajímá nejvíc. Kdo a proč?“

Zrzek se rozhodl pozměnit taktiku a vnést do myšlení nepřítele trochu zmatku. Mohl by chlapíkovi s maskou zavdat alespoň důvod k zamyšlení. Bylo to sice nebezpečné, ale jeho bídnou situaci to zas nemohlo příliš zhoršit.

„Dobrá,“ vzdychl. „Budu k vám tedy upřímný. Člověk, kvůli němuž jsem se vydal do Starého Města, byl skutečně Canson.“

„Ale! Takže vy jste celou dobu znal jeho jméno.“

„Připouštím, znal jsem ho. Když o něm ale padla zmínka poprvé, došel jsem k závěru, že bych neměl prozrazovat, co o něm vím.“

„Co tím myslíte?“

„Opravdu to chcete vědět?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá. Cansona jsem si všiml už na letišti. Sloužili jsme spolu v RAF, takže jsem přirozeně věděl o jeho minulosti. O té ale víte nejspíš sám.“

„O jaké minulosti?“ zamračil se maskovaný muž. „Přece o tom vojenském soudu.“

„Zajímavé. Copak provedl?“

„Pomohl si na státní útraty, ale nejhorší bylo, že jako velitel důstojnické jídelny falšoval účty některých důstojníků, aby mohl zaplatit své vlastní.“

„Vážně? To je ještě zajímavější. Pokračujte.“

„Na vašem letišti mě překvapilo zjištění, že pořád létá. Později v Nice mě zajímalo, jak je to s ním doopravdy.“

„Chápu. Takže jste se rozhodl, zahrát si na soukromé očko. Je to tak?“

„Řekněme, že jsem byl prostě zvědavý. Jsem stále ještě záložní důstojník.“

„A co jste zjistil?“

„Bohužel nic.“

„Opravdu?“

„Skutečně. Vždyť už víte, co se stalo. Ztratil se mi ve Starém Městě a byl jsem rád, že jsem si zachránil zdravou kůži. Znovu jsem ho viděl až dnes ráno, když pro mě přijel na ubytovnu.“

„To mi něco připomíná. Kdo vám poslal zprávu, abyste se vrátil do Anglie?“

„Na to se zeptejte přímo Cansona. Řekl mi, že zprávu dostal telefonicky, ale neprozradil mi, kdo volal. Je samozřejmě možné, že to vůbec nevěděl. Někdo musel přijít do londýnské kanceláře Sunnitours, a požádat o předání vzkazu. Mohlo to být hned několik lidí.“

„Chcete mi tvrdit, že jste Cansona u ubytovny v Antibes vůbec nečekal?“

„Pochopitelně že ne. Proč bych ho měl čekat? Bylo to pro mne překvapení. A teď, když jsem vám řekl všechno co vím, byl byste tak laskav a prozradil mi, oč tu jde? A protože jste mě sem unesl proti mé vůli, snad byste mohl mít tolik slušnosti a zajistit mi dopravu k nejbližší železniční stanici. Už bych byl nejraději doma.“

„Tolik nespíchejte,“ řekl muž s maskou. „Mám to potěšení vám oznámit, že vašemu bratrovi žádné nebezpečí nehrozí.“

„To se mi ulevilo,“ odvětil Ginger. V duchu potlačoval pobavení, protože se oba ocitli v situaci, kdy jedna lež přetloukala druhou. „Neměl byste mi po tom všem konečně sdělit své jméno, abych věděl, na koho si mám stěžovat?“

„Říkejte mi třeba pan X.“

„Nedělejte z toho melodram, pane.“ zavrčel zrzek. „Je to vážně nezbytné?“

„Naprosto,“ zněla úsečná odpověď. „Ale na to teď zapomeňte. Za těchto okolností nevidím důvod, proč byste se nemohl vrátit do Nice a dokončit dovolenou. Je to jen na vás. Nemůžeme sice chtít od Sunnitoursu, aby vypravil zvláštní letadlo, ale pan Canson se tam bude za dva dny vracet.“

„To už ani nebude stát za to.“

„Doporučuji vám, abyste zůstal v blízkosti letiště. Alespoň do doby než bude připraveno letadlo.“

„Raději pojedu domů,“ řekl tvrdohlavě zrzek.

„Lituji, ale to vám nedovolím,“ zavrtěl hlavou pan X.

„To snad nemyslíte vážně? Nemůžete mě tu přece držet proti mé vůli!“

„Obávám se, že to bude nutné.“

„Proč?“

„Je to nezbytné bezpečnostní opatření chránící moje podnikání. Budu se na vás muset ještě trochu poptat.“

„Nemáte právo držet mě tu.“

„Tady nejde o nějaká práva, mladý muži. Jde o nezbytnost.“

„Všechno jsem vám přece řekl.“

„Nejsem si jist. Co jste mi vyprávěl, znělo věrohodně, ale ani zdaleka mne to nez bavilo starostí.“

„Nebojíte se, že kvůli tomu vznikne skandál?“

„Ani v nejmenším. Až si ověřím, že jste mluvil pravdu, odškodním vás za veškeré potíže, které jsme vám způsobili.“

Jestliže ovšem zjistím opak, nebudu mít jinou možnost, než zařídit, abyste neměl komu ohlásit, co víte. Snad jsem se vyjádřil dostatečně jasně. To je prozatím vše.“

Pan X se opět dotkl zvonku.

Strážci vešli a odvedli Gingeru zpět do pokoje.

KAPITOLA SEDMÁ

BIGGLES MÁ STRACH

Chvilí po deváté ráno, den po Gingerově odletu, kdy už podle Bigglesova názoru měla londýnská kancelář Sunnitoursu otevřeno, předal Biggles zprávu, na které byli s Gingerem dohodnuti. Probral to s Bertiem a shodli se na tom, že nejvhodnější bude udělat to prostřednictvím cestovní kanceláře, jež bude jistě ve spojení jak s millhamským letištěm, tak s ubytovnou v jižní Francii. Biggles se proto rozhodl promluvit si s někým ze Sunnitoursu a zařídit se podle jeho rady.

Zatelefonoval tedy na londýnské číslo, vysvětlil, že volá kvůli údajnému rodinnému neštěstí, a požádal, aby pana Hebblethwaita neprodleně dopravili domů. K jeho překvapení a zároveň uspokojení nemohl být vedoucí pobočky, s nímž mluvil, ochotnější. Slíbil Bigglesovi, že to ihned zařídí. Prý to má Biggles všechno nechat na něm. Promluví přímo s pilotem, panem Cansonem. Prohlásil, že ještě dnes mohou počítat s návratem pana Hebblethwaita.

Bylo to ještě jednodušší, než Biggles čekal. Počítal s tím, že uslyší pár výmluv a bude se muset smířit se zpožděním. Spokojeně poděkoval vedoucímu za spolupráci a ochotu a ocenil služby jeho zaměstnavatele.

Neuvědomil si však, že by Canson mohl být dosud v Nice. Když úředník sliboval, že s ním promluví, domníval se, že mu bude volat na letiště do Millhamu. Představoval si totiž, že Canson odletí odtud s austerem, který podle jeho vlastních slov sloužil k řešení těchto nečekaných případů, a dopraví Gingera domů. Tím měl zrzek osobně prověřit celou škálu služeb firmy. Bigglese ani v nejmenším nenapadlo, že je Canson ještě v Nice, a že Gingera dopraví domů *dove*, stejné letadlo, jaké používali k běžným letům.

Tak snadno se čas od času může i do nejlépe vypracovaného plánu vloudit nedorozumění, které jej zhatí.

Později, když se Biggles dozvěděl, co se stalo, považoval to za vlastní chybu, neboť se odchýlil od původního záměru, kterým bylo odeslání telegramu Gingerovi, jenž si už měl dopravu domů zařídit sám. Sunnitours se však nabídl, že vyřídí vše sám a zdálo se, že tamní zaměstnanec přímo schnul touhou zákazníkovi vyhovět. Biggles proto neváhal a jeho nabídku přijal.

Doba, kdy se Bigglese zmocnily pochyby, zda je vše v pořádku, však přišla zanedlouho.

Protože ani on, ani Bertie neměli nic naléhavého na práci, Biggles navrhl, aby přeletěli nad Millhamem a ověřili čas odletu austeru, o kterém se domnívali, že poslouží ke Gingerově zpáteční cestě. Tím by získali alespoň přibližnou představu o tom, kdy bude zrzek zpátky.

Sedli do stroje, odstartovali a Biggles se obával pouze toho, že Cansonův auster se vznese dřív, než oni dorazí nad millhamské letiště. Báł se toho zbytečně, protože když přelétali ve velké výšce nad Millhamem, spatřili auster parkující na letištní ploše a jeho vrtule se netočila. Letiště zelo prázdnotou, v dohledu ani živáčka, jen Cansonův Rolls-Royce stál vedle hangáru. Biggles na tom ještě neshledal nic zvláštního.

„Někde se opozdil,“ poznamenal. „Pokud ale brzy neodletí, bude mít co dělat, aby se vrátil před setměním.“

„Nikde nevidím *dove*,“ řekl Bertie.

„Pravděpodobně je v hangáru,“ odpověděl Biggles. „Jestliže nemá dnes startovat, není důvod, aby stroj stál venku.“

Nevěděli, zda v Millhamu přece jen někdo není, a tak, aby jejich letoun nevzbudil podezření, pokračovali chvíli v přímém letu, než Biggles obrátil stroj širokým obloukem zpátky.

Při druhém přeletu nad letištěm se dole nic nezměnilo. Auster stále trčel na stejném místě, nikde ani človíčka nebo známka jeho činnosti.

„Když uvážím, že jsem tomu chlapíkovi ze Sunnitoursu řekl, že jde o dost naléhavou záležitost, pak musím říci, že Canson k tomu přistupuje velice chladně,“ podrážděně zavrčel Biggles. „Začíná mě mrzet, že jsem neposlal telegram přímo Gingerovi.“

„Možná jsou v kanceláři zaneprázdnění, a vzkaz Cansonovi se tím zdržel,“ pokrčil rameny Bertie.

„Sotva by se zdržel tak dlouho. Tohle je celý Canson. Pokud se mu to zrovna nehodilo, nikdy se do ničeho nehrnul.“

Pokračoval v letu směrem k Londýnu, aby nevzbudil dojem, že se záměrně zdržuje nad Millhamem. Někoho by tam skutečně mohlo začít zajímat, proč tu pořád poletuje to cizí letadlo. Tentokrát zvolil ještě delší okruh a navrátil se nad millhamské letiště až asi za dvacet minut. Doletěli na dohled právě včas, aby viděli, jak kdosi šplhá do kabiny austeru, pak nahazuje motor a rozšafně se strojem roluje do hangáru.

„Tady něco nehraje,“ zasyčel Biggles. „Máš pravdu,“ kývl Bertie. „Absolutní pravdu.“

„Kdyby měl auster někam letět, nemělo by přece smysl uklízet ho do hangáru.“

„Nemusíš mě učit logice,“ řekl Bertie. „Také vím, jak líní jsou mechanici. Mě to připadá, jako by muž, jenž uklízel letadlo, právě skončil službu. Jestli se nemýlím, tak tamhle odjíždí na motorce. Co kdybychom přistáli a zjistili, co se děje?“

„Ne. Jak bychom asi Cansonovi vysvětlili, že jsme už zase tady? Na to, co chceme zjistit, se ho zeptat nemůžeme. Kdybychom tam teď přistáli, nadělali bychom víc škody než užitku.“

„To je skutečně logické, ale Canson tam třeba není.“

„Má tam auto.“

„Dobrá,“ řekl trochu zklamaně Bertie. „To je také logické.“

„Té logiky už nech,“ ušklíbl se Biggles. „Nejlepší bude, když se vypravíme do kanceláře Sunnitoursu a zeptáme se

tam. Měli by přece vědět, co se děje. Vysvětlení může být docela jednoduché.“

„Nemyslíš si ale, že se něco stalo Gingerovi, že ne?“

„Samozřejmě, že ne. Proč by se mu něco mělo stát? Ne. Potíž je jen v tom, že se lidem z cestovní kanceláře nepodařilo zařídit to, co mi slíbili. Člověk se dneska nemůže na nikoho spolehnout.“

Biggles otočil nos letadla k Londýnu. Když přistáli, bylo už po druhé hodině, takže se nejdříve naobědvali a pak teprve vyrazili taxíkem do Sunnitoursu.

„Musíme být opatrní při kladení otázek,“ zamumlal Biggles, když vcházeli do budovy. „Doufám, že se tady nepotkáme s Cansonem. To by nám udělalo čáru přes rozpočet. Byla by to sice velká náhoda, ale být by tam mohl.“

„Jeho auto jsme viděli v Millhamu.“

„Mezitím se sem mohl dostat.“

K obávanému střetnutí nedošlo.

Usměvavé dívce, která jim vykročila vstříc, Biggles řekl: „Dnes ráno jsem vám telefonoval kvůli zpáteční cestě pana Hebblethwaita, který včera odletěl s vaším zájezdem na Riviéru. Je to nepříjemné, ale jeho bratr...“

„Ach ano. Víím o tom,“ přerušila jej dívka.

„Dobrá. Zastavil jsem se jen abych se ujistil, zda se vám to podařilo zařídit.“

„Nemějte obavy. Všechno je zařízeno.“

„Můžete mi říci, kdy mohu očekávat jeho přilet?“

„Přesně to nevím. Někdy v průběhu dnešního odpoledne, nejpozději večer. Záleží na tom, kdy odstartovalo letadlo. Pilot pan Canson spěchal, aby odletěl co nejdříve.“

Biggles se zatvářil zmateně. „Jste si tím jistá?“

„Samozřejmě, jinak bych vám to neříkala. Mluvila jsem s ním osobně chvíli poté, co jste telefonoval. Řekl, že hned zajede na ubytovnu, vyzvedne vašeho přítele a odletí s ním domů.“

„Asi vám špatně rozumím,“ zamrkal Biggles. „Jak mohl z Millhamu zajet na ubytovnu?“

„On přece nebyl v Millhamu,“ shovívavě se usmála dívka. „Volala jsem tam, kde měl být. Do hotelu v Nice.“

„Takže on se včera večer nevrátil?“

„Ne. Zůstal v Nice. Dělá to tak často.“

„Už rozumím,“ prohlásil sklesle Biggles, jenž konečně pochopil, že záhada austeru, parkujícího v Millhamu, žádnou záhadou není. „Znamená to, jak předpokládám, že přiletí stejným letadlem, jakým odlétal odsud.“

„Správně. Bylo štěstí, že se tam zdržel. Naše společnost tím ušetřila jednu cestu tam a zpátky.“

„Omlouvám se,“ ťukl se do čela Biggles. „Nenapadlo mne, jak jednoduše se to dá vyřešit. Měl jsem obavy, zda se skutečně vrátí, a došel tak k mylným závěrům. Takhle by tu vlastně měl být dříve, že?“

„Jistě. Uvidíte, že všechno bude v pořádku,“ ujistila ho vesele dívka. „Dostaneme vašeho přítele domů tak rychle, jak jen to bude možné. Odlet pana Cansona se možná trochu opozdí, protože musel pro vašeho přítele do Antibes. Je to kousek cesty od Nice. Kromě toho je možné, že pan Canson nenašel vašeho přítele v ubytovně, takže na něj musel počkat, nebo ho hledat. Je dosti pravděpodobné, že si vyrazil na pláž.“

„Ovšem,“ souhlasil Biggles. „Už to chápu. Ještě jednou se vám omlouvám a děkuji za trpělivost, kterou jste se mnou měla.“

„Neomlouvejte se. Kvůli tomu jsem tady. Nemějte obavy. Letadlo tu může být každou chvíli, jestli už se nevrátilo.“

„Jak se pan Hebblethwaite dostane do Londýna? Můžete zajistit dopravu?“

„Přirozeně. To patří k naším službám. Nepochybuji o tom, že to pan Canson zařídí.“

„Dobře. Moc jste mi pomohla. Ještě jednou díky.“

„To nestojí za řeč.“

Biggles s Bertiem vyšli na ulici.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Bertie, zatímco čekali, až kolem pojede taxi.

„Ani nevím, co bych si měl myslet,“ odpověděl Biggles. „Jednou věcí si však jsem jistý. Ta dívka mluvila pravdu, nebo alespoň věřila tomu, co říká. Když tu není něco v pořádku, tak o tom neví. Nechovala by se tak bezprostředně.“

„Jenže tebe to příliš neuspokojilo.“

„Ne. Můj plán nevyšel a to nemám rád. Jak jsem ale mohl vědět, že Canson zůstane na noc v Nice? Horší ovšem je, že pokud udělal, co slíbil, měl by být dávno s Gingerem zpátky. Něco tu nehraje. Řeknu ti, co uděláme. Ty poletíš nad Millham a podíváš se, jestli už na letišti stojí *dove*. Nechoď ale s letadlem moc nízko. Je tu jistá možnost, že Canson měl se svým strojem potíže a museli ho někde opravovat. Sám počkám v Yardu, zda se tam Ginger neukáže, nebo nám nezavolá, že je už v Anglii.“

„Dohodnuto, starouši.“

Zastavili si první taxík, který jel kolem, a nechali se zavézt do Scotland Yardu. Bertie tam přesedl do svého auta, a vyrazil s ním na služební letiště. Biggles zamířil do své kanceláře, odkud ihned zatelefonoval do operačního střediska. Požádal tamní službu, aby zajistila pro Bertieho letadlo připravené ke startu. Nic víc zatím udělat nemohl.

Posadil se a v klidu si všechno promyslel. Teď už nebylo obtížné porozumět tomu, proč jeho plán selhal, dosud si však neujasněl, jak může změna ovlivnit běh věcí. Pro Gingera to znamenalo pouze to, že přiletí do Millhamu s *dovem*, který byl po ruce, a nikoli s menším *austerem*. Jako mnohem významnější se však Bigglesovi jevila skutečnost, že se Canson obratem nevrátil a strávil noc v Nice.

Čas plynul a Ginger se neozýval. Biggles si už začínal dělat starosti, když se objevil Bertie.

„Tak co?“ vybafl na něj.

„*Dove* je zpátky.“

„Konečně!“

„Myslím, že tam už stojí nějakou dobu. Nenašel jsem ho však na ploše. Zajeli s ním do hangáru, ale vrata nechali dokořán, takže jsem zahlédl kormidlo.“

„Byl tam někdo?“

„Ani noha.“

„A Cansonovo auto?“

„Je pryč.“

Biggles si narovnal záda a zavrtěl hlavou. „Takže tomu rozumím ještě míň než dřív,“ řekl. „Jestli se Ginger vrátil s *dovem*, už by tu měl být. Uvažuj se mnou. Do Sunnitoursu jsem volal ráno, chvíli po deváté. To děvče nám řeklo, že s Cansonem mluvilo chvíli potom. Ten měl prohlásit, že hned pojede vyzvednout Gingera. Řekněme, že mu cesta do Antibes a zpátky na letiště do Nice trvala něco přes hodinu. *Dove* by měl tedy startovat asi v půl jedenácté. Dá se však předpokládat, že odstartoval až v jedenáct. Cestovní rychlost jeho letounu je asi 180 mil za hodinu. Když mu tedy dáme čtyři hodiny na přelet, měl by v Millhamu přistát kolem třetí. Teď už je však po sedmé. Myslíš, že by Gingerova cesta z Millhamu sem mohla trvat čtyři hodiny?“

„Třeba mu nezajistili přepravu.“

„Dívka v kanceláři nám přece řekla, že přepravu zajistí Canson. Kam tedy odjelo jeho auto? Pokud neodvezl Gingera do Londýna, mohl ho vzít na nejbližší nádraží. A kromě toho, kdyby skutečně došlo ke zpoždění, Ginger by nám zavolal, abychom věděli, že je zpátky, ale trochu se opozdil.“

„Myslím, že si děláš zbytečné starosti. Co tě trápí?“

„Obávám se, zda se Ginger s *dovem* opravdu vrátil.“

„Jemináčku, starouši. Když už bylo letadlo v Nice, co by mohlo Gingerovi zabránit, aby do něj vlezl? Canson měl stejně letět do Anglie. Nemělo by smysl posílat na dovolenou ještě auster.“

„Na auster jednou provždy zapomeň. Nikam ho neposílali. To víme, viděli jsme jak ho uklízají.“

„To je sice absolutní pravda, starouši, ale buď klidný. Pořád věřím, že se náš přítel každou chvilku objeví a vysvětlí nám, proč se tak zdržel.“

Biggles pokrčil rameny a zapálil si cigaretu. „Teď se stejně nedá nic dělat. Můžeme jen čekat. Souhlasím s tebou v tom, že se Ginger pořád může objevit.“

Oba na chvíli ztichli.

„Pokud během letu došlo k něčemu podezřelému,“ ozval se konečně Bertie. „Ginger si možná v Millhamu zahrál na špiona. Oba dobře víme, jaký je zvědavý.“

„Ano, to se mohlo stát,“ souhlasil Biggles. „Ale moc se mi tomu nechce věřit.“

„Proč?“

„Protože kdyby zjistil něco neobvyklého, chvátal by za námi, aby nás na to upozornil. Jak je zvědavý, tak je i poctivý. Nenechal by nás tápat v nejistotě.“

Čekali až do půl deváté a zrzek stále nešel. Vydali se domů jen s chabou nadějí, že tam na ně bude čekat. Nedočkali se.

„Nemá smysl něco si dál nalhávat,“ řekl Biggles pochmurně. „Dnes večer se nevrátí, jinak by tu už dávno byl.“

„Možná, že když pro něj Canson přijel do Antibes, zjistil, že se vydal na celodenní výlet.“

„Nesmysl,“ sykl Biggles.

„Proč?“

„Protože věděl, že pošleme telegram.“

„Ano, omlouvám se. Zapomněl jsem. Byl to jen okamžitý nápad. Co s tím uděláme?“

„Půjdeme se najíst. Pokud ho tu nenajdeme, až se vrátíme, budu to považovat za vážné.“

„Soudím, že je příliš brzy na paniku,“ moudře pronesl Bertie. „Víš přece sám, jak se někdy telefonický vzkaz zkomolí. Nebylo by možné, že ještě sedí na ubytovně a láme si hlavu nad tím, proč jsi mu neposlal slíbený telegram?“

„Zní to nesmyslně, ale snad máš pravdu. Teď už je příliš pozdě na to, abychom se do něčeho pouštěli, ale jestli se nevrátí do rána, odletím do Francie sám a posvítím si na jejich ubytovnu. Nejprve se ujistím, že tam určitě není.“

„Letím s tebou,“ řekl Bertie.

„Dobrá. Čtyři oči vidí víc.“

„Jasně. Ale co když ho nenajdeme ani čtyřma očima?“

„Zjistíme, kdy odjel a s kým.“

„Jestli jsou zaměstnanci v ubytovně navzájem domluveni, nemůžeme čekat, že se od nich něco dozvíme.“

„Do Nice neletěl pouze Ginger a všichni ze zájezdu nemohou být podvodníci. Můžeme od jeho spolucestujících zjistit všechno, co vědí o Gingerově pohybu.“

„Než se vydáme na cestu, neměli bychom ještě pohovořit s lidmi ze Sunnitoursu? Ti by měli vědět, jestli Ginger s dovem odletěl zpět.“

„Nevidím důvod, proč by měli něco vědět. Ta slečna byla milá, ale věděla jen to, co jí řekl Canson. V kanceláři mu možná věří, ale já ne.“

„Tak si vezmeme na mušku Cansona a zjistíme pravdu od něj.“

„Už jsem ti přece stokrát vysvětlil, že pravda je to poslední, co se od Cansona dá čekat,“ prohlásil Biggles. „Čím víc toho ví, tím méně bude mluvit. Byla by to jen ztráta času. Jakmile nás začne podezřívat, bude mnohem těžší dostat se jeho podvodům na kopytka. Vstávej. Jdeme něco sníst.“

KAPITOLA OSMÁ

VZKAZ Z ANTIBES

Biggles čekal na Gingerův návrat dlouho do noci, ale nedočkal se. Únava ho přemohla až po půlnoci. Přesto vstal velmi časně, ale zjistil, že zrzek stále není doma. Bertie slyšel, jak přechází po bytě, a když sám vstal, našel jej v hlubokém zamyšlení nad šálkem čaje s hořící cigaretou v prstech.

„Takže nepřišel,“ řekl Bertie.

„Jak vidíš.“

„Co se mu mohlo stát?“

„Probral jsem asi deset možností, ale jsou to stále jen ryzí dohady. Nejblíže pravdě bude to, že se Ginger pokusil sledovat Cansona. Pokud při stopování zašel příliš daleko, mohl se dostat do potíží. Nejhorší na tom je, že jestli k tomu skutečně došlo, mohlo se to odehrát už v Nice, ale také až včera, po jeho návratu do Anglie. Doporučuji proto prověřit obě koncová místa leteckého spojení společnosti Sunnitours. Začal bych v ubytovně v Antibes. Zcela jistě totiž víme, že odletěl do Francie, ale zdaleka nemáme jistotu, že se vrátil do Millhamu. Požádám teď někoho z ústředny v Yardu, aby sdělil generálu Raymondovi, do čeho se pouštíme. Hned potom se dáme do práce.“

V sedm hodin ráno už seděli v letadle. V jedenáct přistáli v Nice a ovál je vlahý vzduch od teplého moře. Po běžné kontrole, kterou urychlily jejich průkazy Interpolu, si najali taxi a vydali se rovnou do Antibes. Když dorazili k ubytovně, dveře i okna byla dokořán, ale nikdo nebyl v dohledu. Taxikář zastavil na šterkové příjezdové cestě a letci vystoupili, aby se porozhlédli. Vzápětí spatřili, jak z budovy vychází žena a vytřepává prachovku. Byla to kyprá, příjemně vyhlížející paní, která se na ně usmála, sotva je zahlédla.

Biggles vložil do úsměvu všechnu vlídnost, které byl schopen, a oslovil ji: „*Bon jour, madame*. Pracujete tady, prosím?“

„*Oui, monsieur*.“

„Domníváme se, že u vás bydlí jeden náš přítel a napadlo nás, že když už jsme v Nice, mohli bychom ho navštívit.“

„Ó ano, ale všichni jsou teď na pláži.“

„Jistě. Také mne to mohlo napadnout.“

„Jakpak se jmenuje váš přítel?“ zajímala se žena, která zřejmě nepatřila k nemluvným a zakřiknutým osobám.

„Pan Hebblethwaite. Znáte ho? Přijel k vám s poslední skupinou z Anglie.“

„Ovšemže ho znám. Ale ten už tu není.“

„A kde je?“

„Vrátil se domů.“

„Tak brzy? Nelíbilo se mu tady?“

„To ne. U nás se mu velice líbilo, ale v Anglii vážně onemocněl jeho bratr.“

„To vám řekl on?“

„Ó ne. Vím to od pana Cansona. Je to pilot letadla společnosti, který pro pana Hebblethwaita přijel.“

„Vzpomínáte si, kdy to bylo?“

„Jak by ne. Bylo to včera ráno.“

„V kolik hodin?“

Žena pokrčila rameny. „To přesně nevím, ale mohlo to být brzy po snídani, asi hodinu po tom, co jsem mu spravila sako.“

„Spravovala jste panu Hebblethwaitovi sako?“

„Ano. Pak si na chvíli vyrazil ven. Když se vrátil, už tu na něj čekal pan Canson, a hrozně se zlobil, protože byl připraven k odletu zpátky do Anglie.“

„Co měl náš přítel se sakem?“

„Měl roztržený rukáv. Hodně roztržený.“

„Řekl vám, jak se mu to stalo?“

„Ó ano. Řekl, že si to udělal večer v Nice, ještě než přijel sem k nám.“

„Takže on nepřijel rovnou s ostatními?“

„Nepřijel. Zeptal se mého manžela, který vozí výpravy z letiště, jestli by se nemohl projít po Nice a vrátit se sám.“

„To je pravda, *monsieur*“ ozval se muž, který právě vyšel z domu a připojil se k nim. Měl na sobě bílou zástěru.

„Vy jste řidič?“

„*Oui, monsieur.*“ usmál se muž. „Jsem mimo jiných povinností také řidič. Řekl jsem tomu mladému muži, že si může dělat, co se mu líbí. Než jsem ho před letištěm opustil, přesně jsem mu popsals, jak se k nám dostane. Zdržel se v Nice hodně dlouho. Bylo už dost pozdě, když přijel.“ Muž spiklenecky zamrkal. „Myslím, že v Nice prožil rušný večer.“

„Proč myslíte?“

„Měl odřenou tvář.“

Žena, kterou asi mrzelo, že ji její manžel vytlačil ze středu pozornosti, přikročila blíž. „Přišel dlouho po večeři, ale něco jsem mu připravila, aby neměl hlad. Potom šel spát.“

„Ráno jsem si všiml, že má roztržený rukáv, a řekl mu, že moje manželka trhlínu ráda zašije. Vyhlíželo to nehezky.“

„Co bylo dál?“ využíval jejich povídavosti Biggles, jemuž se oba Francouzi zdáli důvěryhodní.

„*Monsieur* Hebblethwaite vstal dost brzy a dal si kávu a toasty. Pak si oblékl spravené sako a šel ven. Vrátil se asi za hodinu.“

„Nevíte, kde byl?“

„Ó ne, *monsieur.* Neřekl nám to a vyptávání by nebylo zdvořilé. Mezitím ale přijel pan Canson a hledal ho. Vysvětlil nám, že pan Hebblethwaite bude možná chtít odletět zpátky domů, a že ho přijel vyzvednout. Zlobil se, když musel čekat.“

„Čekal dlouho?“

„Ani ne, měl však hrozně naspěch. Dokonce mě požádal o vydání pasu pana Hebblethwaita, aby neztrácel čas, až přijde.“

„Dala jste mu ho?“

„Ano. Ležel u mne kvůli zápisu do knihy hostů.“

„Co bylo pak?“

„Chvilí spolu mluvili. Pak si pan Hebblethwaite sbalil věci a odjel s panem Cansonem.“

„Od té doby jste ho neviděli?“

„Ó ne. Už se nevrátil. Určitě se rozhodl pro cestu do Anglie za nemocným bratrem. Pan Canson se stejně s letadlem vracel.“

„Chápu. Škoda, že jsme ho nezastihli. Možná ho však napadlo, že se tu za ním zastavíme. Nenechal tu náhodou nějaký vzkaz?“

„U mě ne,“ řekla žena.

„Mně také nic neříkal,“ zavrtěl hlavou muž.

„Nemohl nechat vzkaz na pokoji pro případ, že bychom přijeli? Někdy to tak dělává.“

„Myslím, že ne.“

„Vadilo by vám, kdybych se tam pro jistotu podíval?“

„Podívejte se, *monsieur*, pokud chcete, ale nemyslím si, že něco najdete. Už jsem pokoj uklidila pro dalšího hosta. Je to číslo pět. Pojd'te, ukážu vám ho.“

Následovali ji do pokoje, kde byl Ginger ubytován. Nechala je tam samotné se slovy, že musí jít po své práci a vyzvala je, že pokud ji budou potřebovat, najdou ji v kuchyni.

Biggles přelétl jednoduché vybavení pokoje pozornýma očima. Nikde nic. Postel byla ustlaná, podlaha naleštěná a okno otevřeno dokořán. Větrík si pohrával se záclonami.

„Nic tu není, starouši,“ řekl Bertie. „Opravdu sis myslel, že tu něco najdeme?“

„Napadlo mne, že tu jistá možnost je. Ginger se v Nice zaručeně střetl s potížemi. Rukáv si přece neroztrhl sám a odřeniny v jeho tváři dokonce svědčí o zápase. On zas není takový neposeda, aby se pro nic za nic pouštěl do rvaček. Ve městě se prostě nějak dostal do nebezpečí. Patrně usoudil, že může padnout do nějaké pasti a my ho pak přijedeme hledat. Proto tu očekávám vzkaz.“

„Jemináčku,“ zaúpěl Bertie. „Věřím, že mu rukáv saka neroztrhl číšník v kavárně, ale jinak jde o pouhé předpoklady.“

„Nevím,“ řekl Biggles a bloudil dál zrakem po stěnách. Zastavil se u okna ve chvíli, kdy vítr znovu rozevlál záclony. „Tak vida,“ řekl. „A co je tohle?“ Pokročil vpřed a trochu se sehnul.

„Promiň,“ hlesl Bertie.

Mlčky luštili Gingerův vzkaz.

„Tak takhle je to,“ vydechl Biggles. „Dostal se v Nice do potíží zřejmě právě v Rue Baldini. Určitě do té ulice sledoval Cansona, neboť nikoho jiného ve městě ani nezná a proč by tam jinak chodil? Vzkaz patří nám. Způsob jakým ho napsal znamená, že se necítil v bezpečí dokonce ani zde. Zajímalo by mě, kdy se to rozhodl napsat. Jestli tehdy, když sem přišel poprvé, nebo až na závěr, po hovoru s Cansonem. Je to důležité hlavně proto, že potom by psal vzkaz kvůli něčemu, co se dozvěděl až od Cansona, který sem přijel, aby si ho vyzvedl.“

„Co by mohl mít Canson proti Gingerovi?“ řekl Bertie. „Je v jeho pasu něco podezřelého? A je neobvyklé, brát si cizí pas. Myslíš, že to Canson udělal jen proto, aby ušetřil čas?“

„Nesmysl. Zajímaly ho Gingerovy osobní údaje.“

„Ty si mohl zjistit cestou nebo při kontrole na letišti.“

„Jediné vysvětlení zní tak, že tehdy ho Ginger ještě nezajímal. Znamená to, že jeho zvědavost vzbudily až události, k nimž došlo večer v Nice.“

„Myslíš, že tam Gingera poznal?“

„Mohl ho poznat, nebo mu o něm někdo řekl. Teď ale bude důležité zjistit, kam ho odsud odvezl. Jestli na letiště, nebo na adresu, kterou nám Ginger nechal.“

„Jdeme!“ řekl Bertie. „Zjistíme to.“

„Když už jsme jednou tady, rozhodně to uděláme. Jedním jsem si ale jistý už teď. Ať se tu stalo cokoli, místní zaměstnanci o tom nemají tušení. Pokud by věděli o nějaké

špinavosti, nejednali by s námi tak otevřeně. Jestli je to jinak, tak se vůbec nevyznám v lidech.“

V té chvíli se vrátila správcová. „Jste hotovi, *messieurs*? Už musím zavřít okno.“

„Ano, děkuji vám, *madame*. S naším přítelem se nepochybně setkáme doma v Anglii. Smím vám nabídnout *pour boire*³ za vaši ochotu?“ zeptal se zdvořile Biggles a vytáhl peněženku.

„*Merci, monsieur*.“

„*Au revoir, madame*.“

„*Au revoir, messieurs*.“

Vyšli ven, kde čekal jejich taxikář. Nasedli.

„Pojedeme zpátky do Nice,“ přikázal Biggles.

„*Oui, monsieur*. A adresa?“

„*Rue Baldini*.“

Řidič zaváhal. „Nemohu vás vzít až tam.“

„Ale? Proč ne?“

„*Rue Baldini* je pro auta příliš úzká. Leží ve Starém Městě.“

„Tak nás zavezte tak blízko, jak to jen půjde.“

„Jistě, *monsieur*.“

Vyjeli na dobrou silnici vedoucí podél pobřeží. Po cestě toho oba letci mnoho nenamluvili, a pokud se dali do řeči, drželi se všedních námětů, protože je mohl poslouchat řidič, který docela obstojně hovořil anglicky. Konečně zastavil u nároží úzké ulice na kraji Starého Města. „*Voilà, messieurs*. *Rue Baldini*.“

Biggles zaplatil a taxi odjelo.

„Tak do toho,“ řekl Biggles. „Půjdeme pomalu a budeme lelkovat jako turisté, kteří v životě o podobném místě neslyšeli. Hledáme fotografa nebo obchod s fotografiemi, ale až ho najdeme, nedávej najevo příliš velký zájem. Možná to k ničemu nebude, ale může to být i horká stopa.“

³ *Pour boire*– malá pozornost (franc.)

„Absolutně jasné,“ kývl Bertie.

Loudali se uličkou a občas se zastavovali, jako by je upoutala nějaká pamětihodnost, nebo spíš pozoruhodná zchátralost prostředí. Potkávali jen málo lidí, většinou hospodyně, které buď spěchaly na nedaleký trh, nebo se z něj vracely s koši, z nichž vyčuhovala zelenina a dlouhé francouzské bagety.

„Zdá se, že jsme na místě,“ řekl tiše Biggles, když dorazili k ubohému domu se zaprášenou výlohou. „V tomhle šedivém koutě budou jen stěží dva obchody s fotografiemi.“

Při zrzkově návštěvě kryla žalostný stav domu milosrdná temnota, ale za denního světla se zdálo, že budově s obchůdkem hrozí brzký zánik. Na zdech a oknech se silně podepsal zub času, jemuž nikdo nevzdoroval. Zdi byly rozpukané, viděli díry po vypadlých cihlách. Protože většina stavení v uličce byla v podobném stavu, na budově s obchůdkem nebylo nic pozoruhodného. Ve výklenku blízko dveří seděla stařena v ušmudlaných černých šatech a žvýkala bílý chléb a olivy. Brala je z kusu novinového papíru, ležícího u jejích nohou. Denní světlo nelichotilo ani jí. Vypadala jak stará čarodějnice.

Biggles se před výlohou zastavil jen na dobu nezbytně nutnou k tomu, aby mohl nahlédnout špinavým sklem dovnitř. Ležely tam různé zašlé fotografie potřísněné mušinci. Úkol na který Ginger za tmy nestačil, Biggles rozluštil ve vteřině. Na špinavé a zažloutlé tabulce bylo napsáno: *Armand Mattio. Photographie Gravure*. Biggles tabulku letmo přejel očima a přidal se k Bertiemu, který lelkoval opodál.

Prošli spolu uličkou asi třicet kroků, až se dostali k odbočce vpravo. Biggles se hned za rohem zastavil a zapálil si cigaretu. „Tak co?“ zeptal se Bertie.

„Moc jsem toho nezjistil. Obchod patří chlapíkovi jménem Armand Mattio, jenž se prohlašuje za fotografa a rytce. Podle mého názoru to znamená, že vedle fotografování

dělá z obrázků také lepty. Sám jsi však viděl, jak vypadá jeho živnost. Zákazníci se tam určitě nijak nehrnou.“

„Mám poznámku,“ řekl Bertie. „Když jsem na tebe čekal, otočil jsem se. Ta stará čarodějnice zrovna vystrčila hlavu. Zajímalo ji asi, kam jdeme.“

„Na co jiného by se tady měla dívat než na elegantní cizince?“ ušklíbl se Biggles. „To dělají všechny staré ženské i u nás.“

„Jak myslíš,“ zklamaně pokrčil rameny Bertie. „Mně se nelíbila. Co teď uděláme my?“

„Chtěl bys zjistit, zda sem nezavlekli Gingera?“

„Jistě.“

„Já také, ale asi toho moc nezmůžeme. Nemáme právo vtrhnout do cizího domu, a kdybychom se vyptávali v okolí, naděláme víc škody než užitku. Ginger se ale do tohoto špinavého kouta dostal, jinak by nám nepsal vzkaz. Nenapadá tě, co čekal, že uděláme?“

„Nemusel očekávat nic. Třeba nám jen tou cestou chtěl předat užitečnou informaci.“

„Můžeš mít pravdu, ale jsem si jist, že už když to psal na zed, očekával veliké potíže. Proč by psal právě na zed? Proč nenechal krátký dopis v kanceláři ubytovny? Řekl bych, že také neměl dost času. Věděl, že na něj Canson čeká. Hovořili spolu, ale nevíme o čem. Jsem si jist, že Ginger psal zprávu až po jejich setkání, a patrně právě kvůli němu. Počítal s tím, že když se nevrátí domů, vydáme se sem. On se prostě bál, že mu Canson může překazít návrat do Anglie!“

„Ale říkal jsi přece, že tady moc nezmůžeme.“

„Je mi líto, ale trvám na tom. Kdybychom měli jistotu, že někde v obchodě je Ginger, bylo by to něco jiného. Mohli bychom přivolat policii. Z toho co víme, však vyplývá, že stejně tak mohl odletět do Anglie s dovem. Když o tom teď přemýšlím, napadá mi, že nejprve ověříme, zda odletěl. Jedeme na letiště. Museli odlet kontrolovat. Francouzští úředníci si určitě prohlédli Gingerův pas a celníci chtěli vidět

jeho zavazadlo. Pojd'me to zkusit. Na Armanda Mattia zatím zapomeneme.“

Dost pracně našli cestu ze Starého Města a na rušném bulváru si zastavili taxi. Za dvacet minut řidič zabrzdil u letiště.

Průkaz Interpolu ulehčil Bigglesovi rychlé prošetření, a brzy věděl všechno, co potřeboval. Zjistil čas odletu letadla i jméno jediného cestujícího, které znělo Hebblethwaite. Stroj pilotovali dva muži, kteří byli zaměstnancům letiště dobře známí. Jmenovali se Canson a Rawlings.

„Takže bychom u fotografa hledali marně. Ginger s Cansonem přece jen nakonec odletěl,“ prohlásil Biggles, když zůstal s Bertiem o samotě v odletové hale. „Můžeme klidně předpokládat, že *dove* mířil do Millhamu. Otázka teď zní, zda Canson letěl rovnou a požádal o celní kontrolu na místě, nebo zda přistál na letišti, kde je stálá celní služba? To je první věc, kterou musíme zjistit po návratu domů.“

„Do Rue Baldini se nevrátíme?“

„Nemá to smysl. Letíme rovnou domů. Zdá se, že si Cansonův starý kumpán Rawlings vyřídil pilotní průkaz.“

„Jedné věci nerozumím,“ zamračil se Bertie. „Když Ginger odletěl s Cansonem, proč se neobjevil, nebo nám nezavolal?“

„Jsme na tom přesně stejně,“ odpověděl Biggles. „Ted' jsi narazil na největší záhadu, kterou musíme vyřešit. Tak do toho.“

Zpáteční let proběhl hladce, ale když pozdě večer dorazili do kanceláře letecké policie ve Scotland Yardu, zjistili, že zrzek se do bytu dosud nevrátil.

S využitím dvou telefonů pak strávili značnou dobu zjišťováním, zda *dove*, jehož registrační údaje měli k dispozici, nepřistál na některém letišti s celníci. Vzhledem k známému kurzu stroje nebylo těžké odvolat všechna, která připadala v úvahu. Nedospěli však k výsledku, *dove* nepřistál na žádném z nich. Biggles pak požádal hlavní úřad pro cla a

daně, aby mu zjistili, zda lidé z letiště Millham požádali včera o zajištění celního inspektora. Když slyšel odpověď, stiskl rty. Byla záporná.

To vše jim zabralo spoustu času, dávno už vládla noc, a na obou mužích se začínaly projevovat známky vyčerpání. Biggles skončil poslední hovor, opřel se v křesle a zapálil si cigaretu.

„Hotovo. Můžeme udělat první tečku,“ řekl. „Canson má tu drzost, že přistává na domovském letišti bez proclení. Patrně si myslí, že mu to bude běžně procházet.“

„Jemináčku, na to ho dostaneme! Víím, že *dove* přistál v Millhamu. Viděl jsem ho v hangáru, to je přece evidentní.“

Biggles posmutněle zavrtěl hlavou. „Můžeš si být jist, že bude mít připravenou výmluvu. Vyvázne z toho s malou pokutou, a my se stále nedozvíme, o jako lotrovinu v případě vlastně jde. Vyhodili bychom trumf pro nic za nic.“

„Nepochopím, jak si mohl dovolit obejít celníky. Proč to vlastně dělal?“

„Když už se na to ptáš, tak nejspíš proto, že vezl na palubě Gingera a nechtěl mu poskytnout příležitost s kýmkoli promluvit. Ted' už je jasné, že se Ginger dopustil nějaké chyby. Canson ho při tom přistihl a nehodlá ho hned tak pustit. Doufám, že to nebude mít ještě horší následky.“

„Ale s tím přece musíme něco udělat, starouši!“

„Jasně, ale začneme s tím ráno. Máme za sebou dlouhý den. Je noc a stejně se nedá nic dělat. Pojd'me se na to vyspat.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

SMEČKA NA ZAHRADE

Následujícího rána první Bertieho otázka zněla: „Víš už něco nového?“ Nebylo ani třeba vyslovovat Gingerovo jméno. „Nic,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Nelíbí se mi to.“ Časnou snídání jedli mlčky se zadumaným výrazem ve tvářích. „Napadlo tě něco?“ ozval se pak Bertie.

„Pár věcí mě napadlo, ale jestli budou mít smysl, to se teprve uvidí,“ smutně se ušklíbl Biggles. „V tomhle zapeklitém případě mé skvělé nápady vůbec nevycházejí. Poslat Gingera s Cansonem na výlet mi teď připadá jako má velická pitomost. Upřímně řečeno, ani mne nenapadlo, že by Ginger mohl zmizet.“

„Věděl jsi přece, co je Canson zač.“

„Věděl jsem, jaký býval. Ukrást pár lahví vína a pytlů uhlí je ale spíš jen trapná ohavnost. Únos člověka je něco docela jiného. Všechno jsem založil pouze na podezření, že Canson je lotr, neměl jsem však v ruce jediný důkaz, že by se v současnosti dopouštěl velkých zločinů. On patří k lidem, kteří se nikdy nespokojí s tím co mají, a proto jsem předpokládal, že rozjel nějaký podvůdek na vlastní pěst. Ve světle dosavadních událostí ale vidím, že to byl veliký omyl. Tady jde o něco mnohem většího, než jsem se domníval. Musí jít. Canson by jinak nezašel tak daleko, aby při únosu tolik riskoval. Ve zmizení Gingera má prsty jedině on, což je zjevné z toho, že stopa mizí v Cansonově letadle. Kdyby měl Ginger možnost spojit se s námi jakýmkoli způsobem, udělal by to. Nenechal by nás tápat ve vzduchoprázdnu.“

„To si vážně myslíš, že ho unesl Canson?“

„Co jiného si mám myslet?“

„Dobrá, asi máš pravdu. Co tím však chce získat?“

„Je mi líto, ale nemám tušení.“

„A kde ho může držet? Canson evidentně někde bydlí, ale nevěřím, že by přivázal Gingera k noze postele ve své ložnici.“

„Nebesa, Bertie!“ zasténal Biggles. „Určitě ne a také ho nezamkl do nějakého sklepa na letišti. Nevšiml jsem si tam jediné budovy, jež by se hodila k zavírání lidí. Když není tam, může být kdekoli. Mám pocit, že věc je složitější, než si umíme představit. V tom, co Canson dělá, ať už je to cokoli, není sám.“

„Co s tím ale uděláme my? Je čas něco podniknout.“

„Pro začátek vyrazím do Paříže.“

„Jemináčku, v téhle chvíli chceš šplhat na Eiffelovku?“

„Chci vyšplhat do schodů v *Sureté* a pohovořit si s Marcelem Brissacem.“

„To mu nemůžeš zatelefonovat?“

„Ne. Mám toho na srdci tolik, že by se to do sluchátka nevešlo,“ řekl trochu podrážděně Biggles. „Chci, aby dokonale pochopil, co se seběhlo, a aby určil svého člověka, který dohlédne na obchod v Rue Baldini v Nice. Ten totiž k naší záhadě také patří. Marcelovi chci popsat Cansona pro případ, kdyby se znovu objevil v Nice a dát mu registrační údaje letadla *dove*. Když bude vědět, jak je ten stroj podezřelý, bude ho sledovat při každém přistání ve Francii.“

„Mne s sebou nevezmeš?“

„Ne. Pro tebe mám jinou práci. Možná to nikam nepovede, ale nic tím nezkazíme. Jsem si jist, že pokud Canson Gingeru uklidil, bude ho občas navštěvovat, aby ho měl na očích. Také ho nenechá umřít hladem. Je pravděpodobné, že když za ním pojede, použije své auto. To si s jiným nespleteš. Velcí gauneři mají v oblibě velká a drahá auta. Ješitnost bývá jednou z jejich slabých stránek. Teď mě však poslouchej pozorněji. Sedneš si do kokpitu proctoru, odstartuješ a budeš poletovat nad Millhamem. Když uvidíš Rolls, sleduj ho a kdyby někam vyrazil, nespust' ho z očí. Dokud se nedostane někam do hustého provozu, nebude to náročné a na silničkách kolem letiště se navíc velký provoz

nedá čekat. Kdyby se ti nezdařilo zastihnout auto na letišti, sleduj, zda se tam neděje něco divného. Drž se hodně vysoko a nedělej příliš krátké okruhy. Bud opatrný. Kdyby bylo nad letištěm moc živo, vzbudilo by to Cansonovo podezření.“

„Nech to na mně.“

„Dobrá. Nemusíš spěchat. Nepředpokládám, že se Canson objeví na letišti před devátou. Mohl by sis vzít fotoaparát s ovládáním na jednu ruku, abys mohl vyfotografovat všechna místa, která Canson navštíví. Kromě toho, že si tím zajistíme materiál pro budoucí identifikaci, můžeme pak na fotografiích podrobně prozkoumat všechna podezřelá místa.“

„Jdu na to.“

„Zavolám Marcelovi do úřadu, aby věděl, že ho navštívím. My dva si teď nemůžeme dohodnout čas příští schůzky, protože žádný z nás neví, kdy skončí s prací. Ten, kdo bude první zpátky, pojede do Yardu a počká.“

„Jak dlouho chceš, abych hlídal Millham?“

„Nechám to na tobě. Řekněme do doby, než uvidíš něco, co bude stát za zmínku. Kdyby se ale nic nedělo, vydrž tak dlouho, jak to bude možné, i kdybys měl létat, dokud ti nezačne docházet benzín. Pojďme. Pokud se ani takhle nikam nedostaneme, nezbyde mi, než zajít za generálem Raymondem a oznámit mu, že pohřešujeme jistého Gingera Hebblethwaita.“

Oba se vydali svou cestou. Biggles zamířil do Yardu, aby využil tajné linky k zatelefonování na francouzské policejní ředitelství. Bertie nasedl do svého auta a vyrazil do hangáru letecké policie, aby si připravil letoun na průzkumný let.

Když se o pár desítek minut později objevil nad Millhamem, měl dojem, že se dole neděje nic. Alespoň se tam nepohnula ani noha. Vrata hangáru byla zavřená, což znamenalo, že v nejbližší době žádné letadlo nevzlétne. Přeletěl nad letištěm a ve značné výšce začal nad místem kroužit a sledovat prostor pod sebou. Nebylo to obtížné,

protože počasí bylo příznivé a nebe bylo čisté až na řídka řasnatá oblaka vysoko nad letadlem. Viditelnost byla dobrá, takže ihned zjistil, že provoz na úzkých venkovských silničkách nestojí za řeč.

Až krátce po desáté spatřil Bertie muže, pravděpodobně někoho z pozemního personálu, jak přijíždí k letišti na motorce. Chlapík odstavil stroj, vešel do letištní budovy, a krátce nato vyšel ven, převlečen do kombinézy. Otevřel vrata hangáru a zmizel uvnitř. Zůstal tam tak dlouho, až Bertie usoudil, že práce, do které se v hangáru pustil, je složitá a náročná.

V době, kdy první muž stále pracoval, přijel na letiště v malém automobilu další člověk. Postupoval stejně jako jeho předchůdce, a zmizel za ním v hangáru.

Téměř po celou další hodinu se nedělo nic, a Bertie se v kokpitu nudil. Pak zahlédl veliké auto, šinoucí se po příjezdové cestě k letištní budově a nuda pominula. Letoun měl dostatečnou výšku, a tak pilot ubral plyn na nejnižší možnou míru, a v tichosti klouzal níž. Bertie brzy rozpoznal Cansonův vůz, tmavozelený Rolls-Royce. Ten se zastavil až u hangáru. Vystoupil z něj někdo, koho nebylo na tu vzdálenost možné poznat, a vešel dovnitř. Bertie nechal plyn plynem, věnoval se kormidlu a jeho proctor začal opisovat esovitě zatáčky, aby si pilot udržel letiště v dohledu.

Napadlo ho, oč by teď bylo užitečnější sledovat dění ze země, a dokonce zauvažoval o přistání na nedalekém poli, odkud by mohl pokračovat v průzkumu pěšky, aby se dostal blíž. Po pár minutách však byl rád, že to neudělal. Zahlédl, jak se Rolls pohnul směrem, odkud přijel. Pozorně auto sledoval a začínal se cítit lépe, neboť věděl, že řidič za volantem letadlo patrně neuslyší, a pokud ano, nebude mu věnovat pozornost. Rozhodnut neztratit zelenou kořist z očí odvážil se spustit níž, protože si byl jist, že Cansona sotva napadne, že by mohl být sledován ze vzduchu.

Nesnažil se odhadovat, kam Rolls míří. Mohl jet kamkoli. Nějaký cíl jistě měl a záleželo na tom zjistit, kde leží. Jediné, čeho se Bertie obával, bylo to, aby řidič nezamířil do města, kde by se mu v přeplněných ulicích mohl ztratit. Auto však urazilo pouhých pět mil, nechalo za sebou obec Millham, a potom, k Bertieho radosti, zahrnulo na krátkou příjezdovou cestu, jež končila u budovy, kterou by Bertie nejspíš nazval panský dům. Bylo to stavení z nejlepších červených cihel s několika venkovními přístavky a dobře udržovanou zahradou. Viděl rozlehlý trávník a ozdobné stromky a keře. Celou usedlost obklopovaly ale je statných stromů. Rolls-Royce zastavil.

Když Bertie objevil cíl řidičovy cesty, zpozorněl. Vzhled sídla ho nesmírně překvapil, protože si dokázal spočítat, jak nákladné je udržování takového obydlí. Rozhodně to nebylo nic, co by si mohl dovolit člověk s Cansonovým platem. Uvědomil si, že Bigglesův názor na Cansonovo podnikání byl správný. Určitě šlo o rozsáhlejší podvody, než se zpočátku zdálo, a Canson je zaručeně nedělal sám. Tady šlo o velké peníze!

Bertie stočil letoun trochu stranou a pokračoval v letu na samé hranici pádové rychlosti. Sledoval řidiče, jak vystupuje z vozu a vchází do domu. Stále nemohl s jistotou tvrdit, že jde skutečně o Cansona, rozhodně však poznal jeho auto. Poznání vozu byl ovšem důkaz téměř stejně pádný, jako poznání jeho majitele. Samolibý Canson by jen stěží svůj přepychový vůz někomu půjčil. Bertie v té chvíli víc důkazů ani nepotřeboval.

Po půlobrátku stáhl boční okénko a vzal do ruky fotoparát pro letecké snímkování, který až dosud odpočíval na vedlejší sedačce. Namířil objektiv přístroje dolů a když nalétal nad průčelí domu, rychle snímal jeden záběr za druhým. Letoun přelétl stavení i zahradu a pilot odložil přístroj. Přidal víc plynu, obrátil stroj a nalétl znovu. Tentokrát pořídil obrázky domu ze zadní strany. Pak už letadlo neobracel, ale pokračoval v přímém letu, protože měl jistotu, že splnil úkol. Kdyby

přeletěl stavení potřetí, mohl by někdo uvnitř pojmout podezření, proč to neznámé letadlo tak vytrvale slídí nad domem a co vlastně hledá. Bertiemu bylo jasné také to, že by při dalším letu sotva zjistil něco nového. Canson přece mohl zůstat uvnitř po několik hodin.

Rozhodnutí vrátit se na základnu bylo jednoznačné.

Proctor přistál na základně a v době kdy mechanici tankovali nádrže, Bertie požádal o vyvolání snímků. Další hodinku strávil u čaje, ale protože se Biggles z Francie dosud nevrátil, rozhodl se zaletět nad místo ještě jednou. Letoun znovu vzlétl směrem k hrabství Suffolk.

Ve značné výšce nejdříve přelétl nad parkem v blízkosti domu a zjistil, že Rolls už u dveří nestojí. Bertie si však všiml něčeho, co předtím, když se soustředil na snímkování, nepozoroval. Venku na trávníku pobíhali psi. Přiložil k očím dalekohled, poznal v nich německé ovčáky a napočítal jich pět. Proč tolik? Bylo to snad výcvikové středisko pro potřeby policie, výcvik vodících psů pro nevidomé nebo něco podobného? Vzápětí dospěl k názoru, že by bylo nesmírně pošetilé považovat Cansona či jeho přátele za cvičitele psů.

„Kdepak,“ zamumlal Bertie. „Tady nejde o výcvik. Tihle psi jsou dávno vycvičení a budou pěkně ostří.“

Cesta zpět vedla přes millhamské letiště a při přeletu si všiml austeru. Stál na ploše a kolem něj se točili dva muži. Dove tam nestál, ale Cansonův Rolls parkoval na obvyklém místě u hangáru. Bertiemu se zdálo pravděpodobné, že vůz odtud ještě nějaký čas nevyjede a rozhodl se pro dnešek skončit.

„Nemusím trávit v letadle čtyřiaadvacet hodin denně,“ sykl pro sebe.

V operační místnosti požádal o fotografie. Byly právě hotové a tak se posadil, aby si je prohlédl. Nenašel na nich nic, co by ještě nevěděl, ale byl s nimi docela spokojen. Světla bylo dost, takže byly jasné a ostré. Hrozně rád by věděl, čím dům snímkoval, ale nenapadlo ho, jak to zjistit, aniž by se

poptával na místních úřadech. Zvažoval, že zavolá na millhamskou poštu nebo policejní stanici, pokud tam nějaká je. Obě možnosti nakonec zavrhl jako zbytečné riziko. Věděl, že kdyby se v okolí rozkřiklo, že se na dům někdo vyptával, mohlo to ztížit jejich pátrání. Muselo to teď počkat.

Byly dvě hodiny odpoledne. Bertie nechal dosud vlhké fotografie doschnout a zamířil na oběd. Najedl se beze spěchu, vyzvedl si pak snímky a odjel zpátky do Yardu. Čekal na Bigglesův návrat a docela se těšil, jak mu předloží svou obrázkovou kořist.

Bertieho těšení se protáhlo. Když se Biggles konečně objevil ve dveřích, byly čtyři odpoledne.

„Tak co dělá Eiffelovka?“ uvítalo ho.

„Nic nového,“ ušklíbl se Biggles. „Měl jsem ale dlouhý rozhovor s Marcellem. Pochopil, v jaké jsme situaci, a slíbil mi, že vybere zkušeného muže, jenž dohlédne v Nice na fotografa z Rue Baldini. Prověří každého, kdo ten obchod navštíví. Možná se mezi nimi najde člověk, který už má nějaký vroubek. Ten francouzský konec klubka můžeme klidně nechat na Marcelovi. Ale co ty? Měl jsi štěstí?“

„Myslím, že ano,“ hrdě se usmál Bertie. „Canson přijel v Rollsu na letiště, ale nezdržel se u hangáru dlouho. Brzy odjel a mně se podařilo sledovat ho až do jednoho velkého domu na samotě. Stojí v krásné zahradě a to místo je vzdáleno od letiště jenom asi čtyři míle. Zjistil jsem, že jsem báječný fotograf. Dům jsem několikrát excelentně vyfotografoval zepředu i zezadu. Jsou to skvělé snímky. Podívej!“

„Předpokládám, že nevíš, co je to za dům?“

„Ne. Vím jen jak vypadá, jinak nic. Myslel jsem, že bude lepší se zatím moc nevyptávat, než si o tom spolu promluvíme. Alespoň něco jsem ale zjistit mohl.“

„Udělal jsi dobře,“ řekl Biggles. „S tím si brzy poradíme.“

Posadil se za stůl a zadíval se na fotografie zvětšovací sklem. „To, co vidím na trávníku, jsou psi?“ zeptal se.

„Celá malá smečka.“

„Němečtí ovčáci?“

„Mně tak alespoň připadali.“

„Hmm. Velmi zajímavé. Jeden pes může být prostě domácí mazlíček, ale s celou smečkou se nemazlí nikdo a také si ji nedrží v zahradě jen tak bez důvodu. Navíc německé ovčáky u nás téměř nikdo neužívá k lovu. Dokázal bys to místo znovu najít ze země?“

„Snadno. Bez potíží.“

„Musíme se na dům podívat zblízka. Ginger by tam mohl být. Teď už je docela jisté, že ho někdo uvěznil, protože jinak už by se s námi dávno spojil.“ Biggles si stále prohlížel snímky. „Ti psi budou problém. Pokud jim majitel umožňuje volný pohyb zahradou ve dne i za noci, stává se přístup k domu hodně tvrdým oříškem.“

„Požádáš o povolení k domovní prohlídce?“

„Ne. Rozhodně ne teď. Nemáme v ruce jediný důkaz, kterým bychom to podložili. Uvědom si, že teď už neřešíme jediný problém, nýbrž hned dva. Musíme jednak najít Gingera, a potom zjistit, jaký druh zločinu mají tihle lidé v programu. Canson se do něčeho nesporně zapletl a nedělá to sám. Stále silněji se mi vnucuje představa, že jde o něco skutečně velkého.“

„Ohlásíš vývoj situace generálu Raymondovi?“

„Možná později, ale teď bych mu raději nic neříkal. Tenhle horký brambor jsem uvařil ve vlastní kuchyni, a pokud to svedu, měl bych ho sám spolykat.“

Sotva domluvil, ozvalo se zaklepání na dveře a dovnitř vstoupil uniformovaný policista.

„Copak se děje?“ vzhlédl Biggles.

„Dole čeká muž, který si s vámi přeje mluvit.“

„Řekněte mu, že nemám čas.“

„Tvrdí, že je to naléhavé.“

„Představil se vám?“

„Ano. Jmenuje se Canson. Roderick Canson. Prý ho znáte.“

Biggles se obrátil k Bertiemu s výrazem naprostého úžasu. „To je ale překvapení,“ vydechl. „Jsem na nenadálé příhody zvyklý, jenže zjevení Cansona je i na mne trochu moc.“

„Jemináčku, ten chlap má nervy jak ze železa, když si nás dovolí navštívit,“ zabručel Bertie.

„V tom se patrně mýlíš,“ stiskl rty Biggles. „To nejsou pevné nervy. Je to Cansonova ješitnost. Obyčejná nafoukanost. Myslí si, že je nejchytřejší na světě, a dráždí ho, že to zatím ví tak málo lidí. Teď se nám hodlá předvést.“

„Nám nebo sobě?“

„Pravda bude obojí.“

„Musí si být sám sebou hromsky jistý.“

„Lidé jako Canson si jsou sami sebou jistí pořád. No, uvidíme.“ Biggles se otočil k policistovi. „Dobrá. Přiveďte ho.“

Fotografie, které ležely rozprostřeny na desce stolu, shrnul do zásuvky, aby je ukryl před pohledem návštěvníka.

KAPITOLA DESÁTÁ

CANSON VYDÍRÁ

Ve dveřích se objevil Canson, z jehož tváře vyzařovala radost a štěstí. „Haló, pánové,“ halasil a zatěkal zrakem po kanceláři. „Přeji hodně zdaru. Tak takhle vypadá kapitánský můstek vašeho vyšetřování. Vždycky jsem to toužil vidět. Pěkné. Moc pěkné.“

Sám si vybral židli, přitáhl ji k Bigglesovu stolu a naprosto samozřejmě se posadil.

„Chovejte se jako doma,“ ironicky ho vyzval Biggles s chladným výrazem v obličeji.

Zdalo se, že nezvaný host narážku nepřeslechl a jeho radostný výraz náhle zmizel.

„Máte u mne vroubek, Bigglesworthe,“ prohlásil útočně.

„Opravdu? Tak ven s tím. Mám málo času.“

„Když jste se zastavil u mne v Millhamu, pročpak jste mi neřekl, že sedíte na tak důležité židli u letecké policie?“

„Nemám ve zvyku vytrubovat do světa co dělám. Slyšel jsem snad od vás správně, že jste se doslechl o mé práci pro vládu. Co jste ještě toužil poznat? Mou adresu a telefon? Kdo vám vůbec řekl, že jsem u policie?“

„Nikdo. Přišel jsem na to sám.“

„To je vše, co jste mi přišel říci?“

„Rozhodně ne. Přišel jsem se s vámi dohodnout.“

„Neuzavírám dohody s lidmi, které neznám.“

„Neznáte?“

„Dobrá,“ ušklíbl se Biggles. „Když se vám to nelíbí, opravím se. Neuzavírám dohody s lidmi, kteří se mi nelíbí!“

„A to mám být já? Nezapomněl jste, že jsme kdysi žili na jedné základně?“

„Nejenže jsem také nezapomněl na to, k čemu tam došlo.“

„Ale no tak!“ mávl odmítavě rukou Canson. „Nehrajte si na tvora se sloní pamětí.“

„Předpokládám, že se konečně vyjádříte.“

„Dobrá. Položím tedy otázku. Bydlíte společně s mladým mužem jménem Hebblethwaite. Je to tak?“

„Řekněme, že on bydlí u mne. Co má být?“

„Je to jeden z vašich asistentů.“

„Když myslíte...“

„Poslal jste ho na zájezd Sunnitoursu, aby prověřil, co dělám.“

„To vám řekl on?“

„Nemusel mi to říkat. Bylo to příliš průhledné. Nejsem hlupák, víte? Připouštím, že jsem zprvu nevěděl, co je zač a co sleduje. Když jsem však z jeho pasu zjistil, že bydlí v Mount Street, dal jsem si práci zjistit, proč chlapík, který si může dovolit bydlet v tak drahé čtvrti, letí na dovolenou s nejlevnější společností. A kdo to ještě nebydlí na stejné adrese? Vždyť to není nikdo jiný, než sám inspektor Bigglesworth. A co že můj bývalý spolubojovník dělá dnes? Šéfpilota letecké policie. Pak už mi bylo jasné, proč vaše návštěva poctila moje ubohé letiště v Millhamu. Nebylo to tak těžké.“

„Chytrý chlapec,“ usmál se Biggles.

Cansonův výraz ztvrdl. „Váš letoun tedy nepřistál jen tak, jak jste řekl. A je tu ještě jedna maličkost. Co jste vlastně čekal, že na letišti najdete?“

„Víte to lépe než já, tak proč se mne ptáte? Jak jste se dostal k pasu pana Hebblethwaita?“

„Jako každý návštěvník ze zahraničí ho musel po příjezdu do Francie odevzdat ke kontrole. Když jsem pro Hebblethwaita jel do Antibes, nebyl na místě. Jeho pas jsem vyzvedl, abychom se po jeho příchodu nezdržovali. A protože jsem neměl nic na práci, pas jsem si prohlédl. Mne však mnohem víc zajímá, co vás přivedlo na nápad, že dělám něco

proti zákonu? Od jisté doby jsem na to citlivý a vy byste to měl pochopit!“

„Ovšem. Zdá se mi, že vám to hromsky vrtá hlavou. Nevzpomínám si však, že bych se vás ptal na to, co děláte.“

„Muselo vás to zajímat, jinak byste mě nenechal sledovat až ve Francii. Ale nechme toho a vraťme se k věci. Pan Hebblethwaite se nevrátil.“

„Jak to víte?“

„Protože je právě u jednoho mého přítele, který dohlédne na to, aby se nedopustil dalších nezbedností.“

„Míníte tím, že jste ho někde zavřel?“

„Něco na ten způsob.“

„A to ještě máte drzost sem přijít a chlubit se tím?“

„Proč ne?“

„Mám dobrý důvod vás na místě zatknout.“

„Víte lépe než já, co můžete a co ne,“ pokrčil rameny Canson. „Nemůžete mě tu držet, aniž byste proti mně vznesl obvinění. Copak to bude?“

„Únos.“

„A jak mi to chcete dokázat? Můžete? Nemůžete, a sám to dobře víte. Ale neztrácejme čas. Zatkněte mě, a pro pana Hebblethwaita to bude mít s největší pravděpodobností dost nepříjemné důsledky. Předpokládám, že ho ještě chcete vidět.“

„Pokud ne, bude to mít nepříjemné důsledky pro vás.“

„To je v pořádku, ale abychom si navzájem porozuměli, vrátím se k naší dohodě. K té, kterou jsem vám navrhl hned na začátku našeho jednání. Vy mi odpřísáhnete, že teď ani v budoucnu nebudete strkat nos do mých záležitostí, a já zařídím, aby se pan Hebblethwaite vrátil živý a zdravý ještě do dnešní půlnoci. Slušná nabídka, ne? Ušetří oběma stranám spoustu trápení. Říkejme tomu džentlmenská dohoda. Přijmete ji?“

Biggles se na Cansona upřeně zadíval a v pohledu jeho očí byla tvrdost kamene. „Vaše drzost je bezmezná,“ prohlásil. „Jak se můžete považovat za džentlmena?“

„Proč ne?“ trhl sebou Canson, a trochu zrudl.

„Člověka, který je schopen zfalšovat účty svých důstojnických kolegů, aby vydělal pár liber, nepovažuji za džentlmena.“

„Pořád vám to leží v žaludku? No, mně na vašich názorech zase tak nezáleží. Takže opakují. Přijmete dohodu?“

„Neuzavírám dohody s lidmi jako jste vy.“

„Uvědomujete si, co to znamená?“

„Co?“

„Nutíte mne tím k drsnému zákroku, k němuž přikročím jen velmi nerad. Pana Hebblethwaita již neuvidíte. Důvod je jednoduchý. Mám dobrou práci a chci si ji udržet. Proto já a lidé pro něž pracuji nedovolíme, aby někdo poškozoval naši organizaci. Nebudete to ani vy, ani někdo jiný! U vás mne to dost mrzí, protože nedáte pokoj jen proto, že vám uvízla v hlavě událost stará řadu let. Jen kvůli ní se domníváte, že dělám něco nezákonného.“

„A neděláte?“ řekl lhostejně Biggles.

„Ne. Zkuste to dokázat.“

„Nebude to těžké,“ chladně pokračoval Biggles. „V přítomnosti svědka jste vyhrožoval vraždou policejního důstojníka.“

„O čem to mluvíte? Neřekl jsem o vraždě ani slovo.“

„Tak o čem jste to mluvil?“

„Často dochází k nehodám,“ pokrčil rameny Canson. „K jakým?“

„Pan Hebblethwaite by mohl například vypadnout z letadla nad Kanálem. Jak jistě víte, nebyl by to první případ. Dá se dokázat, že si zaplatil zájezd do jižní Francie, odkud se nechal letecky dopravit zpět, protože se chtěl vrátit za nemocným členem rodiny. Může to odpřísáhnout několik lidí ze Sunnitoursu. Společnost dělá všechno pro blaho zákazníků, ale občasným nehodám nezabrání ani vyšší moc. Obzvlášť když někteří lidé dělají hlouposti. Tak třeba otevřou dveře v

letadle za letu. Je to zakázáno, ale pošetilec to nevezme na vědomí. Tělo zmizí v moři a pak ani nedojde k pohřbu.“

„Jste mnohem větší lotr, než za jakého jsem vás považoval,“ řekl Biggles. „Je to zajímavé a pro mne poučné.“

Natáhl se a otevřel cigaretové pouzdro ležící na stole. „Díky, rád si vezmu,“ prohlásil Canson.

„Nevezmete,“ odmítl ho Biggles. Vzal si cigaretu, zavřel pouzdro a zapálil si. „Napadlo mne, jak dlouho by vám vaši přátelé věřili, kdyby o vás věděli to, co vím já.“

„Teď mluvím já,“ odsekl vztekle Canson, „a taky vůbec nezáleží na tom, co si kdo myslí!“

„Už jste toho napovídal dost.“

„Takže můj návrh nepřijímáte?“

„S vámi nehraji. A jestliže je to všechno, rád bych pokračoval v práci.“ Biggles stiskl tlačítko zvonku. „Vaše poslední slovo?“ zavrčel Canson. „Poslední.“

„Dobrá, dělejte jak myslíte. Ale měl byste si to ještě uvážít. A nemusíte nikoho posílat, aby mne sledoval. Jedu domů. Bydlím nedaleko odsud. Tady je má adresa.“ Canson hodil na stůl vizitku. „Je tam i telefonní číslo. Pokud změníte názor na můj návrh, stačí zavolat.“

„Nespoléhejte na to. Nečekejte, že zavolám,“ chladně odpověděl Biggles.

Vstoupil policista. „Vyprovodte džentlmena ven,“ řekl Biggles a položil důraz na slovo džentlmen.

Canson vyšel na chodbu bez jediného slova.

„Pekelná drzost!“ vybuchl Bertie, sotva za ním zapadly dveře. „Tak odporného skunka jsem v životě nepotkal!“

„Klid,“ řekl Biggles. „Ale skunk je docela pěkné zvířátko.“

„Ten lotrovský ničema musí mít hroší kůži, když si sem dovolí přijít s tak špinavým návrhem.“

„Přes všechny jeho silácké řeči má pěkně nahnáno, jinak by sem nechodil. Hledal u nás záchrannou vestu nebo přímo člun, kterým by unikl z nebezpečí. Jenomže než ho obviníme,

potřebujeme získat pádnější důkazy než máme. Ale dostaneme je, buď klidný. On i celá banda, se kterou spolupracuje, mají strach. Pochopili, že máme podezření, a některého z nich napadlo využít Gingera jako rukojmí, aby nás vyšachovali ze hry. Jsem si jistý, že teď, když nemají jistotu v tom, co všechno víme, budou dlouho rozmýšlet, zda mají spáchat vraždu.“

„Co ty řeči o nehodě nad Kanálem?“

„Pouhý bluf.“

„Nemyslíš si tedy, že je Ginger v nebezpečí?“

„To netvrdím. Samozřejmě, že je v nebezpečí. Hovořím pouze o současné situaci.“ Biggles pokrčil rameny. „Jak daleko budou ti lidé ochotni zajít, až budou skutečně v úzkých, to se teprve uvidí. Když je zaženeme do pasti, budou patrně kousat, škrábat a střílet. Zatím mají Gingera. Vědí, že o tom víme. Jestliže to nejsou úplní hlupáci, pochopili, že si nedáme pokoj, dokud ho nedostaneme domů. Nechají ho alespoň po nějaký čas pod zámkem jako svou pojistku.“

„Jemináčku, starouši, co tedy uděláme?“ řekl Bertie se smrtelně vážným výrazem.

„Opřeme se do nich tam, kde mají nejnižší plot.“

„Nechápu, co tím přesně míníš?“

„Míním dům, který jsi objevil. Ten, v němž zmizel Canson, když jsi ho sledoval z Millhamu. Oni nevědí, že o něm víme. Říkám oni, protože je nad slunce jasnější, že Canson nepracuje sám. Vsadil bych se, že právě v tom domě drží Gingera. Kde jinde by mohl být? Mohou využívat i jiné budovy, ale stěží jich bude víc než pět nebo šest, a tenhle dům stojí na dosah od millhamského letiště. Chci se podívat dovnitř.“

„Jak to uděláme?“

„Právníci tomu říkají loupež!“

„Jemináčku,“ vyděsil se Bertie. „To přece nemůžeš, starouši! Jsi ruka zákona.“

„Nezáleží na tom, co mohu a čím jsem rukou. Pokud je Ginger v tom domě, dostanu ho ven dřív, než se pustím do čehokoli dalšího.“

„Kdy?“

„Dnes v noci. Odkladem nic nezískáme.“

„Myslíš to vážně?“

„Smrtelně vážně.“

„Ohlásíš náš pokus o vloupání generálu Raymondovi? Měl bys!“

„Ani mě nenapadne.“

„Proč?“

„Protože by mi to zakázal a musel bych pracně vymýšlet nějaký jiný postup. Víš, že obvykle poslouchám rozkazy, takže bych musel poslechnout i tenhle. Je to prostě jeden z případů, kdy platí, že mlčeti je zlato.“

„Strašně riskuješ.“

„Co riskuji?“

„No... třeba vyhazov. Až se generál Raymond dozví, co jsi udělal, bude skákat až do stropu.“

„S tím se nedá nic dělat. Doufám, že se to nedozví.“

„Když se ukáže, že dům patří úplně nevinné osobě, bude to úžasné sousto pro noviny. Jako bych viděl novinový titulek: DVA POLICISTÉ DOMOVNÍMI LUPIČI! Budou žádat tvou hlavu.“

„Kdyby Ginger přišel o život, stejně bych odstoupil. Do téhle hry jsem ho přece poslal já. A teď už mě přestaň strašit. Rozhodl jsem se. Nemusíš jít se mnou, když nechceš.“

„To zas trochu přeháníš, starouši,“ vyhrkl Bertie a zatvářil se uraženě. „Znáš mě přece dobře. Kam půjdeš ty, půjdu také. Pokud nezměníš názor a nepožádáš o příkaz k domovní prohlídce, dávám se na lupičskou kariéru.“

„Tak tě vítám mezi loupežníky,“ usmál se Biggles. „O příkaz nepožádám, nemělo by to smysl. Vzhledem k tomu co víme, či spíš nevíme, bych ho nedostal, a kromě toho bychom ztratili řadu času.“

A i kdybych ho nakonec dostal, znamenalo by to slušně zaklepat u vchodu do domu a předložit povolení majiteli. To už můžeme rovnou zavolat Cansonovi a vyzvat ho, aby Gingera lépe schoval. Kdepak. Máme jedinou možnost a tou je moment překvapení. Kdybychom věděli s jistotou, že Ginger je v domě, bylo by to něco jiného. Jenomže zrovna tohle nevíme.“

„Dobrá. Jsi velitel a musíš vědět nejlépe, co je třeba udělat. Nezapomněl jsi na ty psy?“

„Ne.“

„Když je vypouštějí ve dne, budou psi zaručeně štvát loupežníky po zahradě také v noci.“

„O tom není sporu. Musíme je zaměstnat něčím jiným.“

„Kdo to udělá?“

„Ty.“

Bertie zhluboka vydechl. „Snad nechceš, abych je postřílel?“

„Nebud' blázen. Co by tomu řekli přátelé zvířat? Se psy se však musíme nějak vypořádat. Moc času nemáme. Začneš tím, že vyhledáš řeznictví, kde mají ještě otevřeno, a koupíš pár liber jater.“

„Řekl jsi jater?“

„Ovšem.“

„Jakých jater?“ řekl bezradně Bertie.

„Na tom tolik nezáleží – vepřových, skopových, hovězích nebo kuřecích. Těch jaká u řezníka najdeš.“

„Jemináčku, k čemu potřebuješ játra?“

„Pro psy. Milují játra víc než ty jahodovou zmrzlinu.“

„Zadrž,“ trhl sebou Bertie. „Snad je nemám otrávit..?“

„O trávení psů jsem neřekl ani slovo. Pokud ale víš o nějakém způsobu, jak projít smečkou německých ovčáků bez hluku, rád si tě vyslechnu. Já znám jenom jeden způsob, který bych uhlazeně nazval uklidňující metodou. Prostě obyčejný uspávací prostředek. Zatímco budeš shánět játra, zajdu do laboratoře. Požádám tam pány kolegy o nějakou bezpečnou

látku, která zajistí, aby psí smečka sladce usnula na pár hodin. Nechám si od nich poradit. Měli by tomu přece rozumět.“

„Jak tu smečku vlkodlaků nakrmíš?“

„K tomu mám přece tebe!“

„Tak počkat!“ vyjekl Bertie. „Nechtěj ode mne...“

„To je v pořádku,“ přerušil ho Biggles. „Neplaš se. Nedostanou příležitost, aby se zakousli i do tebe. Jsi pilot a dnes večer se staneš také bombometčíkem. Musíš ovšem nalétnout dostatečně nízko, abys neminul cíl, ale ne zase příliš nízko, abys nespadl mezi psy i s našim letadlem. Cílem bude trávník kolem domu, a místo trhavin budeš házet návnadu od řezníka. Zaútočíš samozřejmě až po setmění. Psi budou rejdit venku a pochoutku brzy vyčenichají. Nebudeš se vracet, ale doletíš na letiště v Millhamu, kde přistaneš. Žádný z jejich strojů není vybaven pro noční létání, takže lidé z letiště zmizí dřív, než se tam objevíš. Canson patrně zůstal v londýnském bytě. Zajedu na millhamské letiště autem a vyzvednu tě. Vezmi si do kapsy pistoli. Možná se ti bude hodit ještě dřív, než skončí dnešní noc.“

„Zní to, jako bys byl odhodlán čelit i tuctu tanků.“

„To zrovna ne, ale jsem připraven na ledacos. Nevíme, co můžeme v domě čekat. Třeba to je úkryt party gangsterů s rychlopalnými zbraněmi. S holýma rukama tam nebudeme moc platní.“

„Řekl bych, že si koledujeme o potíže.“

„Když jsme jednou řekli á, musíme říci i bé. Ginger se na nás určitě spoléhá, a já ho v tom nenechám. Vždycky jsem počítal s tím, že se někomu z nás přihodí něco, co ho přivede do blízkosti věčných lovišť, ale Cansonova nárazka na vraždu maskovanou nehodou mě tak rozzuřila, že nebudlám něco podobného dopustit, pokud se udržím na nohou.“

„Absolutně chápu. Jdu s tebou.“

„Dobrá. Takže si rozumíme.“

„Plán máš hotový?“

„Přesně ne, ale vím, oč mi jde. Musím vniknout do domu. Jak to provedu, to bude záležet na okolnostech, které poznám, až budu na místě. Snadné to nebude. Lidé, kteří si pro svou ochranu vydržují smečku hlídacích psů, si určitě nenechají otevřené dveře a okna. Až se sejdeme na letišti, ještě si o tom promluvíme. Teď už utíkej koupit ta játra. Já jdu do laboratoře pro drogu.“

Bertie se vydal splnit svůj úkol se zjevnými rozpaky. Strávil dlouhý čas hledáním řeznictví, a když konečně sehnal co potřeboval a vrátil se s balíčkem, našel Bigglese za stolem pokrytým starými novinami. Na nich ležel nůž, injekční stříkačka a několik lahvíček s jakousi kapalinou.

„Tady je to hnusné maso,“ řekl a položil balíček na noviny. „Je to samá krev. Víckrát k řezníkovi nejdu, dělá nechutnou práci. Měl jsem smažená játra rád, ale teď se jim budu dlouho vyhýbat.“

Biggles vybalil krvavé kusy jater a beze slov je krájel na menší kousky. Pak nasál do stříkačky kapalinu z lahvičky a vstříkoval do každého kousku po dávce. Operace mu trvala dosti dlouho. Všechny „ošetřené“ kousky potom zabalil do dvojitého listu novin a podal balíček Bertiemu.

„Účinkuje to jako prášky pro spaní,“ řekl. „Víš, co máš dělat. Nezdržuj se tam moc dlouho, ale dej pozor, abys neminul cíl, nebo si ta zvlčilá zvířátka pochutnají na našich játrech. Šetři plynem, aby motor nedělal větší hluk, než je nezbytně nutné. Jinak všechno víš. Uvidíme se na letišti. Nevím, kdy se tam přesně dostanu, a je možné, že na mě budeš chvíli čekat.“

„Podle tvého přání a rozkazu, starouši,“ usmál se Bertie. „Jdu na věc.“

Vyšel ven.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

ŠPINAVÁ PRÁCE

Sotva Bertie odešel, Biggles si umyl ruce umazané od krvavých kousků, zvedl telefon a zavolal do kanceláře inspektora Gaskina z kriminální policie, se kterým často spolupracoval. Když se mu Gaskin ohlásil, požádal jej, zda by si nenašel pár minut času a nezastavil se u něj v kanceláři.

Netrvalo dlouho a mohutná detektivova postava téměř vyplnila dveřní prostor. Gaskin, který si ihned všiml nože a zkrvavených novin na Bigglesově stole, vytáhl z úst dýmku. „Kampak jste uložil mrtvolu?“ řekl.

„Mrtvola chybí,“ ušklíbl se Biggles. „Alespoň prozatím. To co vidíte, je zvířecí krev, ale na tom teď nezáleží. Posad'te se.“

Inspektor si sedl, vyklepal dýmku do popelníku a znovu ji nacpal tabákem z obnošeného váčku. „Co máte na srdci?“

Biggles zvážněl. „Je toho hodně,“ řekl. „Přišli jsme o Gingera.“

„Ale. Jak se to stalo? Je živ?“

„Ano. Poslal jsem ho sledovat podezřelou osobu a něco se při tom pokazilo. Teď ho má v rukou jakýsi gang, který mi vyhrožuje, že ho zabijí, pokud jim nedám pokoj.“

„Co s tím chcete dělat?“

„Chci ho dostat zpátky.“

„Jak?“

„To je právě ta potíž a proto u mne sedíte. Nutně potřebuji vaši pomoc. Dokázal byste mi na pár hodin sehnat zkušeného domovního zloděje, který je schopen udržet jazyk za zuby?“

Vždycky nevyzpytatelný Gaskin nedal najevo sebemenší překvapení. „Kdy jste se dal na loupežné řemeslo?“ zeptal se klidně.

„Začínám s tím zrovna dnes večer.“

„To je dost neobvyklé, nezdá se vám?“

„Nemám jinou možnost.“

„Mně se zdá, že si koledujete o pěknou polízanici. Stačí, aby vás při tom někdo chytil za ruku, a jste vyřízen.“

„Na jiné řešení jsem nepřišel. Pokud mě to bude stát místo, budu hledat nové.“

„Povězte mi o tom víc!“ vyzval Bigglese inspektor.

„Zapletl jsem se do věci, ze které se klube velký případ. Zatím jsem se však nedostal k podrobnostem. Nemohu pokračovat v pátrání, protože jim Ginger padl do rukou. Drží ho někde pod zámek. Chtějí abych jim slíbil, že si jich přestanu všimnout, jinak ho prý vyhodí z letadla nad Kanálem.“

„Mohli by to udělat?“

„Snadno. Letadlo mají. Vypadalo by to jako nehoda, a nikdo by nedokázal opak. Protože to nemohu a nechci dopustit, musím nejdřív Gintera dostat z jejich spárů. S gangem se vypořádám potom.“

„Víte, kde je?“

„Myslím, že ano. Mám dobrý důvod hledat ho v osamělém stavení v hrabství Suffolk nedaleko soukromého letiště, které používají ti darebáci jako základnu.“

„Proč se tam nevydáte s příkazem k domovní prohlídce?“

Biggles zavrtěl hlavou. „To nemohu hned z několika důvodů. Ten hlavní z nich je, že nemám proti vlastníkovu domu dostatek důkazů. Vždyť ani neznám jeho jméno. Já se pouze domnívám, že Ginger je uvnitř. S jistotou nevím nic.“

„Takže vlastně chystáte jakési průzkumné vloupání?“

„Co jiného mi zbývá? Když proti té bandě podniknu další kroky, mohu tím Gintera odsoudit k smrti. Možná mě jen straší, ale nechci nic riskovat. Kolem domu běhá smečka německých ovčáků, ale už jsem tam poslal Bertieho, aby je z letadla nakrmil pár librami jater, která jsem napustil uspávacím prostředkem. To by nás té smečky na nějakou dobu zbavilo. Hodlám se vloupat dovnitř, ale protože s tím nemám ani zkušenosti ani odpovídající náradí, chci využít služeb

odborníka. Nejdřív ovšem musím nějakého najít. Doufám, že o někom takovém víte. Mýlím se nebo ne?“

Gaskin vyfoukl obláček modravého dýmu. „Doufám, že víte, do čeho se pouštíte? Když vás však při tom někdo nachytá, zpropadeně na to doplatíte.“

„To jste už říkal a sám to vím dobře. Když nám to pomůže dostat Gingeru ven, ať se třeba zhroutí celý Scotland Yard.“

„Takhle to cítíte?“ vzhlédl Gaskin. „No, co k tomu dodat?“

„Takže se ptám, zda znáte někoho, kdo není právě za mřížemi, a mohl by mi pomoci dostat se do cizího domu bez klíčů. Ani se mnou nemusí dovnitř. Jakmile tam budu, může si jít po svém.“

„Počítáte s nějakým zatýkáním?“

„Ne. V plánu to nemám a ani netuším, koho v domě najdu. Je mi to ostatně zcela jedno. Jde mi jen o to, abych našel Gingeru. Ostatní počká.“

Gaskin chvíli mlčky uvažoval.

„Myslím, že vím o někom, kdo by se vám hodil,“ pronesl konečně. „Nejsem si však jist, zda ho v tak krátké době seženu. Teď seká dobrotu, alespoň mi to tvrdí, ale já bych na to moc nesázel. Je to velmi šikovný dareba a ani se moc neskrývá. Všichni jeho kolegové ho znají pod pravým jménem, které zní Badger.“

„Na jméně nezáleží.“

„Jistě. Uvidím, co se dá dělat. Kolik mi dáte času?“

„Nanejvýš dvě hodiny.“

Gaskin pohlédl na hodinky. „Je osm, takže by právě mohl sedět u ‚Červeného lva‘. V tuhle dobu obvykle chodí na skleničku. Pošlu tam někoho, aby ho sehnal. Když bude vědět, že to po něm chci já, tak přijde.“ Detektiv zaváhal. „Jak se dostanete na místo?“

„Autem.“

„Chcete, abych jel s vámi?“

Biggles vytřeštil oči. „To by od vás bylo velice laskavé, ale nemohu vás do toho zatahovat.“

„Nenechám se do ničeho zatahovat. Je ale dost pravděpodobné, že budete potřebovat pomoc.“

„O tom se s vámi nebudu přít, nemohu ale přece připustit, abyste kvůli mně riskoval dobrou pověst a penzi. Ne, děkuji.“

„Myslel jsem, že bych tam zůstal jen jako svědek pro případ, že by něco nevyšlo. Někdo by také měl vědět, kde jste, pro případ, že byste se nevrátil. Jak se ten dům jmenuje?“

„Nevím.“

„S vámi je tedy pořízení! Vrháte se do něčeho, o čem téměř nic nevíte.“

„Vím, kde dům najdu, a to mi stačí.“

„Tak si to ještě rozmyslete,“ řekl Gaskin a vstal. „Uvidím, co se dá dělat. Vrátím se.“

Odešel a Biggles čekal. Znovu si podrobně prohlížel fotografie, aby si zapamatoval každý rys domu a jeho okolí.

Gaskin se znovu objevil zhruba za hodinu. S ním se do kanceláře došoural i pobledlý ošuntělý mužík, a těkal po kanceláři drobnými podezíravými očky.

„Tohle je Badger, muž, o kterém jsem vám vyprávěl,“ představil chlapíka Gaskin.

„Ví už pan Badger, co se chystá?“

„Jen zhruba. Bude lepší, když mu to vysvětlíte sám.“

Biggles pohlédl na nového společníka. „Pár hodin cesty od města je velké venkovské sídlo. Tohle jsou snímky, prohlédněte si je. V domě je jeden z mých asistentů, policejní důstojník. Pokud ho co nejdřív nedostanu zevnitř, je pravděpodobné, že ho zavraždí. Jeho věznitelé mne na tu možnost upozornili. Nemám ani ponětí, kdo dům obývá a kolik je v něm lidí. Nepopírám proto, že akce s sebou nese značné riziko. Chtěl bych, abyste šel se mnou, protože potřebuji někoho, kdo by mne dostal dovnitř. Až mi pomůžete, dělejte si, co chcete. Můžete se vrátit domů sám, nebo na mě můžete počkat a já vás odvezu zpět do Londýna. Vaše odměna

bude padesát liber. Nevím, jak dlouho bude náš výlet trvat. Možná půjde o pár minut, možná o celé hodiny. Ať se stane cokoli, dohlédnu na to, aby vás policie nemohla z ničeho obvinít. Odpřísáhnou, že jste jednal výlučně podle mého rozkazu. Je to jasné?“

„Jakodyš vyjde slunce, šéfičku.“

„Nějaké dotazy?“

„Ne.“

„Výborně. Co na to říkáte?“

Badger se otočil ke Gaskinovi. „Řekněte šéfičkovi, co sem povídal vám, inspektore.“

„Náš odborník se bojí,“ řekl Gaskin omluvně Bigglesovi. „Celá ta věc se mu nelíbí.“

„Proč ne? Zdá se mu padesát liber málo?“

„Nejde o peníze. Říká, že vás nezná, a že se raději vyhýbá práci pro cizí lidi.“ Gaskin se poťouchle usmál. „Mně věří jak svému otci. Řekl, že do podniku půjde, pokud budu u toho, abych dohlédl, že v klidu vyklouzne, kdyby se něco nevyvedlo. Je pochopitelné, že se bojí. Jeho minulost nad ním visí jako stín.“

„Stavíte mne před hotovou věc,“ pokrčil Biggles rameny. „Takže mám dalšího společníka. Jak chcete, inspektore. Možná se mi ještě budete hodit jako svědek, který potvrdí proč a jak.“

„Tak už o tom raději mlčte. Vy jste mi pomohl tolikrát, že vám budu i po téhle akci dlužen.“

„Nedlužíte mi nic!“

„Dobrá, dobrá. Nechte na hlavě. Kdy vyrazíme?“

„Čím dřív, tím líp. Hodí se vám to, Badgere?“

„Jo,“ kývl Badger. „Ale ještě něco, šéfičku. Co rafani?“

„Rafani? To myslíte psy?“

„Jasně.“

„Vy nemáte rád psy?“

„Já jo, ale rafani nemaj rádi mě.“

„Je tam pár psů,“ přiznal Biggles. „Doufám ale, že v době, kdy tam přijedeme, budou v stavu, který jim nedovolí vyjádřit špatný vztah k cizincům. Můj přítel vyrazil napřed, aby jim hodil trochu jater s uspávadlem.“

„Jakodyš ste o mý náklonnosti k rafanům věděl,“ přelétl tváří bývalého lupiče lehký úsměv. „Nezlobte se, ale to už je něco, dyš mě samotný poldové tahají zpátky k řemeslu a uspávají rafany. Tuhle noc si asi budu dlouho pamatovat.“

„Já zas doufám, že na ni hned zapomenete,“ odpověděl Biggles. „Nemusím vám snad připomínat, že tohle dělám bez požehnání shora. K zákroku mne vede snaha zabránit vraždě nastrojené jako nehoda. Brání nám něco, abychom vyrazili?“

„Rád bysem se mrknul na ty fotky.“

„Tady jsou.“ Biggles rozhodil snímky po stole.

Badger si je pozorně prohlížel. „Povídáte, že jste v tom baráku nikdá nebyl, šéfičku?“

„Zatím ho znám jen z obrázků,“ řekl Biggles, který se již téměř smířil s tím, že ho Badger oslovuje jako 'šéfička'.

„Jo? Tak to ste mi moc nepomoh. No, myslím, že si nějak poradím. Necháme toho.“ Badger shrnul fotografie na hromádku a Biggles je vrátil do zásuvky.

„Dobrá,“ řekl. „Takže se můžeme vydat na cestu. Kdepak máte náradí?“

Badger si rozepnul kabát a odhalil opasek s četnými kapsami, z nichž mnohé měly roztodivné tvary a některé byly silně vyboulené. Vyčuhovaly z nich rukojeti nástrojů. „Moje nádobíčko,“ prohlásil Badger a v jeho hlase se mísila něha s pýchou. „Tadyhle inspektor o něm ví všecičko.“

„Pistole k vašemu nádobíčku nepatří?“ zajímal se Biggles.

„Pistole? Já a pistole?“ zděšeně vytřeštil oči Badger. „Jakpak ste přišel na takovou hloupost? Když mě načapou, sem jako beránek. To vám může potvrdit inspektor.“

„Je to tak,“ prohlásil Gaskin.

„Tak pojďme,“ řekl Biggles. „Máme před sebou kus cesty. Auto mám venku.“

O dvě minuty později vyjeli.

Cesta do Suffolku probíhala klidně, a díky velmi řídkému nočnímu provozu mohli jet značně rychle. K millhamskému letišti dorazili krátce před půlnocí. Bertie čekal a slyšel je přijíždět, protože se vynořil z temnoty ihned poté, co auto zabrzdilo poblíž hangáru. Vlastně by se dalo říci, že se vynořil do měsíčního svitu, protože obloha byla jasná a měsíc svítil jako rybí oko.

„To vám to trvalo. Už jsem myslel, že se nedočkám,“ postěžoval si.

„Měl jsem dost práce.“

„Vidím, že sis na to přivezl i inspektora Gaskina. Docela rád vás vidím, inspektore.“

„Nabídl nám pomocnou ruku, a pravděpodobně toho bude litovat,“ řekl Biggles. „Sehnal nám zkušeného odborníka. Seznamte se. Tohle je mistr Badger, který se kdysi živil jako specialista na otvírání cizích dveří. Kde je letadlo?“

„Nechal jsem ho u živého plotu asi sto yardů odsud. Myslel jsem, že bude lepší, aby nestálo moc blízko u hangáru. Mohl by se tady objevit některý z místních lidí. Nikdo ale nepřišel a všechno je zamčené.“

„Dobře. Jak ti to šlo?“

„Myslím, že všechno je v excelentním pořádku. Letěl jsem tak nízko, jak to jen bylo možné a když jsem vyhodil z letadla náklad, zdálo se mi, že ten hnus padá přímo na trávník.“

„Kolik bylo hodin?“

„Deset. Ti hlídací masožravci měli dost a dost času, aby žrádlo našli, spolykali, a aby to začalo účinkovat.“

„Psy jsi viděl?“

„Ne. V tu dobu byl měsíc nízko a větší část trávníku ležela ve stínu.“

„A viděl jsi vůbec něco, co by stálo za řeč?“

„Ne. V domě se svítilo hlavně v přízemí, ale jednoho světla jsem si všiml i v patře. V přízemí svítilo několik oken, ale zdálo se mi, že všechna patří k jediné velké místnosti.“

„Podíváme se na to. Měl bys řídit, Bertie. Znáš to tady nejlépe z nás.“

Bertie kývl, usedl za volant a ostatní se vrátili do vozu. Řidič jel pomalu s tlumenými světly. Tak projeli obcí, která byla kolem půlnoci podle očekávání temná a tichá, a po chvíli vůz zastavil u okraje rozlehlého travnatého pozemku s živým plotem na opačném konci a s pásem vysázených jehličnanů za ním.

„Jsme na místě,“ řekl Bertie. „Odbočka na příjezdovou cestu je asi o dvacet yardů dál, tam kde končí stromová alej.“

„Ještě sedte a ty zhasni světla, Bertie,“ sykl Biggles. „Myslím, že bude nejlépe, když vy zůstanete v autě, inspektore. Snadno se může stát, že k vozu někdo přijde a bude se zajímat o to, co tady teď v noci hledáme. Třeba místní strážník, který si mohl všimnout našeho auta při průjezdu vesnice. My ostatní půjdeme přes trávník. Protože je kolem ticho, snadno uslyšíte, kdybychom měli potíže.“

„Jak myslíte. Je to vaše akce.“

Všichni mimo Gaskina vystoupili. „Jdeme se podívat na dům,“ řekl Biggles. „Badgere, držte se u mě. Bertie, ty nám dělej zed. Nechoď těsně za námi, ale buď po ruce.“

„Rozumím.“

„Půjdeme tiše tudy. Je to pohodlná cesta a nemá smysl prodírat se ve tmě křovím. Ještě by někdo z nás mohl přijít o oko.“

Vykročili po travnatém okraji příjezdové cesty, až dorazili k bráně. Byla zavřená, ale k překvapení vetřelců se nikdo z domu neobtěžoval, aby ji zamkl. Prošli a bránu za sebou zavřeli. Šli dál a drželi se pravé strany cesty, na kterou dopadal temný stín hustých nevysokých jehličin. Dům se tyčil asi sto yardů od nich, a jasně viděli okna zářící do tmy. Na levém křídle budovy jich svítilo několik vedle sebe, což podporovalo

Bertieho domněnku, že se jedná o jednu velikou místnost. Jedno okno zářilo také v prvním patře a světelný paprsek vycházející zpod dveří naznačoval, že za nimi je osvětlená vstupní hala.

Byla krásná teplá letní noc a vládlo bezvětří. Na obloze jasně zářil měsíc a tisíce hvězd. Přímé dokonalé podmínky pro vniknutí do cizího domu, při němž bylo nesmírně důležité, aby včas slyšeli každý podezřelý šramot v zahradě i v domě. Byla to ovšem dvojsečná zbraň. Jakýkoli zvuk, který by způsobili samotní loupežníci, mohl zaslechnout někdo v domě a okamžitě vyvolat poplach. Biggles také nesměl zapomenout na psy. Dokud nezíská jistotu o tom, že je jeho návnada neuspala, bude každý krok a pohyb jeho skupinky nesmírně riskantní.

Vetřelci se nehlučně plížili k budově a využívali krytu stromů vysázených jednotlivě, nebo v malých skupinách. Muži připomínali stíny. Odborník Badger byl stále Bigglesovi v patách, Bertie se za nimi držel ve vzdálenosti deseti či dvanácti yardů a v tom pořadí se také dostali do blízkosti domu.

Pod nízko splývajícími doširoka rozloženými větvemi krásného cedru na samém okraji trávníku se Biggles zastavil a přelétl očima po okolí. Obdélníkový trávník před čelní stěnou stavení zabíral plochu dvou tenisových kurtů. Všechno zalévalo měsíční světlo a ozařovalo také podivnou nevelikou hromádku, která ležela poblíž květinového záhonu při straně, ze které muži přišli. Nehýbala se. Biggles zamrkal, neboť tušil, co to může být, ale jistý si nebyl. Mohla tam ležet kupka listí, kterou neuklidil zahradník, mohla to být i halda vykopané zeminy.

Přivolal pokynem ruky Badgera blíž k sobě a ukázal na trávník. „Co si o tom myslíte?“ sykl.

„No ne, šéfičku,“ šeptl muž. „Vypadá to jak padlej rafan.“

Biggles spokojeně kývl. Stále ještě hleděl k okraji záhonu, když jeho rameno stiskly Badgerovy prsty jako kleště a

vysloužilý lupič chraptivě zašeptal: „Hrome, šéfiku, koukněte, co sem jde!“

Za rohem domu se vynořil čtvernožec, z něhož se vzápětí vyklubal německý ovčák. Postupoval pomalu, často se zastavoval a čenichal v trávě.

Badger uvolnil sevření a byl by se dal na útěk, kdyby ho Biggles nezadržel. „Stůjte klidně, vy blázne,“ sykl.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

VLOUPÁNÍ

Biggles to řekl, aniž by spustil oči ze zvířete. Bylo zřejmé, že pes o nich dosud neví a nemá ani tušení, že na území které má ochraňovat, vnikli cizáci. Postupoval stále pomaleji, dalo by se říci, že šel z posledních sil, jako naprosto vyčerpané stvoření. Potom se zastavil a trochu zavrával. Ještě jednou však vyrazil, až došel k padlému psímu kolegovi, jenž původně upoutal pozornost vetřelců. Očichal ho, sedl si vedle něj, zvedl hlavu a předlouze zív.

Uplynula minuta a potom druhá. Biggles stál jako přimražený a vedle něj se ozýval Badgerův zrychlený dech.

Pak se pes sesul do trávy a hromádka se zdvojnásobila.

Biggles si přitáhl Badgera blíže k sobě a zašeptal: „Uklidněte se, uspávací zaručeně zabralo.“ Než však sám udělal první opatrný krok ke zvířatům, nehnul se dobré dvě minuty z místa. Když se nic nedělo, konečně vykročil.

Pomalu se přibližovali. Nemohli se tomu vyhnout, protože párek omámených psů ležel na cestě mezi nimi a domem. Snažili se zubaté strážce obejít co největším obloukem, ale v manévru jim zabránila cihlová zídka, kterou Biggles poznal podle fotografií. Oddělovala ozdobnou zahradu od přilehlých záhonů se zeleninou. Když došli tak blízko, že mohli zvířata ležící na trávě zřetelně rozeznat, vytáhl Biggles,

který z nich stále nespouštěl zrak, z kapsy pistoli. Psi tiše oddechovali, ale jinak se ani nepohnuli.

„Spí,“ vydechl a zastrčil pistoli zpátky.

„Doufám, že nemaj moc lehký spaní,“ zavrčel Badger. „A taky ste mi neřekl, že máte u sebe stříkačku.“

„Cože?“

„No tu pistolku. Kdybysem to věděl, nikdá bych s vámi do toho nešel. Při střelení se mi ježej chlupy.“

„Nemějte strach. Nosím ji jen pro všechny případy. Vám by možná nevadilo stát proti německým ovčákům s holýma rukama, ale mě ano. Není ale čas na dohady.“

„Kolik těch rafanů tu ještě běhá?“

„Nevím to jistě. Myslím, že pět nebo šest.“

„To je nadílka! Kde teda chrápou ti ostatní?“

Biggles přiznal, že nemá nejmenší tušení.

„Ať jsou kde jsou, budou na tom stejně jako tihle dva,“ dodal, aby společníka uklidnil. „Psi se drží obyčejně pohromadě, takže když našli návnadu dva, ostatní ji spořádali také.“

„Nesnáším rafany,“ zamumlal Badger. „Snesu skoro všechno, jenom ne tyhle čuchací bestie. Maj pořád hlad, pořád koušou.“

„Už na ně zapomeňte.“

„To se vám lehko řekne, šéfičku.“

„Pospěšte si.“

S krajní opatrností a očima i ušima nastraženými prošli záhonem plným květin a postupovali dál, až se dostali ke zdi domu. Silně vonící květy asi Badgerovi něco připomněly.

„Asi sem vyšel ze cviku,“ nevrle zabručel a osušil si zpoceně čelo rukávem. „Všecko je zatím v normálu a já jsem jak kytka po zalejvání.“

„Však vy do toho zas přijdete,“ řekl vesele Biggles a mávl na Bertieho, aby přišel blíž.

„Jsme na místě,“ řekl, když Bertie stanul po jeho boku. „Teď je na vás, Badgere, abyste našel nejvhodnější místo,

kudy vnikneme dovnitř. Jakmile to uděláte, můžete se vrátit k autu. Co byste teď dělal, kdybyste šel na vlastní pěst?“

„Kdybysem dělal sólovou ránu, tak si nejdřív oklepnu, kdo dřepí v místnosti na konci baráku. Tam jak se zrovna svítí. Dycinky je dobrý vědět, kdo sedí ve vedlejším pokoji.“

„To zní rozumně,“ řekl Biggles. „Tak tu oba počkejte a já se tam zajdu podívat. Podle toho, jak jasně vyzařuje světlo ven, hádám, že nezatáhli závěsy ani záclony. Vy, Badgere, nemařte čas a zkuste najít místo, které okno bude nejvhodnější pro vniknutí do domu. Vráťím se za chvíli. Ty, Bertie, zůstaň s Badgerem. Dávej pozor, jestli se neobjeví některý ze psů. Některý z nich možná ještě nespí. Neměl bych být pryč dlouho.“

Domluvil a co možná nejrychleji a nejtišeji se přesouval podél domovní zdi k opačnému konci stavení. Cestou se musel obezřetně vyhnout schodišti, vedoucímu ke hlavnímu vchodu do domu. Když se dostal pod první osvětlené okno, slabý šum lidských hlasů zevnitř mu prozradil, že tam bude více lidí. Zavřená okna tlumila zvuky, a přestože se Biggles zastavil a snažil se naslouchat, slovům z pokoje nerozuměl. Po posledním kroku zjistil, že okno zakrývají lehké záclony. Byly trochu průhledné a zatažené tak nedbale, že docela dobře viděl dovnitř. Opatrně vysunul hlavu a nahlédl do místnosti.

Neměl ani tušení, co může očekávat, a neztrácel čas zbytečnými dohady. To co spatřil, mu téměř vyrazilo dech a Bigglesova tvář se rozjasnila. Byl u cíle! Viděl tři muže, kteří byli k němu obráceni zády, a tím prostředním byl nepochybně Ginger!

Když se vzpamatoval z příjemného překvapení, pozorně se rozhlédl po místnosti. Nezabralo mu moc času, aby poznal, že jde o rozlehlý a nákladně zařízený obývací pokoj. To ho však tolik nezajímalo. Sklouzl pohledem ke krbu, u kterého seděl v křesle muž v černém županu, obrácený tváří k němu a ke stojící trojici. K poloprázdné lahvi, stojící na stolku který měl u ruky, právě odložil sklenku. Podivné však bylo něco

docela jiného. Mužovu tvář zakrývala jakási černá maska a zvláštní bylo i to, že se zdálo, že vede s ostatními vážný spor. Rozhovořil se a zdůrazňoval své věty ráznými pohyby volné paže, zatímco druhá ruka klidně spočívala na rukojeti černé vycházkové hole.

Biggles by si moc rád vyslechl, o čem je řeč, ale bylo mu to odepřeno. Docela snadno však dokázal posoudit situaci. Ginger byl u jakéhosi výsledku a muži po jeho bocích byli strážci. Nebylo ani důležité vědět, koho tím úkolem muž s maskou pověřil. Pro Bigglese bylo podstatné to, že našel zrzka, jenž byl podle všeho v pořádku. Upřímně vzato, víc ani vědět nepotřeboval.

Ustoupil od okna a spěchal k místu, kde zanechal ostatní. Našel tam pouze Bertieho. „Viděl jsi nějaké psy?“ kvapně se zeptal.

„Ne, starouši.“

„Kde je Badger?“

„Něco kutí u okna. Myslí si, že vede do kuchyně. Jsou na nich sice mříže, ale on tvrdí, že jsou jen z nekaleného železa. Má prý u sebe nástroj, kterým je zdolá jako máslo. Prý přerízne dvě mříže za pět minut.“

„Doufám, že se nespletl, protože máme tuze málo času. Viděl jsem Gingera.“

„Jemináčku,“ vyjekl Bertie. „Kde je?“

„Ve veliké místnosti v přízemí. Jsou tam s ním tři chlapi a zdá se, že ho vyslýchají. Když víme, kde je, máme příležitost odvést si ho. Nemusí zůstat v pokoji dlouho a kdyby ho přemístili, museli bychom prohledat celý dům. Zaved' mě k Badgerovi.“

„Pojď!“

Ušli asi deset kroků a našli Badgera, jak pracuje na mřížích přízemního okna. Uvnitř vládla tma, ale díky měsíčnímu světlu, které trochu vnikalo dovnitř, se dalo rozeznat, že jde o jakýsi obytný suterén.

„Jak to jde?“ vyhrkl Biggles.

„Už končím. Nevíte, jestli tu maj nějaký alarm?“

„Nemám zdání.“

„Tak to holt musíte risknout.“

Vzápětí se ozvalo ostré cvaknutí, jak se kovová tyč odlomila. „Hotovka,“ řekl Badger a odhodil druhou mříž do nedalekého křoví. „Je ta díra pro vás dost velká? Můžu ji v klidu drobátko zvětšit. Mám uříznout ještě jednu mříž?“

„Ne. Stačí!“

„Víte vůbec, jak se tím prolejšá? Dycinky nejdřív nohama, nikdá napřed hlavou.“

„Jasně,“ vydechl Biggles. „Svoji práci jste odvedl, můžete se vrátit k autu. My už to zvládneme.“

„Radši se o tom přesvědčím na místě.“

„Jak to myslíte?“

Badger odněkud vytáhl baterku a namířil kužel světla dovnitř místnosti.

„Jo, jo,“ řekl. „Kuchyně, akorát jak jsem čekal. Moc byste si nepomoh, kdybyste tam vlezl, já už byl pryč a vy byste přišel na to, že dveře na chodbu jsou zamčený.“

„Na to jsem nepomyslel.“

„Při tyhle práci koukejte myslet na všechno. Radši se přesvědčím sám.“ Badger proklouzl otvorem, který vytvořil, a zmizel v šeru. Za několik vteřin byl zpět. „Všechno oukej,“ hlásil. „Dveře jsou otevřené a klíč je zevnitř. Za dveřmi je dlouhá chodba. Něco vám poradím. Šoupněte ten klíč do kapsy. Kdyby tam po vás někdo šel a musel byste utíkat zpátky stejnou cestou, můžete za sebou klid'ánko zamknout.“

„Díky, udělám to. Teď se vraťte k autu. Řekněte inspektorovi, že Ginger je uvnitř. Viděl jsem ho. Jdeme pro něj a budeme zpátky tak rychle, jak jen to půjde. To je všechno.“

„Jasný,“ usmál se Badger a zmizel ve tmě.

„Jdeme!“ řekl Biggles. S baterkou v ruce prolezl oknem a Bertie jej následoval. Šli přímo ke dveřím. Biggles otevřel, dal si klíč do kapsy a rozhlédl se po chodbě.

„Čistý vzduch, starouši,“ sykl Bertie.

Nechali dveře otevřené a tichými kroky pospíchali k opačnému konci domu. Objevili krátké schodiště vedoucí do přízemí, v němž se nacházela osvětlená místnost. Vyběhli po nich a narazili na dveře pokryté zeleným sukem. Biggles do nich opatrně strčil, ale byly to jen létací dveře oddělující místnosti pro služebnictvo od hlavní části domu. Prošli a ocitli se v rozlehlé vstupní hale, na jejíž levé straně byl hlavní vchod do domu. Nad honosnými dveřmi svítil stropní lustr.

Oba vetřelci zhasli své baterky a zastrčili je do kapsy. Biggles ukázal ke dveřím na opačné straně haly. „Tam musí být místnost, ve které jsem viděl Gingeru,“ zašeptal. „Poslouchej!“

Chvilí mlčky stáli. Ze vzdáleného konce haly k nim dolehl šum hlasů. „Je to dobré,“ vydechl Biggles. „Zřejmě tam všichni ještě jsou. Pojd’!“ Vytáhl pistoli.

„Co chceš dělat?“

„Jediné, co nám zbývá. Otevřít dveře, vtrhnout tam a odvést si Gingeru. Budeš mě krýt. Musíme to udělat rychle, aby se nestačili vzpamatovat. Chytneme Gingeru za křídlo a zmizíme dřív, než banda pochopí, co se děje. Jasně?“

„Absolutně,“ sykl Bertie a vytáhl zbraň.

„Drž se těsně za mnou.“

Přešli halou ke dveřím. Biggles vzal za kliku, pomalu a tiše ji stiskl až se dveře neznatelně pohnuly. Ještě letmo mrkl na svého průvodce, a pak prudce rozrazil ramenem dveře a vtrhl dovnitř. S namířenou pistolí udělal několik rychlých kroků do místnosti. Ti, které pozoroval oknem, byli všichni na stejných místech.

„Nikdo se ani nepohne!“ vyštěkl. „Kdo neposlechne, koleduje si o kulku. Jdeme, Gingere! Už jsi nám chyběl.“

Na muže v místnosti zapůsobil Bigglesův vpád asi stejně, jako by dovnitř vtrhl hladový tygr. Strnuli a jeden ze strážců vyjekl a chytil se za hrudník. První se z omráčení probral muž s maskou, alespoň to tak vypadalo, neboť jako první promluvil. Jeho maska zabránila Bigglesovi poznat, jak se

tváří, ale tón mužova hlasu naznačoval, že ho pohled do ústí pistole zdaleka tolik nevyděsil jako ostatní přítomné.

„Jen okamžik,“ prohlásil klidně a zadíval se na Bigglese. „Váš spěch je zcela zbytečný. Předpokládám správně, že jste inspektor Bigglesworth?“

Ať už byl Biggles sebevíc překvapen zjištěním, že maskovaný muž zná jeho jméno, nedal to na sobě znát. „Možná ano, možná ne,“ řekl chladně.

„Rád bych s vámi vyměnil pár vět.“

„Snad jindy. Ted' spěchám.“

„Bylo by to jen pro vaše dobro.“

„Ano? Probereme to příště.“

„Spěcháte vstříc zbytečným potížím, ujišťuji vás,“ pokračoval muž s maskou bez známky nervozity. „Skloupte, prosím, hlavě své pistole. Jako policista se jí jen stěží odvážíte použít, a na mne to dojem nedělá. Máte mé slovo, že ze strany těchto lidí nedojde k násilí.“

Biggles mlčel.

Zrzek zatím bez jakýchkoli překážek přešel k Bertiemu, jenž stál kousek za Bigglesem blíže u dveří. Nikdo jiný se nepohnul, zdálo se, že nikdo z přítomných není ochoten vyzkoušet, jak pohotově a přesně zachází Biggles s pistolí.

„Jestliže máte rozum, zůstanete všichni na místech,“ promluvil Biggles tiše, ale důrazně. „Ten kdo to nepochopí, přijde k úrazu, a bude to výlučně jeho vina.“

Nikdo nepromluvil, nikdo se nepohnul.

Biggles couvl ke dveřím, počkal, až jeho přátelé opustí pokoj, vyšel za nimi a zavřel za sebou.

„Pospícháme, Bertie,“ vyzval přítele. „Zpáteční cestu znáš. Budu vás krýt.“

Ústup trojice proběhl rychle a beze slov. Biggles promluvil, až když dorazili do kuchyně: „Hod'te sebou. V zahradě se ještě mohou pokusit, odříznout nás od auta.“

„Tudy, Gingere,“ ukázal Bertie na okno v němž chyběly dvě mříže. „Věřil bys, že jsme se kvůli tobě dopustili těžkého zločinu?“

Ginger zamumlal něco nezdvořilého, a Bertie uznale kývl hlavou, neboť jeho přítel, který Badgera neznal, prolezl oknem přesně dle odborníkovy rady, nohama napřed.

Biggles zatím užil jiné Badgerovy rady a zamkl kuchyňské dveře zevnitř. Během necelé minuty stáli všichni venku.

„Uhánějte k autu!“ nařídil Biggles. „Držte se co nejbliž stromů, dávejte pozor na psy a nezastavujte se!“

Když přebíhali trávník, uviděli německého ovčáka. Málem by jim překřížil cestu, ale nevšiml si jich, náhle odbočil stranou a šel dál chůzí opilce. Jakási neznámá síla ho stahovala doprava a potom zapraskalo křoví, do něhož vrávoravě zapadl. Pak zavládlo ničím nerušené ticho. Pes uprostřed keřů asi konečně usnul a nikdo jiný je nesledoval.

„Asi poslechli tvé přátelské rady, starouši,“ řekl Bertie. „Pokračujeme. Rychle!“ pobídl je Biggles, který si tím zdaleka nebyl jistý.

Když urazili asi polovinu cesty k vozidlu, a opustili zahradu, události dostaly nečekaný spád. Na příjezdovou cestu zahrnulo auto s rozsvícenými dálkovými světly a řítilo se k domu. Zastavili se, vmáčkli se mezi keře a sledovali ho očima.

„Jemináčku, Rolls,“ prohlásil Bertie. „Bud je to Cansonův vůz, nebo jeho dvojník.“

„Dorazil právě včas,“ řekl s úšklebkem Biggles. „Mohou srazit hlavy dohromady a zjišťovat, jak jsme se dozvěděli o jejich sídle, a jak jsme vnikli dovnitř.“

Sledovali auto, které zastavilo u vjezdové brány. Vystoupil z něj muž, ale byl příliš daleko, aby jej mohli poznat. Domovní dveře se otevřely, ale ani v jasném světle linoucím se z chodby nerozeznali, zda jde o Cansona.

Pokračovali dál a bez obtíží se dostali až ke svému autu, které stálo tam, kde ho nechali. Gaskin se opíral o kapotu a zjevně se dost nudil. Badger seděl uvnitř.

„Tak jak to šlo?“ zeptal se inspektor.

„Snadno. Až na dvě mříže jsme nic nepoškodili. Vlastně jsem měl pocit, že to bylo až příliš snadné. Asi vás překvapí, že se nám dostalo docela společenského přijetí, tak vlídného, že když si to zpětně promítám, nemohu se ubránit dojmu, že na tom něco není v pořádku. Čekal jsem zcela jiné přivítání.“

„Neslyšel jsem střelbu.“

„Nebylo to nutné.“

„Díky Bohu. Pohybujeme se tady na velmi tenkém ledě. Tohle není nejvhodnější zábava pro policisty. Jste si jist, že za vámi nikdo neběžel?“

„Jestli to někoho napadlo, tak jsme ho přehlédli. Dosáhli jsme toho, co jsme chtěli, takže na to můžeme zapomenout.“

„Měl jsem trochu obavy, když se kolem nás před chvilkou přehnalo auto. Jistě jste ho také viděli, protože odbočilo na příjezdovou cestu k domu.“

„Projelo kolem nás a řídil ho téměř jistě Canson,“ kývl Biggles. „Pustili ho do domu. Zahlédl vás?“

„Dost pochybuji. Jestliže ano, pak jsme mu rozhodně nestáli za zastavení.“

„Pokud si všiml našeho auta, pochopí, co tu dělalo, až mu lidé z domu vysvětlí, jak vypadá moje pistole zblízka. Měli bychom asi vyrazit, protože se sem může vrátit.“

„Něco vám řeknu,“ ozval se Ginger a byla to vlastně jeho první slova na svobodě. „Ten lotr Canson nosí zbraň.“

„Myslel jsem si to,“ kývl Biggles. „Jedeme, Bertie. Budeš řídit. Odvez nás zpátky na letiště. Cestu znáš.“

Nasedli a vůz se rozjel.

„Pořád nechápu, co se to vlastně děje,“ ozval se Gaskin. „K čemu to všechno směřuje?“

„Také to nevím,“ vzdychl Biggles. „Snad nám to pomůže rozluštit Ginger. Má s těmi lidmi bohaté zkušenosti.“

„Obávám se, že vám v tom nebudu moc platný,“ ozval se Ginger. „Vím jen tolik, že tu jde o něco velkého, ale vůbec netuším, co ti chlapi převážejí mezi Anglií a Francií.“

„Co takhle sebrat jednoho z bandy a vytáhnout to z něj?“ navrhl Gaskin.

„Již po desáté opakuji, že k zatýkání nám chybí pořádné důkazy,“ zavrčel Biggles. „Jak jsi na tom, Gingere? Zdá se, že jsi docela v pořádku. Jak s tebou zacházeli?“

„Děkuji za optání,“ ušklíbl se zrzek. „Dobře a až překvapivě slušně. Nemohu si stěžovat. Vlastně se jenom chtěli něco dozvědět. Mysleli si, že to vím a řeknu jim to. Znovu na mne naléhali, právě když jste tam vtrhli. Jejich šéf, protože ten s maskou je nejspíš vede, mi jako jediný kladl otázky. Jen chvílku před vašim vpádem s někým telefonoval. Myslím, že s Cansonem. Nevím, co mu Canson řekl, ale patrně šlo o hodně důležitou zprávu. Je pravděpodobné, že se dozvěděl o tobě, Biggles. Já jsem mu tvé jméno neřekl a muž s maskou ho prvně použil, až když jste přišli. Po tom telefonickém hovoru byl dost rozčilený.“

„Canson ví, že jsi sloužil u RAF.“

„Kdo ti to řekl?“

„On sám.“

„Canson? Vy jste s ním znovu mluvili?“

„Spíše on s námi. Měl dnes tolik drzosti, že přišel za mnou do Yardu s návrhem, jak věc srovnat. Nespokli jsme mu to. Je možné, že telefonem hlásil šéfovi výsledek. Návrh se týkal tebe a právě kvůli němu jsem se rozhodl dostat tě co nejdřív z dosahu téhle psí smečky. Na tom teď ale nezáleží. Dozvíš se všechno později.“

Auto dojelo k letišti a Bertie brzdil.

„Jed' dál, Bertie,“ vyzval ho Biggles. „Zajed až k letadlu. Tak, to je ono. Teď zhasni všechna světla.“

Bertie se zatvářil překvapeně. „Zůstaneme v autě?“

„Jen chvílku.“

„Copak se děje?“ zeptal se Gaskin. „Máme přece všechno, co jsme chtěli.“

„Začíná druhá etapa,“ řekl Biggles. „Dívám se na to asi takhle.“

V domě jsme právě někomu udělali pořádnou čáru přes rozpočet. Co si teď vymyslí? Může podniknout cokoli, ale skoro jistě bude hodně spěchat.“

„Při dřepění ve tmě se moc nedozvíme,“ řekl Bertie. „Jen aby ses nespletl.“

„Jak to myslíš, starouši?“

„Celá banda, až na ty ospalé psy, si teď láme hlavy nad tím, co všechno o nich víme. Nikdo z nich nepochybuje, že policie našla jejich úkryt a to jim nemůže být příjemné. Patrně právě teď řeší otázku, jak se rozhodnout. Zda zůstat v domě a zamést stopy, nebo se vypařit, dokud je ještě čas. Když se rozhodnou pro útěk, proč by to nezkusili letecky. V hangáru mají dva stroje. Našemu dalšímu postupu by velice prospělo zjištění, pro jaký postup se rozhodnou. Nijak zvlášť nespěcháme a tak navrhuji, abychom tu chvíli poseděli a podívali se, jestli se něco bude dít. Máme si o čem povídat. Chci nejdříve, aby nám Ginger vyprávěl, co se s ním dělo.“

„Jenže já si myslím,“ ozval se Gaskin, „že banda se právě teď snaží schovat usvědčující důkazy, nebo se jich vůbec zbavit. Pokud ti lidé nejsou padlí na hlavu, musí počítat s tím, že nejpozději zítra dopoledne zaklepe na dveře jejich domu pár policistů.“

„Je to možné,“ řekl Biggles. „Přesto bych na jejich příští krok počkal tady. Do zahrady nechci, třeba se některý z pejsků už dobře vyspal. Tady nás z hangáru nikdo neuvidí a rozhodně zmizíme ještě před úsvitem. Tak do toho, Gingere. Jak ses vůbec dostal do domu a celé té pochybné společnosti? Povídej a nemusíš spěchat.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

CO DÁL?

Ginger vyprávěl svůj příběh krok za krokem, od toho prvního, kterým opustil londýnskou kancelář firmy Sunnitours. Dal si na vyprávění záležet, nikdo ho nepřerušoval a napjatě mu naslouchal také Badger, mistr řemesla lupičského.

„Ten s černou maskou mi do toho nezapadá,“ řekl Ginger závěrem. „To je všechno, pánové.“

„Napadlo tě, jak Canson přišel na to, že ho sleduješ?“ zeptal se Biggles.

„Přesně ne a to jsem o tom hodně přemýšlel. Jeho podezření mohla vzbudit spousta maličkostí a je jasné, že byl neustále ve střehu. Mám jedinou jistotu. Canson si mě všiml, až po přistání na letišti v Nice. Až tam ho mohlo upoutat, že jsem neodjel přímo do Antibes připraveným autobusem a zůstal ve městě. Později mě mohl objevit na terase hotelu. Čekal jsem hrozně dlouho, než vyšel s Rawlingsem ven. Nejvíc mu asi napověděly anglické drobné, které jsem dal té černé čarodějnici v Rue Baldini.

To je nejpravděpodobnější, neboť ta žebračka mě dvakrát viděla, jak se snažím nahlédnout do špinavé výlohy. Kdybyste ulici znali, pochopili byste, že takový zájem by mohl projevit jen blázen nebo někdo přespříliš zvědavý. Baba si určitě všimla, že jsem přišel jen chvilku po Cansonovi, který byl právě uvnitř. Její chování při útoku dvou zabijáků mě potom ujistilo o tom, že patří k bandě. Ona ty chlapy přivolala a ukázala mne jim. Sloužila bandě jako hlídací pes. Když jsem poprvé odešel, skoro jistě vešla dovnitř a řekla Cansonovi, že ho sleduje podezřelý Angličan. Ráno pak někdo našel na dlažbě knoflík z mého rukávu a přinesl ho Cansonovi do hotelu. Když mě přijel vyzvednout na ubytovnu, nebyl jsem tam. Tehdy mu řidič autobusu patrně řekl, že v Nice se hodně

dlouho zdržel pan Hebblethwaite. Něco o tom jak vypadám, se už dozvěděl od té černé čarodějnice a teď si mohl prohlédnout i můj pas, který jsem musel nechat v ubytovně pro policejní kontrolu.“

„Co jiného mu ještě mohli říci lidé z ubytovny?“

„O roztrženém rukávu. Při potyčce v Rue Baldini mi nůž rozřízl rukáv. Neřekl jsem jim, jak trhlina vznikla, ale dověděli se o ní, protože správcová mi rukáv zašívala. Brzy ráno jsem odjel zjistit, zda *dove* ještě stojí na letišti, a když jsem se vrátil, neměl již Canson pochyby, že jsem ho večer sledoval. Poznal jsem to podle otázek, které mi kladl. Také si všiml chybějícího knoflíku na mém rukávu, ale zmínil se o tom až později. Měl můj pas. Řekl, že si ho vyzvedl proto, abych na něj ve spěchu nezapomněl. To byl přece nesmysl. Nechal si ho u sebe, protože věděl, že se bez pasu nemohu nikam hnout. V té chvíli mi už bylo jasné, že se situace zamotává, strach jsem ale neměl. Myslel jsem si, že jsem v bezpečí, když se s ním vracím do Anglie. Samozřejmě jsem předpokládal, že přistane na celním letišti, odkud odejdu, kam budu chtít. On ale zařídil, abych žádného celníka neviděl. Letěl rovnou sem. Věřili byste, že někdo může toužit po celní prohlídce? Mně se to stalo.“

„Tvrdíš, že letěl z Nice bez zastávky až sem?“

„Jistě. Nejdříve jsem se domníval, že to dělá proto, abych neměl příležitost s někým si promluvit. Mohl však tu trasu zvolit také proto, že vezl nějaké pašované zboží.“

„Jste si tím jist?“ nastražil uši Gaskin.

„Ne.“

„Tak proč myslíš, že pašoval zboží?“ zeptal se Biggles.

„Je to jen domněnka. Přivedla mě k ní maličkost, ke které došlo na letišti v Nice. Když jsme spolu s Cansonem šli k čekajícímu letadlu, Rawlings, který letěl jako druhý pilot, vyskočil z kabiny *dove* se silným šroubovákem v ruce. Možná bych si toho ani nevšiml, kdyby se netvářil zaskočeně a nesnažil se přede mnou svůj nástroj skrýt. Po celou zpáteční

cestu jsem si pak lámal hlavu tím, co asi mohl v kabině s takovým šroubovákem dělat.“

„Tam nebyly žádné šrouby?“

„Byly, ale jen menší. Trvalo mi hodně dlouho, než jsem našel ty s velkými hlavami.“

„Kdepak jsi je našel?“

„Opěradla dvou prvních sedadel pro cestující jsou vzadu upevněna silnými šrouby. Jejich hlavy zakrývá silný látkový potah, takže když člověk šrouby nehledá, nemůže si jich všimnout. Tak upravená jsou v kabině jen dvě sedadla. Nevíte někdo, jestli je šroubování zadních stěn opěradel v letadlech běžné?“

„Nevím, ale snadno to zjistíme. Pochopitelně, že sedadla mohl někdo upravit. Canson má v budově docela slušně vybavenou dílnu. Vypadaly hlavy šroubů nově? Byly drážky neporušené?“

„Ano.“

„Nezkusil jsi je odšroubovat?“

„Neměl jsem u sebe nic, čím bych to udělal. Hlavy šroubů byly veliké, myslím proto, že šlo o dlouhé šrouby. Dokonce i s vhodným nástrojem by to trvalo delší dobu a Canson se mohl přijít každou chvíli podívat, co dělám. Vlastně to později udělal, když nechal za kniplem Rawlingse.“

„A to je všechno, co nám o té cestě povíš?“

„Nestačí to?“

„Ještě mi prozrad',“ nedal pokoj Biggles, „zda jsi někdy spatřil obličej chlapíka s maskou.“

„Ne. Viděl jsem ho třikrát. Pokaždé seděl v tomtéž křesle, byl stejně oblečen a měl masku.“

„Padlo před tebou jeho jméno?“

„Co jsem tam byl, neslyšel jsem žádné jméno.“

„Takže o něm nic nevíš?“

„Prostě se mi nepředstavil. Nesporně je šéfem bandy.“

„Proč myslíš, že tě zadržovali?“

„Řekl bych, že měli dva důvody. Jednak mi chtěli zabránit, abych mluvil. Nepřipustili abych se s někým setkal dokonce ještě před tím, než zjistili, kdo jsem. Hned jak letadlo přistálo, chytili mne za ruce. Byli to dva muži, které jste viděli v domě. Letadlo zarolovalo po přistání do hangáru a oni již čekali uvnitř. Canson zaručeně poslal šéfovi zprávu a ten zařídil, aby tady bylo na můj přílet všechno připraveno. Druhým a podle mého názoru důležitějším důvodem bylo to, že chtěli abych mluvil s nimi. Vyzvídali. Nejvíc je zajímalo, či zájmy zastupuji. Mysleli si, že pracuji pro nějaké noviny. Měli z toho opravdu nahnáno. Prostě pochopili, že nějaké informace o činnosti Sunnitours prosákly na veřejnost a rozhodli se zjistit, kde. Věděli, že se to mohou dozvědět ode mne, když mne donutí mluvit. Zkoušeli to nejdřív v rukavičkách a nezapomněli mi nabídnout úplatek. Když však Canson zjistil, kdo ve skutečnosti jsem, a oznámil to muži s maskou, přitvrdili. Dnes v noci, právě když jste vešli, to vypadalo, že dojde k nejhoršímu. Řekli mi, že když nepromluví, zařídí se jinak. Mimochodem, jak se vám podařilo zjistit kde jsem?“

„Teď ještě ne,“ řekl Biggles. „O tom, co jsme podnikali my, se dozvíš později. Řekl jsi jim něco?“

„Tomu v masce jsem vykreslil, jak se vyznamenal Canson v armádě u letectva. Nic o tom nevěděl a tak jsem užil živějších barev.“

„Proč jsi to udělal?“

„Jednak proto, abych vůbec něco řekl, a především proto, že jsem chtěl mezi ty chlapy vnést trochu zmatku. Myslím, že to zapůsobilo a vsadil bych se, že mi za to Canson nepoděkuje.“

„Jak jsi vysvětlil, že o tom víš?“

„Řekl jsem mu pravdu o své službě v RAF.“

„K čemu je nám teď to tlachání?“ ozval se Gaskin.

„Stále hledám jejich motiv, ale obávám se, že moje výsledky jsou chabé,“ připustil Biggles. „Co bychom podle

vašeho názoru měli podniknout dál? Slyšel jste, jak se věci mají. Vy už byste do domu vtrhl?“

„S tím počítají,“ zavrtěl hlavou Gaskin. „Ať už tam bylo cokoli, bude to dávno pryč. Bud to zničili, nebo dobře schovali. Bude lepší zaměřit se na jejich letadlo. Zjistit, co převážejí.“

„To bude mít v této chvíli stejný výsledek. O všechno, co měli na palubě při zpátečním letu, se určitě postarali. Jejich letadlo bych mohl zabavit jen kvůli nezákonnému vstupu na naše území, což by Ginger dosvědčil. Jenže jde o celkem nevelký přestupek, z něhož by Canson vyvázl s pokutou, a mně by nezůstalo v ruce nic, oč bych se mohl opřít. Kdybychom měli štěstí a při dalším letu polapili Cansona s pašovaným zbožím na palubě, měli bychom ptáčka v hrsti. Jenže pouze jeho. Kdyby odmítl vypovídat, vyvázl by z toho celý zbytek bandy včetně muže s maskou. Proti nim bychom totiž neměli nic. Až spadne klec, chci je mít uvnitř všechny.“

„Mohu zařídit zajištění letadla po návratu z dalšího výletu do zahraničí.“

„Jenže kdybychom neměli štěstí a zadrželi letadlo bez pašovaného zboží, zbytečně před nimi odhalíme karty. Mohlo by se to stát. Teď právě mají nahnáno, takže je velmi pravděpodobné, že po nějaký čas dají pokoj, ať už dělají cokoli. Nechal bych je chvíli v klidu, až se osmělí a začnou znovu. Jinými slovy bych je nechal udělat další krok.“

„Nic proti tomu,“ řekl Gaskin a zapálil si dýmku. „Je to prostě na vás.“

„Díky za důvěru,“ ušklíbl se Biggles. „Pak je tu ale ještě další otázka. Nakolik jsou do věci zapleteni lidé ze Sunnitoursu, navenek obyčejní zaměstnanci cestovní kanceláře? Také hrají tu špinavou hru, nebo nemají ani zdání o tom, co dělají za jejich zády létající podnikavci v čele s Cansonem?“

„Vsázím se, že o tom nevědí,“ ozval se zrzek. „Mám tím na mysli zaměstnance londýnské kanceláře a manželský pár,

který se stará o ubytovnu v Antibes. Připadali mi jako docela slušní a dobří lidé. Podle mého názoru jsou do věci zasvěceni jen chlapi z millhamského letiště a hrdlořezové z Rue Baldini.“

„S tím souhlasím,“ přikývl Biggles. „Londýnští zaměstnanci nám asi nic neřeknou, takže...“ Odmlčel se, zvedl hlavu a naslouchal. „Ticho!“ sykl pak. „Slyšeli jste to taky?“

„Jemináčku, co mám slyšet?“ zašeptal Bertie.

„Auto.“

Ve voze se rozhostilo ticho. Ginger tiše otevřel dveře, vystrčil hlavu ven a zašeptal: „Slyším to auto. Je docela blízko od nás, ale nedokáži přesně určit, odkud sem přijíždí. Nikde nevidím světla.“ Odmlčel se a po chvíli pokračoval: „Už ho neslyším. Bud zastavilo, nebo se vzdálilo.“ Posadil se a nechal dveře otevřené.

Asi o minutu později zazněl z nevelké vzdálenosti podivný, drsný a skřípavý zvuk.

„Je možné, že zahřmělo?“ hlesl Gaskin.

„Nesmysl. Slyšeli jsme otevírání hangárových vrat,“ sykl stroze Biggles a tiše vystoupil z vozu. Chvíli stál bez hnutí vedle auta a upřeně hleděl směrem k hangárům. Měsíc zapadl a viditelnost se podstatně zhoršila. „Ten hluk způsobilo otevírání vrat hangáru, ale nikde nevidím žádné světlo,“ zamumlal. „Zase! Ted’ vrata někdo zavřel. Bude nejlépe, když se podívám, co se tam děje. Klidně sedte. Zvládnu to sám a vy...“

Nedopověděl, protože ticho letní noci náhle rozerval na kusy řev startujících leteckých motorů. Biggles se rozeběhl podél živého plotu k místu, kde se rozjíždělo letadlo.

Bertie s Gingerem vyskočili z auta, zastavili se a upřeli zrak do tmy, ve které Biggles zmizel.

„Moc pochybuji, že se tam dostane včas, aby ještě něco viděl,“ prohlásil Ginger, protože podle zvuku, který sem doléhal z plochy letiště, bylo zřejmé, že letadlo roluje ke startu.

„Jsou to motory *dove*,“ zamručel Bertie. „Už je ve vzduchu. Tamhle ho vidím!“

Jediné, co ze vzlétajícího letounu spatřili, byl matný přisvit pilotní kabiny.

Biggles se vrátil za pár minut.

„Byl to *dove*,“ potvrdil pozorování svých přátel. „Napadlo mne, že se Canson o něco takového pokusí. Vyčkával jsem právě na jeho start a nezmýlil jsem se.“

„To tady tvrdneme, abyste viděl jak startuje eroplán?“ zavrčel z hloubi vozu Badger.

„Ano,“ usmál se Biggles. „Je to pro mne vzácnost.“

„Co jsi viděl?“ zajímalo Gingera.

„To co jsem chtěl. V letadle byli pouze dva lidé a jedním z nich byl s největší pravděpodobností Canson, protože jeho Rolls parkuje na obvyklém místě vedle hangáru. Slyšeli jsme jeho příjezd.“

„Mělo by to znamenat, že se vrátí.“

„Asi ano, ale jisté to není. Třeba zařídil, aby někdo jeho vůz vyzvedl.“

„Podle mého názoru jsou veškeré předměty doličné, které jsme mohli najít v domě, nyní na palubě letadla,“ vložil se do hovoru Gaskin. „Kam myslíte, že se Canson vydal?“

„Mohu se mýlit, ale vsadil bych na Nice. Víme, že tam má banda zázemí. Chci se tam co nejrychleji přesunout.“

„Proč, u všech hromů?“

„Hodlám se mu pověsit na paty, takže za chvíli startujeme,“ řekl Biggles. „Gingere, teď mě dobře poslouvej. Odvezeš inspektora a pana Badgera zpátky do Londýna. V Yardu se spojíš tajnou linkou s pařížskou pobočkou Interpolu. Požádáš je, aby zavolali Marcela Brissaca. Pravděpodobně nebude touto dobou v úřadě, ale jestliže je doma, z ústředny by tě tam měli přepojit. Pokud se ti nepodaří domluvit se s ním napoprvé, zkoušej to dál. Až s ním budeš mluvit, vysvětlí mu, že podezřelé letadlo typu *dove* patrně letí do Nice. Požádej ho, ať zařídí, aby někdo na letišti zjistil, zda přistál. A když tam

přistane, ať se na jeho posádku někdo pověsí. To všechno může telefonicky zařídit dřív, než *dove* přiletí. Do Rue Baldini už nasadil člověka, aby sledoval obchod, kde ti natrhli sako. Budeme tedy vědět, jestli se tam Canson ukáže. Vysvětlí také Marcelovi, že odletíme do Nice sami. Byl bych mu vděčný, kdyby tam mohl zaletět z Paříže sám a počkat na mě na letišti. Tam domluvíme další postup. Je to jasné?“

„Dokonale.“

„Bertie poletí do Francie se mnou. Pokud tam *dove* opravdu míří, má takový náskok, že ho nedostihneme. Jestliže ale Marcel všechno stihne zařídit telefonem, má spoustu času, aby poslal na letiště v Nice někoho, kdo uvítá *dove* po přistání. Bertie, kolik benzínu má náš proctor v nádrži?“

„Něco málo přes půl nádrže.“

„S tím se do Nice nedostaneme. Dotankujeme v Paříži na letišti Le Bourget.“

„Když ale budete přistávat v Paříži, proč mne nevezmete s sebou a nevysadíte mne tam?“ ozval se teskným hlasem Ginger. „Mohl bych Marcela najít a osobně mu vysvětlit, oč běží.“

Biggles chvilí návrh zvažoval.

„Ne,“ rozhodl nakonec. „Čas by nám to neušetřilo, a nemuselo by to vyjít. Bude lepší, když se s ním spojíš z Londýna.“

„Co chcete dělat ve Francii?“ zeptal se Gaskin.

„Nejprve se poradím s Marcelem o nejvhodnějším postupu proti vosímu hnízdu v Rue Baldini. Nemám ve Francii žádnou pravomoc, ale když předám případ francouzské policii, určitě postrčí celou věc kupředu. Jak víte, Marcel Brissac je můj starý kolega z Interpolu. Na druhé straně Kanálu budu muset pracovat jeho prostřednictvím a nebude to prvně. Pokud nebude k zastižení, mohu se klidně vrátit domů. Nehodlám podnikat ve Francii akce bez účasti jejich policie. Jedině francouzská policie může vniknout do obchodu v Rue Baldini a jen oni mají právo někoho zatknout.“

„Mohu vám mezitím nějak pomoci tady?“ zeptal se Gaskin. „Mám na mysli hlavně zdejší dům s ospalými psy.“

„Chcete je budit?“

„To určitě ne,“ řekl Gaskin a zvedl káravě obočí. „Mohu tam ale vyslat jednoho svého muže v civilu, aby usedlost nenápadně střežil. Člověk s maskou a jeho kumpáni se nejspíš odtamtud pokusí vypařit.“

„Po událostech dnešní noci to je docela pravděpodobné. Byl bych vám vděčen, kdybyste to pro mne udělal. Nemohu být na dvou místech současně, a v tuto chvíli mi jde především o Cansona a jeho stroj. Myslím, že řešení celé záhady se ukrývá někde v kabině *dove*.“

„Kde vás zastihnu, pokud nastane něco nečekaného a neodkladného? Je to váš případ a nechci do něj zasahovat bez vás.“

„Protože netuším, kam se až dostanu, nedokáži vám odpovědět. V případě nouze podejte zprávu Marcelu Brissacovi na ředitelství policie v Nice. Předpokládám, že s ním budu ve spojení. Vráťím se sem co možná nejdřív. Teď už ale dost řečí. Čas kvapí, brzy začne svítat. Musíme si pospíšet. Uvidíme se možná již zítra. Pojd', Bertie.“

Osádka auta počkala, než proctor odstartoval a Badger dokonce vystoupil, aby mohl letcům zamávat. Potom usedl do vozu, který se hned na to rozjel. Po celou cestu do Londýna si nemohl vysloužilý lupič vynachválit, jak jedinečný zážitek mu připravili v zahradě Biggles a Bertie, když uvedli celou smečku rafanů do stavu těžkého opilství...

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

ZPÁTKY DO NICE

V deset hodin dopoledne žádal Biggles řídící věž letiště v Nice o povolení k přistání. Musel na něj několik minut čekat, protože na letišti byl značný provoz, a právě před proctorem přistával veliký stroj společnosti British Airways z Londýna. Bystrozraký Bertie si všiml, že u hangárů parkuje letadlo *dove*.

„To rád slyším, nezmýlil jsem se,“ prohlásil Biggles, navádějící letadlo na přistání. „Máme jistotu, že si Canson nevybral za cíl jiné letiště.“

K jejich velké úlevě se setkali v letištní hale s Marcelem, jenž přiletěl z Paříže a očekával je. Doprovázel ho jeho nový asistent, příjemně vyhlížející mladý muž v policejní uniformě, jehož Marcel představil jako seržanta Julese Picota.

„Takže se Gingerovi podařilo zastihnout tě včas,“ řekl Biggles hned poté, co si potřásli rukama.

„Jak vidíš.“

„Předpokládám, že tě vytáhl z postele.“

„Je to tak. V noci obvykle spím.“

„Za ten předčasný budíček se omlouvám.“

„To je osud policistů,“ pokrčil rameny Marcel.

„Předstihli jste *dove*?“

„Jistě. Přistál až deset minut po nás.“

„Čekal tu někdo na posádku?“

„Ne. Oba muži si vzali taxi a Jules je sledoval. Mířili nejkratší cestou do obchodu v Rue Baldini. Jak to Jules zjistil, vrátil se a ohlásil mi to. Obchod je stále pod dohledem.“

„Nesli s sebou zavazadla?“

„Ne. Jeli doslova s prázdnýma rukama.“

„Takže to vypadá, že se nehodlají dlouho zdržet.“

„Řekni mi, oč v tomto divném případě vůbec jde?“ požádal Bigglese o vysvětlení Marcel.

„Je už opravdu načase, aby ses o tom dověděl víc,“ řekl Biggles. „Dostaneš zprávu, kdyby ti muži opustili Rue Baldini?“

„Ovšem.“

„Dobrá. Takže se někam posadíme, dáme si kávu a jeden váš báječný loupák, a přitom tě zasvětim do případu. Protože jsi v Nice doma, záleží na tobě, jak se rozhodneš. Situace je dost spletitá.“

U lehké snídaně v letištní restauraci vyložil pak Biggles svému kolegovi vše podstatné, k čemu v případě „Canson“ dosud došlo. „Tak vypadá současná situace,“ uzavřel.

„Znamená to, že nemáš ani tušení, podle jakého paragrafu bychom mohli ty lotry obvinít?“

„Ne, vážně nemám. Doufám však, že na to dnes přijdu, a že mi v tom pomůžeš. S naprostou jistotou vím pouze to, že pravidelně a nezákonně přepravují nějaké zboží mezi Francií a Anglií. Dělají to pod pláštíkem firmy Sunnitours, která je podle mého názoru zcela nevinnou cestovní kancelář. Ta má ubytovnu na pobřeží v Antibes. Byl jsem tam a dospěl jsem k názoru, že tamní personál nemá ani nejmenší představu o tom, že dochází k nějakým lotrovinám. Naproti tomu si jsem jist, že skutečným hnízdem gangu ve Francii je obchod v Rue Baldini. Je to francouzská ulička, Marceli, a to znamená, že řešení případu je víc tvou než mojí věcí.“

„Moc pěkný hlavolam,“ usmál se Marcel. „Ale máš pravdu v tom, že Rue Baldini je francouzská ulice plná francouzských domů. Co tedy navrhuješ? Jsi ostřílenější korzár než já, dám na tvoji radu.“

„Nejlepší by bylo polapit Cansona se zbožím na palubě letadla nebo přímo u fotografa. Hloupé je, že ani nevíme, co hledat.“

„Mohu ho předvést k výsledku.“

„Můžeš, ale je to riskantní. Když u něj nic nenajdeš, bude ještě těžší ho dostat. Není možné držet Cansona ve vazbě delší

čas. Jistě by si vyžádal zásah britského konzula, což by vedlo k celé hromadě nesnází.“

„Tak porad'! Co dělat jiného?“

„Když máš podezření na pilota, dej prohledat jeho letadlo. Stojí na území Francie. Jenomže to může dopadnout stejně. Když v něm nic nenajdete, naděláte víc škody než užitku. Jsem prostě přesvědčen o tom, že to, co hledáme, objevíme v krámku na Rue Baldini.“

„Chceš, abych tam udělal št'áru?“

„Vystihl jsi to. Mohlo by to vyřešit část hlavolamu, která leží na tvé straně Kanálu. Musíš se však rozhodnout sám.“

„Chápu. Ještě něco?“

„Mohli bychom zkusit ještě něco jiného. Jak jsem ti už říkal, Ginger v jejich letadle letěl. Má důvod domnívat se, že Cansonův druhý pilot Rawlings něco kutil v kabině se šroubovákem. Jediné velké šrouby prý našel v opěradlech prvních dvou sedadel. Rád bych se na ně podíval zblízka.“

„Dobrá, začneme tam a je na to vhodná doba. Na prohlídku letadla pravomoc mám. Julesi, přines z auta velký šroubovák a přines ho za námi do letadla.“

„*Tout de suite, mon Capitaine,*⁴“ řekl Jules a zmizel od stolu rychlostí blesku.

Marcel, Biggles a Bertie vykročili přes letištní plochu ke stroji *dove*. Nikdo u něj nebyl. Jules přinesl šroubovák a vstoupili do kabiny. Stačilo pár minut a zadní stěna opěradla odpadla.

Objevila se prostorná dutina, která však zela prázdnotou. Vrátili desku na místo a prozkoumali druhé sedadlo. Výsledek byl stejný.

„Ted' tedy víme, kde zboží převážejí,“ řekl Biggles. „Již jsem si ověřil, že výrobce letadel takhle žádná sedadla neupravuje. Úložný prostor si tedy připravil sám Canson.“

⁴ *Tout de suite, mon Capitaine*– Hned, kapitáne.

Chybí nám už jen zjistit, co převáží. Překvapilo mne, kolik je tam místa.“

„Kdybychom tu počkali, jistě to zjistíme, jestli chápeš, co tím myslím,“ řekl Bertie.

„Vím, ale jistý bych si nebyl. Po tom, k čemu došlo v Millhamu, bychom mohli čekat celé týdny. Nezdá se mi, že by si Canson dovolil něco pašovat do Anglie právě teď.“

„Jemináčku, vždyť on přece nemusí letět zrovna do Anglie,“ namítl Bertie.

„To je sice pravda, ale raději bych co nejdřív navštívil sklep obchodu v Rue Baldini,“ řekl Biggles.

„Souhlasím,“ rozhodl Marcel. „Jedeme tam!“

Kráčeli zpátky do příletové haly, když Bertie strnul a vyjekl: „Rawlings! Tamhle jde!“

„Otočte se od něj!“ sykl Biggles a sám odvrátil tvář. „Pozor, ať si nás nevšimne!“

„Nemá žádné zavazadlo,“ řekl tiše Marcel.

„Myslím, že něco tají pod sakem,“ zašeptal Biggles. „Protože ho však celníci znají, nebudou ho kontrolovat.“

„Ano,“ kývl Marcel. „Kdyby ale něčím vzbudil jejich podezření, prošacovali by ho od hlavy k patě.“

„Řekl bych, že něco pronáší, aby to uložil do opěradel. Takovou práci asi skončil tehdy, když ho Ginger zahlédl se šroubovákem. Jestliže zamíří do kabiny, dáme mu minutu nebo dvě, a vtrhneme za ním.“

Tiše sledovali, jak Rawlings došel k letounu a zmizel v kabině. Počkali asi minutu a on nevycházel.

„Pojďme!“ řekl Biggles. „Podíváme se, co kutí uvnitř. Ty, Bertie, sleduj, jestli se tu někde neprochází Canson. Může být blíž, než si myslíme.“

Rychle došli k letadlu.

Dveře kabiny byly jen přivřené. Oba muži vnikli dovnitř a uviděli

Rawlingse. Klečel za předním sedadlem, o něž se opírala vymontovaná zadní deska opěradla.

Když Rawlings spatřil nečekané hosty, vůbec nepomyslel na odpor a šroubovák mu vypadl z ruky. Zmohl se pouze na to, že vstal a vytrěštěně civěl na muže, kteří ho vyrušili. Tvář mu zbledla, či spíše zpopelavěla. Stočil oči dolů, kde se na podlaze u jeho nohou povalovaly jakési balíčky, které s sebou přinesl na palubu, ale už nestačil uschovat do skrýše.

„Hra skončila, Rawlingsi,“ řekl Biggles ostře. Přistoupil blíž, sehnul se a zvedl z podlahy jeden z balíčků. Byl to silný svazek úplně nových anglických pětilibrových bankovek. Stejných balíčků ležela na podlaze pěkná hromádka. Podal libry Marcelovi.

„Co k tomu můžete říci?“ zeptal se Rawlingse.

Bylo na první pohled zřejmé, že bývalý člen královského letectva nepatří mezi hrdiny. Zdálo se, že je na pokraji zhroucení. Třásl se po celém těle, byl bledý jako stěna a špičkou jazyka si stále navlhčoval okoralé rty. Zdálo se, že není schopen slova.

„Bude pro vás mnohem lepší, když nám řeknete pravdu,“ pokračoval Biggles. „Tak mluvte! Odkud pocházejí tyhle peníze?“

„Bože můj,“ vzdychl chvějící se Rawlings. „Dostanu se z toho, když řeknu všechno, co vím?“

„To pochybuji, ale když budete pravdivě svědčit, můžete dostat mírnější trest. Nezapomeňte, že jste ve Francii, takže se o vás postará zdejší policie a soud. Komu patří ty peníze?“

„To... to nejsou pravé peníze.“

„Co tím myslíte?“

„Jsou to padělky. Tisknou se tady.“

„Mluvíte pravdu?“ nevěřicně vyhrkl Biggles.

„Já to musím vědět.“

Biggles porovnal jednu z bankovek s jinou, kterou vytáhl ze své peněženky, potřásl hlavou a podal obě Marcelovi. „Domnívám se, že jsou dokonalé. Nemíchej s nimi, nebo nepoznáme, která je ta pravá. Chceš mu položit pár otázek?“

„Ne, ne,“ zavrtěl hlavou Marcel. „Pokračuj sám. Tvoje angličtina je přece jen mnohem lepší než moje.“

„Jak dlouho dovážíte padělky do Anglie?“ obrátil se Biggles zpět k Rawlingsovi.

„Do Anglie poprvé před dvěma týdny. Předtím jsme je vozili někam jinam.“

„Proč ne do Anglie?“

„Canson si myslel, že by to bylo nebezpečné a že se toho zbavíme lépe jinde. Tam, kde na to hůře přijdou.“

„Kam jste tedy s padělky létali?“

„Do Ženevy ve Švýcarsku.“

„Létal jste někdy sám nebo vždy s Cansonem?“

„Letěl jsem nejdřív sám a pak jsem se pro něj vracel.“

„Kde je teď?“

„V Nice.“

„Kde v Nice?“

„Ve Starém Městě.“

„V Rue Baldini?“

„Vy už o tom víte?“

„Ano.“

„Kdy se chcete vrátit do Anglie?“

„My? My už do Anglie nepoletíme.“

„Ale. Pročpak ne?“

„Canson dostal strach. Nějak poznal, že hra končí. Tohle chtěl dostat do bezpečného úkrytu v Ženevě, a další zásilku jsme chtěli vzít s sebou na Střední východ. Tam bychom pak prodali letadlo a zmizeli.“ Bylo zřejmé, že se Rawlings již otřepal z nejhoršího a nyní se snažil zavděčit vyšetřovatelům velkou sdílností.

„Rozumím tomu tak, že šéfa z Millhamu házíte přes palubu. Je to pravda?“

„Ten pro nás nic neznamena.“

„Jak se jmenuje?“

„Nevím. Vážně ne. Nikdo mi to neřekl.“

„Canson to ví?“

„Možná. Musíte se ho na to zeptat sám. Vždycky o něm mluví jako o doktorovi.“

„Kolik lidí s ním bydlí v tom domě?“

„Myslím, že jenom dva.“

„A co váš dobrý přítel Tomlin?“

„Zůstal v Millhamu.“

„To jste nechali v bryndě i jeho?“

„Kdyby chtěl, mohl odletět s námi. Jenomže on se nedávno oženil a nechtěl opustit manželku.“

„Věděl váš millhamský šéf, že ho opouštíte?“

„Nevěděl. Včera v noci se v domě něco semlelo, a Canson z toho usoudil, že je otázkou několika hodin, než dovnitř vpadne policie. Doktor ať se o sebe postará sám.“

„Proto se rozhodl zachránit si vlastní kůži a ostatní v tom nechat?“

„Ano.“

Biggles ukázal na svazky bankovek. „Tohle se tiskne u fotografa v krámku v Rue Baldini?“

„Ano.“

„Canson je uvnitř?“

„Asi ano. Má strach a vůbec se mu nechce ven.“

„Kolik liber tu celkem máte?“

„Canson říkal, že dvacet tisíc.“

„Dobrá,“ kývl Biggles. „Myslím, že nám to zatím stačí. Měl byste přišroubovat opěradlo tam, kam patří. Peníze nechte venku.“ Obrátil se k Marcelovi. „Chceš k tomu něco říci?“

„Ani ne. Odvezeme ho na policejní stanici i s penězi, a potom vyrazíme do Rue Baldini.“

Biggles kývl a po krátké chvíli opustili letadlo. Spolu s Bertiem a Julesem dovezli Rawlingse na policejní komisařství, kde Angličana místní velitel obvinil z trestného činu padělání a přechovávání peněz. Zatčení, které následovalo, Bertiemu silně připomnělo scény z francouzských filmových detektivek. Padělky velitel zabavil a uložil do trezoru s tím, že o jejich osudu rozhodne soud.

Při následující schůzce seznámil Marcel s případem policejního ředitele. Ten neváhal. Nařídil okamžitý zákrok proti obchodu v Rue Baldini a sám převzal velení. Plán akce policisté rychle sestavili nad velice podrobnou mapou Starého Města. Zjistili, že zadní část domu s obchodem sousedí se starým kostelem. Protože bylo více než pravděpodobné, že obě budovy jsou propojeny, vyslal ředitel dva muže ke střežení východu z kostela. Později se ukázalo, že to bylo rozumné rozhodnutí. Do Rue Baldini pak měla z obou stran vstoupit hlídka ozbrojených četníků, a zatáhnout síť kolem padělatelského doupěte.

Šlo pochopitelně o akci francouzské policie, do jejíhož průběhu nemohl Biggles zasahovat. V zátahu však měl uvážnout také britský občan Canson, a proto policejní ředitel povolil oběma Angličanům sledování průběhu operace po Marcelově boku. Všechny odvezl do Starého Města policejní vůz.

Příjezd jednotky ozbrojených strážců zákona v uniformách na okraj Rue Baldini, vyvolal mezi místními usedlíky značný rozruch. V ulici se tou dobou pohybovalo poměrně dost lidí a kamenné tváře policistů je rychle přesvědčily o tom, že nejde o pouhé cvičení. Stará žena v černém oděvu, však nebyla mezi prvními, kdož si všimli uniformem. Seděla jako obvykle v zapadlém výklenku vedle dveří do obchodu a blížících se policistů si všimla pozdě. Pokusila se sice zmizet v domě, ale muži zákona byli rychlejší, protože je Biggles včas upozornil na její úlohu. Z varování padělatelů sešlo, pokud ovšem děsivé ječení ženy nedolehlo až k nim. Když ji policisté vlekli do auta, ozývala se hlasem poplašné sirény. Černá čarodějnice se stala po Rawlingsovi druhým zatčeným.

Dveře obchodu byly sice zamčené, ale s tím si policisté rychle poradili a vtrhli dovnitř.

Biggles a Bertie vyčkávali na ulici, takže neviděli, co přesně se v domě událo. Došlo tam zřejmě k zápasu, ale zásah

se obešel bez jediného výstřelu. Policisté brzy vyvedli na světlo dva muže a Cansona, všechny s pouty na rukou. Všichni tři pak následovali svou věrnou hlídačku do policejního vozu. Nedlouho poté přivedli další policisté dva muže, pokoušející se upláchnout kostelem. Zatýkání skončilo, řidič policejního vozu nastartoval motor a auto vyrazilo směrem ke komisařství. Na místě zůstal jediný ozbrojený muž určený ke střežení domu, který policie vylidnila.

Biggles věděl, co střeží policista v prázdném domě, a cestou mu to potvrdil Marcel. Jednotka přistihla bandu ve sklepech pod obchodem při pilné práci. V dílně vybavené velice moderním zařízením tiskli další padělky pětilibrovek. Marcel Brissac dokonce poznal starého muže, jenž práci vedl, a označil ho za mistra mistrů mezi tiskaři. Nebyl to Armand Mattio, ale muž jménem Rousseau, s nímž se komisař seznámil před dávnými léty při jednom zátahu v Paříži, a po jejichž seznámení strávil zdatný tiskař řádku let za mřížemi. Při následné prohlídce sklepa, našli odborníci sady štočků bankovek různých států připravené k tisku. Dokázalo se, jak rozvětvená a nebezpečná byla činnost skupiny.

To však, po pravdě řečeno, Bigglese moc nezajímalo, francouzská část případu pro něj skončila. Mnohem víc teď uvažoval o hlavolamu, který čekal na vyřešení v anglickém Millhamu.

Od Gaskina zpráva nepřišla, a protože oba Angličané již vlastně neměli ve Francii co dělat, oznámil Biggles Marcelovi, že by se rád co možno nejdříve vrátil domů. Než však odletí, chtěl by si ještě pohovořit s Cansonem, kterého by teď možná bylo snazší přesvědčit, aby objasnil, co se děje v tajném domě v Millhamu.

„Nic snazšího,“ kývl Marcel. „Pojď.“

O dvě minuty později stál Biggles v Cansonově cele.

„Dostali jsme Rawlingse,“ začal Biggles, „a pověděl nám všechno, co věděl. Chcete mi něco říci, než se vrátím do Anglie?“

„Vždycky jste byl prohnáný ďábel,“ vztekle zavrčel Canson a z očí mu vyšlehl nenávistný plamen.

„Uznání od vás člověka potěší,“ ušklíbl se Biggles. „Nechcete k tomu ještě něco dodat?“

„Co bych asi měl dodávat? Nechci se s vámi bavit.“

„Bylo by to ve vašem vlastním zájmu.“

„Co je zas tohle za podvod?“

„Jste ve Francii, Cansone, chápete to vůbec? Postaví vás před francouzský soud.“

„Vy mne neodvezete do Anglie?“

„Klidně bych to udělal, ale nemohu. Chtějí vás soudit Francouzi a s nadšením vám napaří vysoký trest. Možná by si vás mohl vyžádat náš soud, ale nemohu vám to slíbit. Vaše vydání záleží na vzájemné dohodě francouzské strany s britskou. Namočil jste se sice také doma, ale do bláta jste spadl ve Francii. Můžete považovat za téměř jisté, že poznáte francouzské vězení zevnitř.“

„Co tedy chcete *vědět*?“

„Kdo přišel s nápadem pašovat padělané knihy?“

„Já ne. Byl jsem bez práce a odpověděl jsem jen na jeden inzerát v novinách.“

„Dal ho zveřejnit muž bydlící v Millhamu?“

„Ano.“

„Co zaměstnanci Sunnitoursu? Věděli, co se dělo pod zástěrkou jejich firmy?“

„Ne.“

„Ale pašování jste organizoval vy.“

„Do jisté míry. Chlápek, co mě najal, mi nabídl peníze na nákup letadel a já mu je koupil.“

„Včera pozdě v noci jste přijel do Millhamu, a víte k čemu tam došlo. Co teď obyvatelé domu dělají?“

„Nic.“

„Chcete říci, že tam stále jsou?“

„Rozhodně tam zůstal ten starý. Cestou do Millhamu jen ztratíte čas. Nic zajímavého tam nenajdete.“

„Jak se jmenuje muž s černou maskou?“

„Říká si doktor Fortescue. Patrně je to falešné jméno.“

„Víte, že jste vycouvali z obchodu?“

„Ne.“

„Takže předpokládá, že se vrátíte.“

„Nevím. Asi ano.“

„To je všechno, co mi o tom povíte?“

„To bych si musel vymýšlet. Více nevím. Byl jsem jen obyčejný pilot.“

„Který zatáhl do pašování padělků Rawlingse s Tomlinem!“

„Přirozeně. Na všechno bych sám nestačil. Potřeboval jsem pozemní personál, a s nimi jsem se znal.“

„Co ta dutá opěradla v letounu *dove*? Je to vaše práce?“

„Ano. Jak dostanu zboží domů byla moje věc.“

„Ještě poslední otázku. Víte vaše manželka, čím se zabýváte?“

„Nemůže to vědět a ani ji to nezajímá. Už dávno mě opustila.“

„To mě nepřekvapuje. Dobrá, Cansone. Ohlásím svému veliteli ve Scotland Yardu, co se stalo. Ostatní už bude záležet jen na něm. Odlétám ihned.“

„Mohu se vás na něco zeptat?“

„Ptejte se, ale neslibuji, že odpovím.“

„Považoval jsem svůj plán za dokonalý,“ ušklíbl se Canson. „Jak jste přišel na to, oč skutečně jde?“

„Víte, Cansone,“ usmál se Biggles, „má odpověď vás asi nepotěší, ale měl byste se nad ní zamyslet. Znam vás a pamatuji si, čeho jste se před léty dopustil v RAF. Když jsem se dozvěděl o vaší letecké firmě, přišlo mi vaše obrácení k poctivosti podivné. Jsem ochoten uznat, že se lidé mění, ale příliš často se to nestává. Ověřil jsem si vaši činnost, a to nač jsem přišel, mi neudělalo radost. To je všechno.“ Biggles vyšel z cely.

„Teď už tady nejsem nic platný,“ řekl s úsměvem Marcelovi. „Brzy se zas uvidíme. Díky za pomoc, ale nerad vidím, když má francouzská policie případ vyřešen a my v Anglii ne. Vyrážíme hned domů, abych za tím udělal tečku i u nás. Co bude s *dovem*?“

„Jsme prostě čilejší,“ smál se Marcel. „*Dove* budeme potřebovat jako jeden z důkazů. Vyřídíme čile i tohle a pak se ti ozvu. Budeš si moci vybrat, kdo s ním odletí.“

„Dobrá. Rád bych si s sebou vzal několik padělků, abych je mohl ukázat odborníkům ve Scotland Yardu.“

„Vezmi si je.“

Výlet do Nice skončil. Po lehkém obědě Biggles a Bertie usedli do proctora a stroj vzápětí vzlétl. Když přistáli v Anglii, oba cítili jak silně jsou unaveni.

„Zastavím se u generála Raymonda, ohlásím mu, že jsme zpátky, a jdu do postele,“ prohlásil Biggles. „Za jediný den jsme toho stihli až dost.“

KAPITOLA

PATNÁCTÁ MASKA PADÁ

Po vydatném spánku byl Biggles ráno brzy na nohou, neboť, jak řekl, hodlal co nejrychleji ukončit kriminální případ, k jehož řešení se dostal víceméně náhodou.

„Chtěl jsem vlastně jen dokázat, že když se jistý typ lidí jednou uchýlí k podvodům, je jeho náprava nepravděpodobná,“ dodal.

„Uvědomuješ si, co ti vyjde, když svou úvahu obrátíš?“ zeptal se Bertie.

Biggles na něj nechápavě pohlédl.

„Jemináčku, to je přece jasné,“ pokračoval Bertie. „Když se podle tebe někdo vydá pěšinou poctivosti, je děsně nepravděpodobné, že by z ní kdy sešel. Lituji, ale nezdá se mi to. Je dost spravedlivých, kteří občas zabloudí.“

„Doufám, že se mezi ně nepočítáš,“ zavrčel Biggles.

„Uklouznout může každý, jestli víš co tím myslím,“ ukončil hovor Bertie a jal se leštit svůj monokl.

Než připravili snídani, seznámil Biggles Gingeru s tím, že černá žebračka a patrně i noční útočníci z Rue Baldini sedí za mřížemi a podobně že skočil Canson. Zrzek mu zas oznámil, že podle Gaskinova zjištění, vládne v millhamském domě pohoda. „Co podnikneme dál?“ zajímal se.

„Když jsem včera večer mluvil s generálem Raymondem, řekl mi, že požádá o povolení k prohlídce domu a letištních budov v Millhamu. Než ho dostaneme, musíme čekat. Rád bych si mezitím pohovořil s Gaskinem. Protože za nás včera střežil millhamské stavení, jistě si dnes rád přispal. Pokud dojde k zatýkání, raději bych to nechal na něm. Navrhnou mu, aby vzal k prohlídce jednoho ze svých lidí. Možná, že něco objevíme.“

„Co máš na mysli?“

„Balík padělaných peněz. Pro důkazní řízení víc nepotřebujeme. Od Cansona a Rawlingse jsme se dozvěděli, že nějaké padělky do Millhamu přivezli.“

„Víš, starouši, trochu jsem o tom přemýšlel,“ přihlásil se o slovo Bertie.

„Dobrá. Nač jsi přišel?“

„Něco mi na tom pořád není jasné. Rawlings měl mít u sebe v době zadržení dvacet tisíc padělaných liber. Vypověděl to sám.“

„Nepočítal jsem je, ale věřím tomu.“

„Absolutně správně, starouši. Takže když sem byly stejné dobré padělky dováženy i dřív, člověk by řekl, že celá zem bude zaplavena falešnými bankovkami, jestli víš, co tím myslím. Jak je pak možné, že jsme o nich dosud nezaslechli ani slovo?“

„Pokud je mi známo, objevuje se v Anglii málo padělků. Nejčastěji to bývají jednolibrové bankovky.“

„Nepřipadá ti to zvláštní?“

„Máš pravdu,“ řekl zamyšleně Biggles. „Je možné, že tyhle padělky jsou tak dobré, že na ně ještě nikdo nepřišel. Jsou totiž lepší než všechny, které jsem dosud viděl. Zeptáme se Gaskina, zda neslyšel o tom, že by se dostal do oběhu vyšší počet padělaných pětilibrovek. Gingere, říkal jsi, že v Millhamu se nic nedělo?“

„Vládl tam klid. Podle Gaskina do domu nikdo nevstoupil a nikdo ho také neopustil. Nikde ani známka života. Říkal, že je to tam úplně mrtvé.“

„Tomu nerozumím,“ zamračil se Biggles. „Je to podivné. Po naší návštěvě bych čekal, že majitel dům okamžitě vyklidí.“

„Co když muž s maskou čeká na Cansonův návrat.“

„To by mohlo být vysvětlení.“

„Jestliže se jim povedlo zbavit se všeho, co by je usvědčilo, mohl ten chlap vyměnit černou masku za masku

beránčí,“ poznamenal Bertie. „O zatčení Cansona a Rawlingse ve Francii se přece dosud nemohl dovědět.“

„Jsem velmi zvědav na to co řekne, až se dozví, že se oba jeho piloti přiznali. Myslím, že brzy budeme moudřejší. Generál Raymond mi slíbil oprávnění k domovní prohlídce, takže jistě nebudeme čekat dlouho. Pojdme zjistit, jak se to vyvíjí.“

Nejprve se zastavili v generálově kanceláři ve Scotland Yardu, jenomže Raymond se dosud neobjevil. Inspektor Gaskin však již seděl u svého stolu a na Bigglesovu žádost k nim zašel.

„Děje se něco nového kolem Millhamu?“ zeptal se Biggles místo úvodu.

„Ne.“

„Máte dům stále pod dohledem?“

„Ve dne v noci. Můj člověk ho stráží z radio vozu. Kdyby se tam něco podezřelého hnulo, věděl bych to během pěti minut. Zdá se mi, jakoby ptákové uletěli z hnízda.“

„Možné to je,“ připustil Biggles. „Řekněte mi, zda jste neslyšel, že by Bank of England hlásila větší výskyt padělaných pětilibrových bankovek?“

„To mluvíte vážně?“ vyvalil oči Gaskin.

„Ano a mám pro tu otázku vážné důvody.“

„Neslyšel jsem o ničem.“

„Mohu předpokládat, že byste se hned dozvěděl, kdyby naše banky zachytily větší počet takových padělků?“

„Klidně můžete. Kdyby k tomu došlo, máme povinnost neprodleně varovat veřejnost. Oznámili bychom také každý rozlišovací znak na padělcích, aby je lidé rozeznali od pravých.“

„Myslíte si, že by naši odborníci padělané bankovky odhalili, i kdyby byly mimořádně dokonalé?“

„Zcela dokonalé nejsou nikdy, takže mohu tvrdit, že odborníci odhalí každý padělek. Povězte mi o jaké pětilibrovky jde? Určitě se nemýlíte?“

„Nemýlím se, a proto nechápu, co se děje. Ve Francii již delší dobu tisknou falešné britské pětilibrové bankovky a nejsou to žádní troškaři. Můžete mi také stoprocentně věřit, že je Canson dovážel k nám. Jednu dodávku jsem viděl a bylo v ní dvacet tisíc liber. Tohle je vzorek. Podívejte se. Napadá mě jen to, že jsou tak dobré, že je dosud nikdo neodhalil.“

„Vida! Tak tohle je zboží, které pašoval?“

„Vidíte sám,“ kývl Biggles a pak Gaskinovi vyprávěl, co se událo v Nice. „Omlouvám se, že jsem vám nezavolal ještě včera večer, ale když jsem se dostal na dohled postele, neodolal jsem. Měl jsem toho plné zuby.“

„Co bude teď?“

„Je na nás, abychom to dotáhli do konce. Generál Raymond slíbil, že sežene oprávnění k prohlídce domu v Millhamu. Čekám až přijde. Napadlo mi, že byste mohl jet s námi a pomoci nám.“

„Docela rád.“

„Až sejmeme masku z tváře velkého šéfa, může se snadno stát, že toho člověka poznáte.“

„Pokud už měl s tímhle druhem obchodu něco společného, měl bych ho znát.“

„Mohou také klást odpor.“

„Kdyby k tomu došlo, vypořádáme se s tím. Já bych se ale vsadil, že tam nikoho nenajdeme.“

„Uvidíme.“

V té chvíli se ozval telefon a Biggles ho zvedl. „Budu tam hned, pane,“ odpověděl do mluvítka.

„To byl Raymond,“ řekl a odložil telefon. „Sehnal nám oprávnění k prohlídce. Jdu pro něj.“

Za pár minut byl zpátky s veledůležitým úředním dokladem v kapse. „Máme všechno, co jsme potřebovali,“ poznamenal. „Teď si musíme pospíšet do Millhamu. Zdá se, že už nás čeká jen jednoduchý úkol. Musím přiznat, že jsem na to docela zvědav, protože tu pořád zbývá pár věcí, které mi nejsou úplně jasné.“

„Poletíme?“ zeptal se Gaskin.

„Myslím, že to není třeba. Nemáme zvlášť naspěch a auto bude pro naše potřeby vhodnější. Ušetříme. Pojedu našim vozem s Bertiem a Gingerem. Vy pojedete za námi s policejní dodávkou pro případ, že bychom zpátky převáželi zatčené.“

„Dobrá.“

Oba vozy vyrazily během několika minut, a protože se tentokrát prodírali hustým londýnským provozem, trvala jim cesta téměř o půl hodiny déle než v noci. Konečně se obě auta zastavila na silnici vedoucí poblíž domu, kde parkoval vůz s hlídkujícím policistou.

„Dělo se něco?“ zeptal se Gaskin.

„Vůbec nic, pane. Po nikom ani vidu ani slechu. Dvorní nikdo nevstoupil a nikdo také nevyšel ven. Ani listonoš nebo obchodní cestující. Řekl bych, že najdete prázdný dům. Dělá to dojem, jako by ti lidé vymřeli.“

„Vypadá to tak? Když to tvrdíte, budu vám věřit. Nijak mě to nepřekvapuje.“

„Pojďme se přesvědčit, kolik uvnitř leží mrtvol,“ navrhl Bertie. „Moc mě to zajímá.“

Gaskin se chmurně usmál a usedl do auta. Také Biggles se vrátil k volantu a odbočil na příjezdovou cestu k domu jako první. Oba vozy zastavily před vstupní branou, všichni vystoupili a vzápětí se začal odvíjet řetězec překvapení, který Bigglese, jak sám později přiznal, zcela vyvedl z míry.

Když došli ke dveřím, nebylo třeba ani klepat ani zvonit, a už vůbec si nemuseli vynucovat vstup do budovy násilím. Dveře domu se před nimi náhle otevřely a v nich stál zasmušilý muž oblečený do tmavého úboru panského sluhy. Bylo jasné, že o příchozích věděl a očekával je.

„Předpokládám, že jste od policie,“ řekl bezvýrazně.

Biggles mu to potvrdil.

„Prosím pojdte dál, pánové. Doktor Fortescue vás očekává. Zavedu vás k němu. Následujte mne.“

Gaskin se obrátil k Bigglesovi a v jeho tváři byl výraz takového nepochopení, až to Bigglesovi připadlo směšné. „Co to má znamenat?“ vyrazil ze sebe. „Není to nějaká léčka?“

„Nemyslím,“ sykl Biggles, ale také on žasl. Čekal všechno možné, jenom ne zdvořilé pozvání. Spíš byl připraven na to, že bude nutné vyrazit dveře.

Následovali chlapíka halou ke dveřím do rozlehlé místnosti, odkud Biggles za noci odváděl Gingera. Muž je otevřel. „Je tady policie, pane,“ oznámil a ustoupil stranou.

„Pojďte dál, pánové,“ ozval se zevnitř mužský hlas. „Trvalo vám dlouho, než jste se sem dostali.“

Místnost byla až na jedinou výjimku stejná, jako když ji Biggles viděl naposledy. Nic se nezměnilo, i okno bylo pootevřené. V tomtéž křesle seděl tentýž muž, a jeho ruka držela rukojeť stejné hole. Jediné, co chybělo, byla jeho černá maska. Mohli tedy pohlédnout do tváře asi šedesátiletého muže, kterou oživoval mírný úsměv.

„Jste doktor Fortescue?“ zeptal se Biggles, jenž se vzpamatoval první.

„Ano,“ kývl muž. „Mé jméno je Cedric Adrian Fortescue, a kdysi jsem byl skutečně lékařem.“ Jeho hlas působil dojmem střízlivého a vzdělaného člověka.

„Je to vaše skutečné jméno?“

„Opravdu se tak jmenuji,“ pousmál se chlapík. „Jiné jméno jsem nikdy neužíval.“

„Dobrá, doktore Fortescue. Mám povinnost vám položit pár otázek. Vy na ně nemusíte odpovídat, ale upozorňuji vás, že cokoli řeknete, může být použito proti vám.“

„Udělám co bude v mých silách, abych vám pomohl,“ kývl doktor. „Předpokládám, že povolení k domovní prohlídce máte.“

„Ovšem,“ řekl Biggles a předložil doklad.

„Než začnete s věcí, která se nakonec ukáže jako zcela zbytečná a nudná, rád bych vás požádal, abyste se posadili a pohovořili si se mnou. Nám všem by to ušetřilo starosti i čas.“

„Děkuji,“ odměřeně odmítl Biggles. „Postojíme.“

„Jak si přejete. Mé vysvětlování však bude trvat dost dlouho. Mohu vám nabídnout malé občerstvení? V mém sklepě je sherry, které vám mohu doporučit.“

„Ne, díky.“

„Určitě se neposadíte? Uvádí mne do rozpaků, když moji hosté stojí, zatímco já sedím. Nemusíte se obávat, že se dopustím nějaké nepředloženosti. Rovněž vám mohu slíbit, že se nepokusím o útěk. Kdybych to měl v úmyslu, a byl toho vůbec schopen, udělal bych to přece už dávno.“

„Byl toho vůbec schopen? Jak to myslíte?“

„Nemohu chodit, vážený pane. Nenapadlo mne, že jste si nevšimli mého postižení. Jsem od pasu dolů ochrnutý.“

Biggles stiskl rty. Skutečně ho ani nenapadlo to nejprirozenější vysvětlení mužovy nehybnosti.

„Od chvíle, kdy mě moji dobří služebníci obléknou a usadí do tohoto křesla, musím v něm setrvat, dokud mne večer neodnesou do postele,“ pokračoval doktor. „Jsou tu stále se mnou, ačkoli jsem je vyzval, aby odešli, dokud je ještě čas. Musím prohlásit, že mě odmítli opustit. Jsou věrní a doufám, že to vezmete v úvahu, kdyby byli postaveni před soud.“

Biggles stále nenacházel slova. Vydal se sem připraven na souboj s bandou přistižených zločinců. Místo ke všemu odhodlaných zoufalců tu našel bezmocného starého muže se dvěma oddanými služebníky. Vrhł tázavý pohled na Gaskina.

Inspektor pokrčil rameny. Mlčel.

„Povězte mi, co víte, a co jste z toho vyvodili, prosím,“ mluvil dál doktor. „Doplním vám veškeré podrobnosti, které jste dosud nezjistili.“

„Po určitou dobu jste si nechával dovážet z Francie pětilibrové britské bankovky, pokoutně tištěné v Nice. Je to tak?“

„Je,“ kývl doktor.

„Včera jsem zadržel jednu dodávku na francouzském letišti.“

„Varoval jsem toho blázna Cansona, že pokud s tím nepřestane, nemůže to jinak dopadnout. On však stále neměl dost. Mimochodem, neměl jsem ani tušení, že má tak pošpiněnou minulost, dokud mi to neprozradil mladý muž, který tu s vámi stojí.“

„Proč se pokoušíte svalit všechnu vinu na Cansona? Vždyť jste ho platil. Proč jste se snažil ještě obohatit, když jste měl tolik peněz?“

„Ne, ne! V tom se mýlíte. Nedělal jsem to pro obohacení.“

„Čekáte, že vám to uvěřím?“

„Pravda,“ zarazil se doktor. „Nečekám.“

„Proč jste to tedy dělal?“

„Pro potěšení.“

„Potěšení?“

„Proč ne? Když se vám to slovo nelíbí, nazvete to třeba zábavou nebo hrou,“ řekl doktor a usmál se při pohledu na výraz Bigglesova obličeje.

„Nerozumím,“ zavrčel Biggles. „Zaplavíte zemi falešnými penězi a nazýváte to potěšením nebo zábavou? Vypadá to, pane, že každý z nás žije v jiném světě!“

„Opět se necháváte unášet předsudky. Nejsem takový zloduch, za jakého mne považujete. Ani jediná z bankovek dovezených do Anglie se nedostala do oběhu.“

„Co jste s nimi tedy dělal? Nechtějte, abych uvěřil, že jste koupil drahé letadlo jen proto, abyste si tu zapaloval falešnými bankovkami doutník,“ řekl ostře Biggles.

Doktor Fortescue sáhl po klíči, jenž dosud ležel na stolku blízko jeho ruky. „V rohu vidíte trezor a klíč patří k němu. Udělejte mi tu laskavost, Bigglesworthe, a otevřete ho. Potom mi řeknete, co jste našel uvnitř.“

Biggles, jenž už měl zmatek ve všem, co považoval za jisté, sáhl po klíči, zasunul ho do patentního zámku a otevřel těžké dveře. Trezor byl tak naplněn svazky nových bankovek, až téměř vypadávaly ven. Biggles na ně vytřeštil oči a civěl na

balíčky pětilibrovek snad deset vteřin. Napadlo ho, že jediným vysvětlením téhle záhady může být to, že doktor je šílený.

„Všechny jsou falešné?“ vyhrkl konečně.

„Do jedné. Leží tam všechny, které přivezli.“

„Čím jste platil Cansonovi?“

„Vlastními penězi, pane. Jsem náhodou velice bohatý muž, ale k mé smůle mi peníze nejsou k ničemu.“

Biggles odstoupil od trezoru. „Proč jste to dělal?“ vydechl.

„Už jsem vám to řekl. Pro potěšení. Nebo, chcete-li, abych vůbec něco dělal. Člověk se musí něčím zaměstnávat, jenomže v mém stavu je opravdu málo věcí, na které stačím. Nic z toho, co mi zbylo, mi nepřinášelo ani špetku vzrušení. Po dlouhá léta jsem zaháněl nudu četbou. Většinou jsem četl detektivky, nejčastěji takové, jímž dnes říkají thrillery. Každého zlosyna v nich dopadli, obvykle na dvou posledních stranách. Jenže všechny mi připadaly natolik vymyšlené, až jsem se jednoho dne rozhodl zkusit to sám. Jste detektivové a můj příběh by vás mohl zaujmout. Určitě se neposadíte?“

Doktor hovořil pomalu a rozvážně a jeho chování neprozrazovalo ani náznak duševní poruchy. Odmlčel se, sáhl po sklence, ve které bylo asi jeho výtečné sherry a trochu se napil.

Teď již policisté pozvání přijali. Jeden po druhém se usadili do pohodlných křesel.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KONEC ŠŤASTNÉHO CHLAPCE

„Když jsem byl ještě dítě,“ začal doktor své vyprávění, „moje chůva jednou řekla něco, nač jsem nikdy nezapomněl. Řekla mi, že jsem šťastný chlapec, který se narodil na šťastné planetě, jako nejbohatší dítě v celé Anglii. Protože moji rodiče byli velice bohatí, patrně si to skutečně myslela a věřila tomu. A po dlouhou dobu můj život probíhal tak, až jsem tomu uvěřil i já. Mohl jsem si totiž dopřát všeho, čeho se mi zachtělo. Vyžíval jsem se hlavně ve sportu. Věnoval jsem se různým disciplínám, a třebaže to můžete považovat za neskromné, tvrdím, že jsem ve většině z nich vynikal. Však jsem také měl pro sportování skvělé podmínky. Měl jsem vlastní stáj závodních koní, golfové hřiště, jachty, motocykly a auta. Mohl jsem létat vlastním letadlem. Protože jsem byl tělesně zcela zdrav, dobře urostlý a nevyhlížel jsem nejhůř, mohl jsem si užívat života plnými doušky. Ne, že bych byl nějaký svůdce žen, ale úspěchy jsem měl také u nich. Studoval jsem medicínu a studium zdárně dokončil. Snad jsem tehdy pochybil, když jsem nezačal s lékařskou praxí. Je možné, že práce by můj osud pozměnila.“

Doktor se odmlčel, pak se pousmál a pokračoval:

„Jak řekla moje chůva, byl jsem šťastný chlapec. Toho štěstí bylo asi až příliš a mohlo mě napadnout, že věčně nevydrží. Ať jste kdo jste, nemůžete očekávat, že nad vámi bude štěstěna držet ochrannou ruku neustále. Bývá vrtkavá a když se dřiny s vaší ochranou nabaží, ušetří vám úder, který vás srazí do prachu.“

Mé štěstí skončilo za války. Vstoupil jsem do RAF. Toužil jsem létat na stíhačce, ale byl jsem na to už příliš starý, takže mne přidělili k bombardérům. Účastnil jsem se desítek náletů, při nichž mne štěstí neopouštělo. Asi týden poté, co

naše jednotky překročily Rýn, jsem startoval ke svému poslednímu náletu. Všichni mi tehdy na letišti přáli šťastný návrat, smáli se na mne a zvedali palce. Byl to můj poslední start. Doletěli jsme nad cíl, odhodili bomby a pak to přišlo. Náš stroj se vracel a jeden z posledních granátů, který na náš svaz vystřelili, vybuchl těsně u pilotní kabiny. Pár střepin vniklo dovnitř a já to dostal do dolní části páteře. Pošramocený bombardér dovedl domů druhý pilot. Od toho okamžiku jsem bezmocný a nikdy jsem se nezbavil bolestí.

Strávil jsem tři roky v nemocnici a bylo dávno po válce, když mne propustili jako beznadějný případ. Od té doby je pro mne život snesitelný jen s léky tisíci bolest. Dobře vím, že podobný osud postihl mnoho jiných, ale tohle vědomí člověku moc nepomáhá. Po životě, jaký jsem si navykl vést, to pro mne znamenalo něco jako konec světa. Neměl jsem pro co žít a nepovažoval jsem za poctivé ani to, abych k sobě někoho připoutal. Měl jsem všechny poklady světa, jenomže mi nebyly k ničemu. Často jsem uvažoval o sebevraždě a měl jsem pro ni i všechno připraveno.“

„Chápu,“ tiše řekl Biggles.

„Jednoho dne jsem náhle dostal nápad. Četl jsem další detektivku a najednou se přede mnou vyjevila napínavá hra, kterou bych si mohl zahrát, aniž bych opustil křeslo. Můžete to považovat za hloupost, ale mě to pomohlo rozptýlit nekonečnou nudu, ke které mne odsoudilo zranění. V knihách jsem vždycky čítal, že zločinec obvykle prohrál díky osudové chybě. Rozhodl jsem se změřit svůj důvtip s důvtipem policie. Taková vzrušující soutěž, která by mne donutila udržet mozek v činnosti. Nemám příbuzné, takže má případná prohra nemohla nikomu ublížit. Muselo to však být něco, čím bych nikomu neublížil. Pašování mi připadalo jako vhodné řešení. Jako pilot jsem si létání nesmírně oblíbil, neodradilo mne od toho ani zranění, a tak jsem docela samozřejmě uvažoval o pašování s pomocí letadla. Blízko mého domu leží nevyužívané letiště, které se přímo nabízelo. Sám jsem

pilotovat nemohl a tak jsem hledal spolehlivého pilota, jenž by poslouchal mé pokyny.“

„Ten, jehož jste sehnal, zrovna spolehlivý nebyl,“ přerušil jej suše Biggles.

„To si teď také uvědomuji. Dal jsem si do novin inzerát, kterým jsem hledal pilota. Přihlásil se Canson, kterého jsem do té doby samozřejmě neznal. Vysvětlil jsem mu, co zamýšlím, a jemu se můj nápad ihned zalíbil. Veškerou organizaci jsem nechal na něm, není třeba vysvětlovat proč. Koupil za moje peníze potřebná letadla a najal pozemní personál.“

„Ano. Vybral si dva muže, kteří se zapletli do jeho podvodů ještě v RAF.“

„To už díky panu Hebblethwaiteovi vím také.“

„Koho napadlo zakrýt pašování firmou Sunnitours?“

„Cansona. Byl to důvtipný nápad a já ho schválil. Připadalo mi chytré vytvořit si zcela důvěryhodnou záminku pro lety strojů do ciziny. Vypracovali jsme spolu plán, on jim ho předložil a ředitel Sunnitours Smith ho přijal. Jistou dobu šlo všechno hladce. Canson uskutečnil řádku zkušebních letů, z nichž mi přivezl francouzské potraviny a pití, speciality, které se u nás jen obtížně shánějí. Naštěstí jsem ještě schopen vychutnat jídlo. Nevyskytly se žádné potíže, takže jsme chtěli přejít k náročnějšímu úkolu. Ke svému úžasu jsem najednou zjistil, jak mi mé peníze překáží. Vadilo mi přesně to, po čem ostatní lidé strašně touží! Dlouho jsem nepřišel na nic, co bych potřeboval pašovat!“

„Vybral jste si pašování falešných peněz jen proto, že jste je dosud neměl?“ ušklíbl se Gaskin.

„Nesmysl,“ ohradil se doktor. „Byl to Cansonův nápad. Příliš mne nezaujal, ale nechal jsem ho při tom. Sám jsem nebyl v nejmenším pokušení pustit padělky do oběhu. Nikdy jsem nezamýšlel šířit je mezi lidi.“

„Tak proč jste to, k čertu, dělal?“ vyhrkl Gaskin.

„Z jediného důvodu, pane. Chtěl jsem něčím porušit zákon. Jinak by byla celá hra k ničemu.“

Inspektor neodpověděl a zdálo se, že těžce lapá po dechu.

„Kde a jak se Canson seznámil s padělateli?“ zeptal se Biggles.

„Narazil jste trochu jiný soudek, Bigglesworthe,“ řekl doktor. „Mohu vám však posloužit jen Cansonovou verzí. Než se seznámil se mnou, pobýval prý v jižní Francii. Jednou potřeboval směnit větší částku franků na britské libry. Franky vyhrál v kasinu v Nice. Asi víte, že Francouzi povolují vyvézt jen velmi malé částky své měny. Canson se tehdy zeptal recepčního v hotelu, zda by mu nepomohl. Muž mu vyhověl a seznámil ho s jiným chlapíkem, jenž mu nabídl padělané libry. Tak mi to vyprávěl Canson a já ani nevím, zda mluvil pravdu. Nikoho z těch podvodníků neznám a nic o nich nevím. Nezajímají mě. Nezáleželo mi ani na tom, zda jsou jejich padělky dobré či špatné. Účastnil jsem se však pašování, a přiznávám, že mne to vzrušovalo. Začal mne znovu zajímat život. Věříte mi?“

„Já ano,“ řekl Biggles. „Nedokáží si představit, že by si tak fantastický příběh někdo vymyslel. Myslím si však, že to bylo od člověka ve vašem postavení mimořádně výstřední chování.“

„Chápu, že vám to tak připadá. Uvědomte si však, že nejste v mé kůži a nemůžete tedy mou situaci posoudit. Je mi líto. A pak jste do mé malé hry vstoupili vy a začali mi ji kazit. Kde jsem udělal chybu, která vás přivedla na stopu?“

„Nebylo to nic, čeho byste se dopustil vy, pokud nepočítám váš výběr pilota.“

„Jak jsem mohl vědět, že měl u letectva nějaký vroubek?“

„Věděl jste přece, že má k poctivosti daleko.“

„Jak to?“

„Kdyby byl poctivý, nikdy by nepřistoupil na hru, která byla na první pohled nezákonná.“

„Ach ano. Máte pravdu.“

„Vaší chybou byl právě Canson. Já jeho povahu znal. Když jsem si přečetl, že obdržel licenci na provozování letecké

společnosti se základnou na letišti v Millhamu, zaujalo mě to. Rozhodl jsem se zjistit, do čeho se pustil. Víte, mám takovou staromódní představu, že když si člověk jednou začne s podvody, aby se dostal k penězům, obvykle s tím nedokáže přestat. Především tahle úvaha mě přivedla na millhamské letiště. První Cansonovou hrubou chybou byl útok na Hebblethwaita v Nice. Ještě větší hrubku pak udělal tím, že unesl zajatce sem. Kdo unese policistu, musí zákonitě počítat s tím, že po jeho stopě vyrazí celý oddíl mužů v uniformách.“

„Totéž jsem řekl Cansonovi, když mi hlásil, k čemu došlo v Nice. Neměl jsem s tím vůbec nic společného, a kdyby mi to Canson neřekl, ani bych o tom nevěděl. Velice mě to rozčílilo. Můj plán nepočítal s únosy policejních důstojníků.“

„Tak proč jste držel Hebblethwaita jako zajatce?“

„Co jiného mi zbývalo? Strašně mě to znechutilo. Namlouval jsem si, že můj plán je bez chyby, a zjištění, že na mne padlo podezření tak brzy, mě téměř zdrtilo. Rozhodl jsem se zjistit, kde byla chyba a jak se to mohlo stát. Upnul jsem se na pana Hebblethwaita, doufal jsem, že mi to řekne, ale on odmítl.“

„Když vám Canson oznámil, že zajatec je jedním z mých lidí, vyhrožoval jste, že jestliže neskončím s pátráním, zavraždíte ho. Pokud jste však považoval pašování za nevinnou hru, tady jde každá hra stranou a začíná zločin! Nezdá se vám?“

„Nikdy jsem nikomu nevyhrožoval!“ rozhořčil se Fortescue. „Kde jste vzal takovou pomluvu?“

„Tu zprávu mi předal váš člověk.“

„Nesmysl! Myslíte Cansona?“

„Neposlal jste ho za mnou?“

„Ano, ale jen proto, aby vám vyřídil, že se nemáte čeho obávat. Že pan Hebblethwaite je v bezpečí. Jeho zadržení bylo jen dočasné. Jakmile by mi vysvětlil, jak jste na mě přišli, propustil bych ho. Závisel na tom veškerý smysl toho, co jsem dělal, mé soutěže se zákonem.“

„Jenže Canson mi oznámil něco docela jiného. Kdyby mi dal zprávu o tom, že můj spolupracovník je v bezpečí, nikdy bych se nevloupal do vašeho domu.“

„Byl jsem blázen, když jsem mu důvěřoval. Jak se dozvěděl, že je Hebblethwaite pryč, byl zuřivostí bez sebe. Asi proto, že měl na rozdíl ode mne co ztratit.“

„Jak to myslíte?“

„Strašně toužil po penězích.“

„Zatímco vy ne,“ kývl Biggles. „Proč jste nosil tu masku?“

„Nejspíš z ješitnosti,“ usmál se doktor. „Když už jsem jednou převzal úlohu padoucha, tak jsem se na ni i nastrojil. Černá maska má v sobě cosi zlověstného, nezdá se vám? Člověk se v ní cítí jako skutečný zlosyn.“

„Ten pocit neznám,“ řekl pochybovačně Biggles. „Já se cítil jako skutečný zločinec, když jsem připravoval uspávací pro vaše psy. Doufám, že jsou v pořádku.“

„Ano,“ usmál se Fortescue. „Vyspali se do růžova.“

„Jen tak mimochodem. Canson s Rawlingsem jsou teď ve francouzském vězení. Kdepak vězí Tomlin? Ten druhý mechanik?“

„Nevím. Považuji však za velmi pravděpodobné, že dnes ráno vzal do zaječích.“

„Proč by to dělal?“

„Tomlin je přesným důkazem toho, jak málo si mezi sebou tihle lumpové důvěřují. Když sem Canson přijel naposledy, dověděl se, že jste pana Hebblethwaita odvedli. Nejdříve se ho zmocnila panika a vztek. Pak prohlásil, že ještě naposled odletí do Francie, a až se sem vrátí, ukončí smlouvu se Sunnitours.“

„Asi to řekl, ale vracet se nehodlal. Odletěl, aby si zachránil kůži. Kdyby ho francouzská policie nezadržela, převezl by značné množství padělaných liber do Švýcarska a uložil je do banky. Pak měl namířeno na Střední východ. Chtěl tam prodat letadlo a vypařit se.“

„Je to možné,“ řekl doktor. „Tomlin mi časně ráno telefonoval z letiště. Tvrdil, že *dove* je pryč a podle jeho domněnky má Canson v úmyslu něco podobného tomu, co jste řekl. Byl přesvědčen, že se do Millhamu určitě nevrátí. Mně to bylo jedno. Věděl jsem, že hra končí.“

„Proč Tomlin neletěl s Cansonem do Nice?“

„Nedali mu příležitost. Nevěděl o jejich odletu.“

„Rawlings nám lhal,“ řekl Biggles a pohlédl na Bertieho. „Teď se konečně dostáváme k faktům. Zapadá to do sebe. Canson a Rawlings se prostě nechtěli dělit s Tomlinem o kořist.“

„Není divu, že s takovými lidmi se můj krásný plán rozpadl na kusy,“ vzdychl doktor Fortescue. „Zdá se, že detektivky nelhaly. Nezáleží na tom, jak pečlivě zločinec plánuje. Dříve nebo později se stejně dopustí chyby a zákon jej dostihne. Mě polapil skutečně rychle, a to jsem měl na své straně čas i peníze. Nu což, byl to zajímavý pokus. Pánové, ať bude můj osud jakýkoli, měli byste vědět ještě něco.“

„Ano?“ zeptal se Biggles.

„Ti dva muži, kteří se mnou v tomto domě žijí, a obětovali mi mnoho let života, se nedopustili ničeho jiného, než toho, že tu na můj příkaz zadržovali pana Hebblethwaita. Jsou to slušní lidé a byli mi věrnými služebníky. Nevím, co bych si bez nich počal. Původně jsem je zaměstnal jako kuchaře a komorníka. V noci, když jsem pochopil, k čemu nevyhnutelně dojde, jsem oběma poradil, aby odešli. Nabídl jsem jim značné částky v poctivých penězích, avšak odmítli odejít. Nevěděli nic o mých pašeráckých pokusech a neměli nejmenší finanční prospěch z věcí, které jsem prováděl. Nejsou to hlupáci, takže asi vytušili, že se tu dějí podivné věci, ale nikdy se na nic nezeptali. Mějte to prosím na paměti, kdybyste došli k názoru, že bude nezbytné je zatknout. A nyní již opravdu tu bolest nevydržím. Tohle je jediné, co mi pomůže.“

Doktor Fortescue zvedl ze stolku malou skleničku, vyklepl z ní do dlaně dvě tabletky a spolkl je.

„Teď jde o to, co s vámi?“ řekl Biggles.

„Právě jsem to za vás vyřešil,“ usmál se doktor a položil bradu na ruce opřené o zlatou rukojeť hole.

Zavládlo podivné ticho, kdy všichni čekali, až znovu promluví, aby vysvětlil svou poslední poznámku. Místo toho se však doktorova hlava pomalu schylovala níž a níž. Zdálo se, že usíná a skrývá tvář, aby ostatní neviděli chvíli jeho slabosti.

„Jste v pořádku, pane?“ vyhrkl Biggles, který měl pocit, že to už trvá příliš dlouho.

Odpověď nepřišla. Biggles se vrhl kupředu, uchopil doktora za rameno, aby ho narovnal, ale muž se bezvládně zhroutil dozadu do křesla. Hůlka, kterou již nikdo nedržel, padla s tlumeným zaduněním na koberec. Biggles pohlédl do tváře, která se stále usmívala, a pak se ohlédl přes rameno po Gaskinovi.

„Vyřešil to za sebe i za nás,“ pronesl zachmuřeně. „Jeho tablety obsahovaly nějaký rychle účinkující jed. Je mrtev.“

Po několik následujících vteřin se nikdo ani nepohnul.

„Chudák,“ prolomil konečně ticho Bertie. „Škoda. Velká škoda.“

Biggles stiskl tlačítko zvonku a vzápětí vstoupil komorník, který je uvedl dovnitř.

„Váš pán je mrtev,“ řekl Biggles. „Právě se otrávil. Je mi to moc líto.“

Muž stál jako přimražen.

„Říkal, že nemá příbuzné. Je to pravda?“

„Pokud vím, tak ano, pane.“

Biggles se otočil ke Gaskinovi. „Máte něco na srdci?“

„Ne,“ pokrčil rameny inspektor. „Ta jeho hra si mne ani trošku nezískala, ale co k tomu teď dodat? Vlastně ji dohrál do úplného konce. Stalo se přesně to, co si přál.“

„Sežeňte kolegu, aby vám pomohl přenést mrtvého do jeho pokoje,“ vyzval Biggles komorníka. „V trezoru je uložena

spousta peněz. Vezmu si klíč k sobě a ještě dnes začne vyšetřování. Dohodněte se s ním také, kdo z vás zařídí pohřeb. Jeden však musí zůstat v domě a čekat na mé další pokyny. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Biggles pokynul ostatním a ti pomalu, jeden za druhým, vyšli na zahradu zalitou jasným slunečním svitem.

Zastavili se na schodech, a Gaskin řekl posmutnělým hlasem: „Kam jenom ten svět spěje? Jestli se milionáři hodlají bavit tím, že si budou hrát na zločince, může jít celá policie k šípku. To nemůžeme nikdy vyhrát.“

„Poslyš, starouši,“ obrátil se Bertie k Bigglesovi. „Víš, že kdybys náhodou nepoznal u letectva Cansonův zájem o pytlované uhlí a víno, nikdy bychom na nic nepřišli, jestli víš co tím myslím? Hra toho nebohého doktora na soutěž s policií mohla pokračovat po celé roky.“

„Pochoybuj, že by to vydržel delší čas,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Znám ten typ. Jakmile by zjistil, jak je to snadné, omrzelo by ho to a nechal by toho. Pojd'me. Tohle místo na mě působí tísnivě.“

Biggles domluvil, ale kamenný výraz z jeho tváře nezmizel. Letec myslel na střepinu z granátu, která tehdy nad Německem zasáhla pilota bombardéru. Kolikrát jen on sám podstoupil stejné nebezpečí? Kolik chybělo, aby skončil jako doktor Fortescue?

Oba automobily vyrazily zpátky k Londýnu. Cestou se zastavili na letišti, ale nikoho tam nezastihli. Tomlin byl jediným členem bandy, jemuž se patrně podařilo uprchnout.

Tak skončil případ muže, který se narodil uprostřed bohatství a všeho, co si jen člověk může přát, ale bylo mu odepráno zdraví, jedna z mála věcí, na nichž skutečně záleží.

Zbývá dodat, že závěrečné šetření bylo jednoduchou a dosti nudnou záležitostí. Biggles a Gaskin podali svědectví, která se shodovala v tom, že žádný z nich nedosvědčil nic o

nezákonné činnosti mrtvého nešťastníka. Biggles zdůvodnil svou přítomnost v domě tím, že si chtěl ověřit totožnost majitele letadla typu De Havilland Dove. Závěr šetření byl předem jasný. Mrtvý muž přece mnohokrát prohlásil před svědky, že hodlá spáchat sebevraždu. Nemohl již déle snášet kruté bolesti. Potvrdila to i pilulka zbývající v lahvičce. Výrok vyšetřovatele proto zněl: „Sebevražda následkem pomatení smyslu“.

Biggles a Ginger se zúčastnili pohřbu na venkovském hřbitově a položili věnec na hrob muže, který byl vlastně obětí války. Kromě nich tam byli už jen dva lidé. Oba muži, kteří prokazovali svému pánovi po léta věrné služby.

Proti nim nikdo nevznosl obvinění, a po pohřbu opustili dům a patrně i hrabství Suffolk. Pátrání po Tomlinovi probíhalo velice liknavě a pak případ policie odložila. Zjistilo se totiž, že ke stíhání chybí jakékoli důvody. Sehrál v případě jen nepatrnou úlohu.

Hůře na tom byl Biggles, který vzpomínal na celý případ spíše se smutkem, než s pocitem triumfu. Navzdory námitkám ostatních se totiž nemohl ubránit pocitu, že je za smrt nedoceneného válečného hrdiny zodpovědný.

Canson a Rawlings dopadli jinak než Tomlin a zcela po zásluze. Vždyť právě oni byli strůjci skutečného zla. Nikdo nepožádal o jejich vydání a tak byli souzeni ve Francii. Soud byl přísný a udělil oběma vysoké tresty. Když se Biggles doslechl, jak dlouhou řadu let stráví mezi vězeňskými zdmi, pocítil alespoň částečné zadostiučinění.

Ještě dříve však s Gaskinem naposled navštívil dům v Millhamu. Rozhodli se spálit padělané bankovky na zahradě domu. Bez psí smečky to tam vyhlíželo jako v zeleném ráji. Dojem nerušil ani dým, stoupající k obloze, v němž se rozplynul poslední důkaz o pošetilosti jednoho velice bohatého a nesmírně zoufalého muže.

OBSAH

Biggles vzpomíná
Podezření sílí
Stopař Ginger
Černá čarodějnice
Důvod k zamyšlení
Pan X
Biggles má strach
Vzkaz z Antibes
Smečka na zahradě
Canson vydírá
Špinavá práce
Vloupání
Co dál?
Zpátky do Nice
Maska padá
Konec šťastného chlapce

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES – ČERNÁ MASKA

Z anglického originálu BIGGLES AND THE BLACK MASK
Edice Hrdinové vzdušných bitev 39

Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana

Ilustrace v textu Milan Fibiger

Překlad Pavel Kaas

Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec

Pod lázní 12,140 00 Praha 4 jako svou 696. (126.) publikaci

Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o.,

Český Těšín, Střelniční 54

ISBN 80-7264-001-1